MERCENAR

72 WAR FOREST WAR FOREST WAR

JO DEXTER

FILIERA PAKISTANEZĂ

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

JO DEXTER

FILIERA PAKISTANEZĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2004

CAPITOLUL I

Petra Liebknecht nu avea nevoie nici de hartă, nici de busolă. Studiase suficient timp geografia ţării ca să ştie că urmau să părăsească provincia Jalalabad şi să intre în Kunar. În plus, cunoscând perfect pachtu şi dari, principalele limbi din Afganistan, reuşise să prindă crâmpeie din cuvintele schimbate de rebelii care îi însoţeau. Aflase astfel că, după ce vor traversa râul Kunar, afluent al fluviului Kabul, vor avea de parcurs un drum şi mai dificil, un drum arid de munte, ca să ajungă la baza unde trebuia să petreacă noaptea. Dar a doua zi, dacă totul mergea bine, vor fi în siguranţă în Pakistan. Imediat ce vor sosi la Peshawar, Petra intenţiona să ceară azil politic în Republica Federală Germană.

De două zile, de când părăsise Kabulul, trecuse prin multe dificultăţi. Tot drumul văzuse numai grozăvii şi dezastre. Sate întregi fuseseră rase de avioanele şi blindatele ruseşti. Culturile fuseseră devastate. Turme de animale decimate putrezeau în soarele torid, un adevărat festin pentru muşte, şi apoi, odată cu lăsarea nopţii, pentru hoardele de lupi şi şacali. Cu o zi în urmă, descoperiseră în piaţa unui sat vreo douăzeci de cadavre groaznic mutilate. Unele fuseseră decapitate, altora le fuseseră amputate membrele, iar altele, despicate sau arse cu benzină. Îngrozită, Petra nu se putuse împiedica să nu-şi imagineze scena care se derulase cu câteva ore mai devreme.

Atât cât putu vedea, cadavrele de nerecunoscut erau cele ale unor femei, bătrâni şi copii.

— Şi... şi bărbaţii? întrebase ea, stupefiată de oroare.

— Sunt încorporaţi cu forţa în armata guvernamentală, îi răspunsese comandantul Jhan Akbar, şeful detaşamentului de războinici. Cei care au rămas în sat, bineînţeles. Pentru că cei mai mulţi dintre ei s-au alăturat demult nouă.

— Ce mârşăvie! Cum au putut să tortureze civili nevinovaţi şi absolut inofensivi?

— Ce-i interesează pe *shuravi*[1] este teritoriul afgan, nu populaţia. Încă de la începutul războiului, au recurs la masacre şi teroare ca să alunge populaţia din ţară. Doar în marile oraşe populaţia se poate simţi oarecum în siguranţă. Cei care refuză să

[1] Nume dat sovieticilor de către afgani, (n. tr).

îmbrăţişeze comunismul caută azil în Pakistan.

Petra Liebknecht încuviinţase din cap. În timpul sejurului la Kabul, văzuse mulţimea de refugiaţi revărsându-se în oraş, capitala afgană devenind suprapopulată. Mai văzuse, în timpul călătoriei alături de mujahedinii din Rezistenţă, jalnicele coloane de ţărani care plecau în exod, împreună cu familiile lor, pe drumuri prăfuite şi pe cărări de munte.

Era evident că blindatele sovietice plecaseră cu puţin înaintea lor. Se putea vedea încă amprenta şenilelor pe câmpurile devastate.

— Să mergem, spusese ea, înspăimântată. Nu pot suporta să mai văd aşa ceva.

Dar un musulman nu lasă alţi musulmani fără mormânt. Jhan Akbar ordonase mujahedinilor să îngroape cadavrele, după care celebrase chiar el un scurt serviciu funerar.

Cu şase luni mai devreme, când se despărţise de părinţii ei în Berlinul estic, Petra Liebknecht nu-şi imaginase că această călătorie în Afganistan îi va schimba radical viaţa.

Desigur, aventura fusese extraordinară pentru o fată de douăzeci şi patru de ani, născută şi educată într-o ţară-satelit a URSS, dar cum ar fi putut să-i dea prin gând că soarta ei va cunoaşte o asemenea cotitură? De câteva zile, Petra văzuse mai multe grozăvii decât ar fi crezut vreodată. Dar, astăzi, găsise ocazia să trăiască liberă într-o ţară liberă. Escortată de micul detaşament de mujahedini, din care făcea parte şi un american, spre Peshawar, avea sentimentul că, cu cât se apropia de Pakistan, cu atât mai uşor se rupea de trecutul ei, ca şi cum îl lăsa în urmă, în ţara scăldată în sânge, simbol al tuturor relelor de care este capabilă lumea comunistă. Îi venea să vomite la amintirea războiului josnic pe care trupele sovieto-afgane îl duceau împotriva populaţiei civile neînarmate. În lumea liberă, va putea să depună mărturie, să se facă auzită, să povestească cele văzute şi, cine ştie, să-i ajute pe mujahedinii care de peste şapte ani ţineau în şah armata cunoscută ca cea mai puternică din lume. Nu, nu regreta alegerea făcută.

Studentă la Universitatea de Limbi Orientale, Petra fusese admisă împreună cu zece alţi est-germani la cursuri universitare de pachtu şi dari la Facultatea de Filologie din cadrul Universităţii din Kabul. Îşi dăduse seama repede că regimul democratic de la Kabul era la fel de „democratic” ca cel din ţara sa natală. În Afganistan, ca şi în Republica Democrată Germană, „democraţia” era numai minciună şi prefăcătorie – prosperitate de ochii lumii,

propagandă politică şi industrială exagerată, care părea destinată unor debili mintali, corupţie pe toate treptele birocraţiei. În ce privea securitatea, era şi mai rău. În fiecare noapte, Kabulul era trezit de împuşcături şi de atentate cu bombă ale mujahedinilor, care vizau Ambasada URSS şi cartierul Microraion ce adăpostea „consilierii” sovietici şi înalţii funcţionari din guvernul-marionetă al Republicii Democrate şi Populare a Afganistanului.

Petra se împrietenise cu studenţii afgani care ziua urmau cursuri, iar noaptea luptau alături de rebeli. Prin intermediul acestora, venise în contact cu FNIA, Frontul Naţional Islamic din Afganistan, una dintre importantele grupări care erau membre ale coaliţiei partidelor de rezistenţă afgane. Mujahedinii acceptaseră să o ajute să ajungă în Pakistan. Jhan Akbar, în fruntea a douăzeci de mujahedini, o conducea spre Peshawar. La Kabul, prietenii ei afgani îi spuseseră că mai mulţi est-germani ajunseseră în vest pe aceeaşi cale. Toţi reuşiseră să obţină rapid azil în Republica Federală. În ciuda călătoriei îngreunate de lipsa vehiculelor motorizate, forţa tinereţii şi elanul Petrei învingeau toate obstacolele.

Într-un sat de lângă Jalalabad, comandantul Jhan Akbar închiriase doi catâri de la un ţăran, al cărui fiu de doisprezece ani îi însoţea, ţinând animalele de căpăstru. Copilul trebuia să ducă măgarii înapoi în sat, când drumul va face imposibilă înaintarea animalelor. Pe unul dintre măgari, călărea Petra, iar pe celălalt, un bărbat solid care li se alăturase într-o bază a FNIA şi pe care ea îl identificase rapid ca fiind american. Dornic să-şi păstreze anonimatul, acesta pretinsese că este ziarist şi se recomandase „Bull”.

— Este porecla pe care mi-au dat-o prietenii. Ăăă... din cauza fizicului meu, explicase el cu un zâmbet.

— Ţi se potriveşte, spuse nemţoaica, privind spre umerii lui masivi şi spre corpul atletic al noului tovarăş de drum.

În ciuda pantalonilor largi şi a hainei kaki spălăcite a *shalwar kamiz*-ului afgan, pe dedesubt se conturau pectoralii şi bicepşii impresionanţi. Petra purta, de asemenea, un *shalwar kamiz*, de culoarea nisipului. Era o femeie înaltă, atletică, cu trup suplu şi zvelt. Îi surprinse privirea americanului care încerca să-i descopere rotunjimile generoase pe sub pânza hainei afgane, fapt care o uimi. După cum o uimise la plecarea din Kabul, rezerva aproape pudică a mujahedinilor musulmani în privinţa ei. Doar Jhan Akbar îndrăznea să o privească în ochi când i se

adresa. Deşi se arătau distanţi, rebelii o copleşeau, în schimb, cu mici atenţii. Când detaşamentul se oprea ca să se aprovizioneze cu apă, îi aduceau mai întâi ei apă. De asemenea, era servită prima la masă şi cele mai bune bucăţi îi erau rezervate întotdeauna. În timpul unei halte într-o peşteră, un bărbat se oferise chiar să-i facă vânt cu un evantai. Se obişnuise repede să fie tratată ca un obiect delicat şi fragil. Această atitudine faţă de ea avea ceva reconfortant, nesperat de preţios în mijlocul aventurii. Se obişnui, de asemenea, ca americanul să o privească la fel ca pe o femeie. Petra era foarte frumoasă. În vederea pregătirii călătoriei, îşi tăiase părul blond-cenuşiu, ceea ce nu îi ştirbise graţia feţei prelungi şi fine, luminată de ochii verzi, alungiţi ca ai unei pisici.

Încă de când li se alăturase, Bull nu încetase să îi pună întrebări, vizibil încântat să poată vorbi cu cineva în engleză. Dar, când şi ea îi puse întrebări, acesta se dovedi ciudat de laconic.

La un moment dat, trecură pe lângă carcasele a trei tancuri sovietice calcinate, care îşi înălţau siluetele înnegrite ca un omagiu tăcut adus rebelilor slab înarmaţi, angajaţi într-o luptă inegală împotriva unei mari puteri dotate cu mijloace de război dintre cele mai sofisticate. Deşi era sfârşit de august, erau mai mult de cincizeci de grade; Petra îşi desfăcu turbanul ca să-şi şteargă transpiraţia care îi şiroia pe faţă şi pe sub gulerul *shalwar kamiz*-ului. Surprinse din nou privirea americanului care nu scăpă ocazia să-i admire buzele pline ce păreau să zâmbească continuu, şi delicioasele gropiţe din obraji. Curios comportament pentru un „ziarist”. Petra îşi spuse că oricare alt reporter ar fi scos aparatul de fotografiat ca să nu scape ocazia de a imortaliza vestigiile războiului în loc să fie interesat de nurii însoţitoarei sale. Era curios faptul că nu lua nici o notiţă, deşi se presupunea că se întorcea în Statele Unite cu material pentru un lung reportaj. Cu cât Petra privea mai îngrozită şi fascinată satele rase de pe suprafaţa pământului, tancurile arse, munţii arizi sub soarele torid, cu atât era Bull mai indiferent. Atunci fata remarcă alt detaliu – bărbatul nu avea nici cameră de filmat, nici aparat de fotografiat. Dar, la fel ca mujahedinii, purta benzi cu cartuşe de-a curmezişul pieptului şi un Kalaşnikov AK-47 încins la spate.

Fidel obiceiurilor comandanţilor mujahedinilor, Jhan Akbar mergea înaintea micii coloane. Din când în când, se oprea, aştepta să fie ajuns din urmă de măgari şi îi dădea lui Bull informaţii despre bazele de rezistenţă din regiune, numărul

oamenilor, precum şi starea armamentului şi a muniţiilor pe care le deţineau. Era singurul care vorbea destul de bine engleza ca să se facă înţeles de american.

Comandantul se opri, îşi aşteptă secundul, pe Rahim Khan, un băiat înalt, cu o barbă neagră creaţă, cu mult mai tânăr decât Petra, şi îi explică:

— Ne apropiem de garnizoana din Landai Khyber. Trebuie să înaintăm fără zgomot. Vom trimite măgarii înapoi. Am pierdut prea mult timp, nu mai putem ocoli zona minată care înconjoară garnizoana. Trebuie să o străbatem dacă vrem să ajungem la baza noastră din Bakta înainte de căderea nopţii. *Feranghi*[2] vor merge pe jos conform procedurii uzuale. Eu o să am grijă de femeie, iar tu, de bărbat. Fii atent.

— Înţeles, spuse Rahim Khan.

Jhan Akbar se apropie de *feranghi* ca să repete ordinele. După faţa descompusă a Petrei Liebknecht, înţelese că îl auzise când vorbise cu secundul, şi îi ceru doar să îi traducă şi lui Bull.

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu avem de ales. Trebuie să părăsim regiunea cât mai curând posibil. Serviciul nostru de informaţii a aflat că sovieticii pregătesc o ofensivă puternică ca să închidă o parte a frontierei. Vor trece pe drumul spre Jalalabad. Este mai periculos dacă întârziem în acest ţinut decât dacă încercăm să traversăm câmpul minat. Fii liniştită, cunoaştem bine cărările şi recunoaştem de îndată pericolul. Merg eu în faţă şi nu va trebui decât să calci pe urmele paşilor mei.

Fără să mai aştepte reacţia fetei, se îndepărtă ca să dea ordine oamenilor.

Petra coborî de pe măgar. Trase de câteva ori aer adânc în piept, ca să-şi facă curaj să-i traducă lui Bull. În ciuda soarelui torid, a cărui căldură era reflectată înzecit de munţii cenuşii-albăstrii deasupra câmpiei stâncoase, simţea fiori reci pe şira spinării. Nu-şi dădea seama ce o neliniştea cel mai mult. Ideea că va trebui să străbată o zonă minată sau faptul că cineva se oferise să calce el primul pe mine ca s-o protejeze?

— Nu te nelinişti, spuse americanul, bătând-o pe umăr cu familiaritate. Mujahedinii sunt aşi în detectarea trecerilor pe câmpurile minate.

Câtă dezinvoltură din partea unui ziarist! Chiar corespondent de război! Bănuielile Petrei se confirmau – Bull era un războinic. Probabil un trimis al Serviciilor Secrete americane.

[2] Străini (n. tr.).

— Cum reuşesc? întrebă ea.

— Minele sunt semnalate de mici ridicături de pământ pe care sunt plasate pietricele. Le reperează rapid.

— Cu tot pietrişul ăsta! exclamă Petra. Nu se întâmplă niciodată să nu observe o mină?

— Bineînţeles, se mai întâmplă, recunoscu americanul.

— Şi atunci? bâigui tânăra, tot mai îngrozită.

— Atunci, *Inch'Allah,* cum spun ei. Asta le dă curaj, să ştii. Cum crezi că au rezistat în faţa MIG-urilor, elicopterelor blindate şi tancurilor Armatei Roşii?

Bineînţeles, fervoarea lor religioasă se baza în mare parte pe succesul repurtat de către mujahedini asupra forţelor mult superioare lor ca număr şi armament. Dar era un argument la care tânăra est-germană nu putea fi sensibilă. Şi nu reuşi să o liniştească. Când micul afgan îşi luă adio de la ei şi porni spre satul său împreună cu măgarii, aproape regretă că alesese libertatea.

Datorită privirii agere a mujahedinilor, trecerea prin zona minată avu loc fără nici o problemă. Apoi, fâşia de verdeaţă care se întindea de-a lungul Kunarului îi permise Petrei să se răcorească după căldura îndurată în ţinuturile stâncoase şi prăfuite prin care trecuseră. Se mai calmă când un luntraş îi trecu râul pe o plută din traverse de lemn brut legate între ele, de care erau fixate piei de vită umflate cu aer. Trebuiră să-şi menţină echilibrul pe ambarcaţiunile instabile, uzi până la brâu de apele tumultuoase ale râului care transporta aluviuni albe. Dar afganii erau în largul lor pe luntrile care trosneau din toate încheieturile. Doar Petra părea să fie dezamăgită de inconfortabilul mijloc de transport.

Epuizată, udă până la mijloc, se lăsă să cadă pe celălalt mal. Jhan Akbar lăsă trupei timp doar să-şi potolească setea, după care dădu semnalul de plecare.

— Să ne grăbim, spuse el. Trebuie să-i dăm bătaie dacă nu vrem să ne prindă noaptea pe drum.

Petra se ridică şi îi urmă ca un automat în timp ce murmura:

— Bine că ce-a fost mai greu a trecut.

— Te înşeli, spuse Bull. Mai trebuie să escaladăm muntele de-acolo. Baza Bakta este un cuib de vulturi situat în vârful lui.

Americanul arăta cu degetul spre un munte aflat la mai mult de opt kilometri în faţa lor. De cealaltă parte a unei câmpii presărate cu bolovani şi pietriş provenit din morene, razele soarelui străluceau ca un strat de lavă peste masa de granit.

După ce parcurseră un kilometru în mijlocul căldurii infernale. Petra Liebknecht regretă că nu se încălţase cu o pereche de *ciopli*[3] la fel ca mujahedinii. Uscându-se sub căldura toridă, pantofii i se strânseseră şi-i transformaseră picioarele într-o rană vie. În ciuda calităţilor ei de sportiv, care adeseori îi atrăseseră invidia colegelor de studiu, simţea că ajunsese la capătul puterilor. Pista de stadion nici nu se compara cu drumul presărat cu pietriş pe care mergeau. Cu toate acestea, rebelii îi impuneau o cadenţă infernală. Jhan Akbar îi luă rucsacul cu haine pentru a-i uşura mersul, Bull şi Rahim Khan o trăgeau cu rândul de mână, ajutând-o să meargă şi să nu se împiedice de muchiile ascuţite ale stâncilor, dar ştia prea bine că le îngreuna mult mersul celorlalţi.

Urcaseră jumătate din panta abruptă care ducea spre Bakta, când zări lumina roşiatică a soarelui în vârful muntelui şi înţelese că nu vor ajunge la bază înainte de lăsarea nopţii. Îi era mai puţin cald acum şi îşi înnodase turbanul în jurul gâtului, dar era epuizată. O chinuia îndeosebi durerea atroce care urca dinspre picioare şi iradia în tot corpul.

— Am putea să ne oprim o clipă, propuse Bull, pentru ca Petra să se odihnească. Oricum, vom fi obligaţi să ne terminăm drumul pe întuneric. Nu putem ajunge înainte de lăsarea nopţii.

Dacă ar mai fi avut putere, Petra l-ar fi sărutat. Jhan Akbar păru să ezite. Petra îl privi. Frumoşii ei ochi verzi blânzi se înroşiseră din cauza soarelui, prafului, oboselii şi suferinţei. Lungile gene blonde erau umezite de lacrimi. Se prăbuşi la picioarele unei stânci, murmurând abia auzit:

— Dacă vă întârzii mersul, lăsaţi-mă aici. Cu atât mai rău. Nu mai pot să merg.

Jhan Akbar primi propunerea ca pe un afront de netolerat, încremeni brusc şi îi aruncă Petrei o privire care o străpunse ca un pumnal. Apoi îşi drese glasul şi ordonă pe un ton sec:

— Două ore de odihnă. Toţi avem nevoie. Şi Petra îi zâmbi recunoscătoare. Celălalt se relaxă şi vru să spună ceva, dar tânăra adormise deja. Nu simţi când şeful afgan îi puse un *patu*[4] pe umeri pentru a o apăra de răcoarea înserării.

Când simţi că cineva o scutura ca s-o trezească, avu impresia că nu dormise decât câteva secunde, dar, spre uimirea ei, corpul răspunse apelului. Se frecă la ochi şi se înfioră. Era întuneric

[3] Sandale afgane tradiţionale (n. tr.).

[4] Şal afgan.

beznă şi mii de stele străluceau pe cerul afgan, nepăsătoare la nebunia măruntelor fiinţe umane care se ucideau între ele pe planeta Pământ. Sub ei, şarpele albăstrui al Kunarului părea o oglindă în mijlocul deşertului de pietriş argintiu în lumina astrelor cereşti. Într-un interval de câteva ore, temperatura scăzuse cu aproape patruzeci de grade şi i se făcu frig.

— La drum! spuse Bull. Mersul ne va pune sângele în mişcare.

Cum reuşea să fie atât de relaxat? Petrei îi era frică, dar picioarele nu o mai dureau ca până acum. Arsura de mai devreme se transformase într-o durere surdă care pulsa în ritmul bătăilor inimii. Se forţă să meargă fără să se gândească la nimic, străduindu-se să nu tragă cu urechea nici la conversaţiile mujahedinilor. Câţiva pini sărăcăcioşi reuşeau să crească pe panta muntelui, dar nu erau destul de deşi ca să alcătuiască o pădure. Un kilometru mai sus, drumul era barat de un grohotiş de stânci. Fără să înceteze să discute între ei. Afganii escaladară obstacolul fără griji, agili ca nişte capre negre. Când îi veni rândul, Petra întâmpină dificultăţi ca să treacă de grohotiş. În timp ce-şi trăgea zgomotos răsuflarea, simţi sub fund presiunea a două mâini care o propulsau înainte. Tocmai îi mulţumea cerului, când brusc îşi dădu seama de necuviinţa gestului. Să fi fost un mujahedin?

Imposibil. Concluzia: nu putea fi decât Bull. Primul american pe care-l întâlnise în carne şi oase îi punea mâna pe fund şi ca simţea o plăcere indiscutabilă. Imediat întreaga ei educaţie marxist-leninistă se mobiliză ca s-o facă să se simtă vinovată, dar rezultatul fu neaşteptat, simţind o plăcere şi mai intensă, uitând durerea care o tortura încă. Se lăsă instinctiv cu toată greutatea pentru a simţi mai bine contactul cu mâinile care o ridicau practic de la pământ până în vârful grohotişului.

— Aşteaptă, spuse Bull. O să te ajut să cobori.

La limita dintre strălucirea lunii şi umbra unui pin, zări silueta impunătoare a bărbatului care o ajunse din câţiva paşi agili, o depăşi şi se opri în faţa ei, prinzând-o de talie. Simţind încă plăcerea provocată de presiunea mâinilor bărbatului, se lăsă purtată de el. Nu dură decât o clipă, dar atingerea lui îi provocă senzaţii nebănuite. Cu şase luni mai devreme, Petra Liebknecht era o studentă model, care reprezenta mândria părinţilor săi, a Universităţii din Berlin şi a regimului, în general. Flirtase cu studenţii, dar nu se dăruise niciodată unui bărbat.

Când îşi veni în fire, se afla de cealaltă parte a grohotişului şi americanul o strângea în braţe ca s-o ajute să-şi recapete

echilibrul. Se abandonă o clipă strânsorii lui, ameţită de relaxarea pe care o simţea la contactul cu braţele puternice ale bărbatului. Un val de căldură o cuprinse, în ciuda frigului, după care educaţia primită o făcu să revină cu picioarele pe pământ.

— Mulţumesc, murmură ea, depărtându-se astfel încât el să nu profite prea mult.

— Plăcerea a fost a mea, râse americanul.

Petra consideră că lucrurile merseseră puţin prea departe. Şi totuşi, se simţea liniştită şi veselă. La urma urmei, Bull nu avea cum să fie un agent secret. În orice caz, nu corespundea cu imaginea unui agent secret, aşa cum reieşea din foiletoanele est-germane pe care părinţii ei le urmăreau la televizor.

Era prea direct. Şi nu foarte atrăgător. Era probabil unul dintre mercenarii oribili descrişi de ziarele din ţara ei. Se jură să nu se lase sedusă prea repede. Ah, nu, nici vorbă să cedeze atât de uşor!

Simţi un nou fior, un fior plăcut, la gândul că acum era liberă să cedeze atunci când voia, fără ca cineva să-i poată spune ceva, nici părinţii, nici universitatea de stat, nici regimul totalitar.

Petra şi Bull se aflau în mijlocul coloanei. Înaintea şi în spatele lor, afganii discutau liniştiţi, ca şi cum s-ar fi aflat într-un salon. Din când în când, se auzea o glumă care era urmată de hohote de râs.

— Ai vrea să-mi traduci ce spun? întrebă americanul ca să rupă tăcerea care se aşternuse între ei după ce depăşiseră grohotişul. Mi-ar plăcea şi mie să râd.

Petra îi răspunse cu o întrebare:

— Nu ţi se pare că sunt prea zgomotoşi? îmi închipuiam că rebelii călătoresc în tăcere în timpul nopţii, într-o zonă aflată în plin război.

— Îi cunosc bine pe mujahedini, spuse Bull, redevenind serios. Sunt luptători foarte buni. Dumnezeu ştie câte războaie am văzut în viaţa mea şi, totuşi, nu am întâlnit niciodată luptători atât de curajoşi. Dar nu trebuie să le ceri niciodată să fie discreţi. Când atacă, urlă din toate puterile. Când călătoresc, o fac mereu vorbind între ei, desigur asta dacă nu le este interzis printr-un ordin expres. Nu cred că fac pe vitejii, cred că aşa sunt ei.

— Şi dacă ne aud ruşii?

— Nu-i nici un pericol. Garnizoana se află la mulţi kilometri sub noi, iar zgomotul se îndreaptă în sus. Dacă ne aude cineva acum, sunt mujahedinii care ne aşteaptă la Bakta şi, crede-mă, asta îi linişteşte în privinţa sorţii noastre.

— Nu te temi că în sector se pot afla comandouri de patrulare? insistă tânăra nemţoaică.

— Singurele comandouri care operează pe timp de noapte sunt Spetsnaz[5] care sunt paraşutaţi. Soldaţilor din armata terestră le este prea frică de mujahedini. Ai auzit vreun elicopter?

— Nu, admise Petra.

— Fii liniştită, reluă Bull. Peste mai puţin de trei ore, vom fi la Bakta. Acolo, ni se va servi o cină caldă şi ni se va da un *ciarpoi*[6] unde să punem capul.

Se înşela. Îşi dădu seama peste numai câteva minute, când Jhan Akbar ridică mâna în lumina astrelor şi dădu ordin coloanei să se oprească şi să facă linişte.

Drumul se lărgea ca o pâlnie spre un palier stâncos presărat cu câţiva pini şi tufişuri de plante cu spini. În spatele unui pâlc de arbuşti, peste stânci şi vegetaţia săracă, se vedea umbra a două forme cenuşii care păreau autocare.

— *Fucking gunships!* şuieră americanul, stupefiat.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, Petra zări elicele şi recunoscu elicopterele sovietice HIND MI-24. Le văzuse adeseori în articolele de propagandă, astfel încât ştia bine că monştrii blindaţi erau maşinile distructive cele mai performante din lume. Fiecare asemenea aparat transporta o sută douăzeci şi opt de rachete, patru bombe şi cincisprezece Spetsnaz. În plus, aparatul era echipat cu tunuri cu vizor laser capabile să tragă o mie de proiectile pe minut. Avea de ce să se teamă. Şi Petra Liebknecht fu brusc cuprinsă de un tremur de nestăpânit.

— Linişteşte-te, murmură Bull, punându-i mâinile pe umeri. Trebuie să aflăm mai întâi ce fac aici. Probabil că autovehiculele s-au rătăcit ori s-au defectat în plin munte. S-ar părea că nu e nimeni înăuntru.

Dar minţea intenţionat pentru ca fata să nu intre în panică. Niciodată sovieticii nu ar fi abandonat asemenea aparate atât de preţioase pentru care americanii oferiseră ani de-a rândul o avere oricui le-ar fi adus un HIND MI-24 intact ca să-l dezasambleze şi examineze. Strânse în mână Kalaşnikov-ul şi o aruncă pe Petra la pământ, culcându-se lângă ea, pe coate, străduindu-se să zărească ceva în întuneric.

---

[5] Prescurtare în limba rusă, semnificând soldaţi aflaţi în misiuni speciale, (n. tr.).

[6] Pat afgan tradiţional din lemn şi trestie împletită, (n. tr.).

Comandantul Jhan Akbar făcu semn către doi războinici să meargă să inspecteze elicopterele. Oamenii începură să se târască prudent spre aparate. Petra tresări din nou auzind, la câţiva metri în spate, un foşnet în tufiş. Când vru să atragă atenţia americanului asupra foşnetului, îi îngheţă sângele în vene la auzul unui urlet atroce, apoi, brusc, răsună un strigăt de alarmă repede înăbuşit într-un horcăit:

— *Shuravi...*

Comandantul dădu imediat ordin să se răspândească şi îi porunci lui Rahim Khan să asigure protecţia.

— Spetsnaz! scrâşni Bull printre dinţi. Nemernicii erau informaţi în legătură cu sosirea noastră. Probabil că ne aşteptau de ore întregi.

Petra era prea înspăimântată ca să mai întrebe cine-i informase pe Spetsnaz. Auzi timp de câteva secunde zgomotul luptei cu arme albe, apoi, în clipa în care răsunară primele împuşcături, Rahim Khan şi Bull o apucară de braţ şi o traseră spre o mică grotă. Deşi nu aveau echipamentul şi instruirea militară foarte avansate ale sovieticilor, mujahedinii aveau în schimb, cel puţin, avantajul cunoaşterii perfecte a teritoriului.

Spetsnaz... Tânăra est-germană nu îndrăznea să creadă că era vorba despre unul dintre atacurile comandourilor de elită aeropurtate, compuse din voluntari aleşi pe sprânceană şi bine antrenaţi.

Specialişti în ce privea apropierea în tăcere de inamic şi uciderea acestuia, sovieticii erau, de asemenea, pregătiţi foarte bine în căutarea şi distrugerea rapidă a obiectivelor de orice fel. Erau dotaţi cu echipamente speciale care le permiteau să vadă pe întuneric şi fuseseră trimişi împotriva rebelilor în locul soldaţilor obişnuiţi, pentru că, spre deosebire de aceştia, aveau un avantaj, şi anume elementul-surpriză. Expeditivi, implacabili, erau adevărate maşini de ucis care constituiau mândria Armatei Roşii şi teroarea adversarilor lor. Chiar şi sălbaticii mujahedini afgani îi respectau pe aceşti luptători de temut. Se făcuseră cunoscuţi în 1979, încă de la începutul invaziei, când intraseră în palatul prezidenţial ca să-l asasineze pe preşedintele Hafizullah Amin.

Adăpostul în care cei doi oameni o împinseseră pe Petra nu era o grotă, ci mai curând un fel de bârlog, situat sub o boltă stâncoasă, a cărui intrare era ascunsă de un tufiş arborescent. Nu se putea sta decât în genunchi sau în poziţie ghemuit. După câteva secunde, privirea Petrei se obişnui cu întunericul şi putu

zări siluetele celor doi bărbaţi care se conturau la intrarea în adăpost.

— Du-te să te lupţi alături de prietenii tăi, îi spuse Bull lui Rahim Khan. O apăr eu pe fată. Nu te nelinişti. Dacă sovieticii vin aici, vor avea cu cine să stea de vorbă.

— Ce spune? o întrebă afganul pe Petra.

Fata îi traduse.

— Nici vorbă, răspunse Rahim Khan. Mi s-a dat ordin să vă apăr, aşa că nu plec nicăieri!

Afară, lupta atinsese apogeul. Rebelii răcneau după cum le era obiceiul:

— *Allah u Akbar! Mordabakh shuravi*[7]!

Ruşii nu spuneau nimic. Erau obişnuiţi să lupte în tăcere, ceea ce nu le ştirbea cu nimic eficacitatea.

— Insistă, pentru Dumnezeu! protestă americanul. Imbecilii ăştia sunt pe cale să-i masacreze colegii! Spune-i că, dacă rămâne aici, plec eu, chiar de-ar fi să trec peste cadavrul lui!

De data asta, bănuiala Petrei Liebknecht era confirmată: americanul care îşi spunea Bull era un soldat. Urmă o discuţie înflăcărată între cei doi, tânăra nemţoaică servind ca interpretă şi, în cele din urmă, Rahim Khan se lăsă convins de argumentele lui Bull. La urma urmei, nu era foarte greu să convingi un mujahedin afgan să meargă la luptă. Lupta împotriva necredincioşilor, îndeosebi a comuniştilor, era o mare onoare şi, dacă murea ca martir în Jihad[8], ajungea direct în rai.

Când rămase singură cu Bull, întreaga tensiune înmagazinată de la începutul aventurii se refulă dintr-odată. Cu genunchii pe pământ, izbucni în hohote. Lacrimile îi şiroiră pe obraji şi tânăra murmură printre hohote:

— Este din vina mea. Dacă nu v-aş fi întârziat pe drum, am fi ajuns deja la Bakta şi n-am fi căzut în capcană.

— Nu, spuse americanul, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai blând şi convingător. Nimeni nu a auzit elicopterele venind, ceea ce înseamnă că ne aşteptau să sosim de mai multe ore. Sovieticii ocupaseră poziţii care le permiteau să închidă rapid capcana în urma noastră. Ştiau că o să trecem pe aici. Cineva ne-a trădat. Nu există altă explicaţie.

— Trădare... bâigui Petra printre hohote. Dar... dar cine? Nimeni nu a părăsit grupul de azi-dimineaţă.

---

[7] Allah e mare! Moarte sovieticilor! (n. tr.).

[8] Război sfânt. (n. tr.).

— Ba da, răspunse Bull. Ia mai gândeşte-te.

— Nu! exclamă Petra, fiind atât de stupefiată, încât uită să mai plângă. Micul afgan care trebuia să se întoarcă cu măgarii la tatăl său? Nu este posibil!

— Bineînţeles că este posibil. Într-o ţară aflată în plin război, nu trebuie să ai încredere în nimeni.

— Nu-mi vine să cred, spuse Petra îngrozită.

În întuneric, îl văzu pe Bull dând din cap.

— Eu n-am nici o îndoială. Şi, după cum îl cunosc pe Jhan Akbar, în prezent este convins şi el de acelaşi lucru. Şi probabil că-şi muşcă mâinile pentru că a închiriat animalele. Cei mai buni informatori ai KGB şi Khedamat-e-Atla'at Dawlati[9] sunt copiii şi bătrânii pentru că par absolut inofensivi. În faţa lor, oamenii nu mai au atâta grijă, spun şi ce nu trebuie şi, înainte să-şi dea seama ce se-ntâmplă, se trezesc cu unul sau două detaşamente ale ruşilor în spate. Probabil că, înainte să se întoarcă în sat, micuţul nemernic a făcut un ocol pe la garnizoana din Landai Khyber. Ca nişte şmecheri ce sunt, sovieticii au trimis elicopterele imediat, dându-le ordin să meargă prin spatele muntelui şi să ne aştepte aici.

Petra se înfioră.

— Nu spune aşa ceva, Bull. Puştiul nu ştia ce face. Nu... nu era conştient de consecinţele faptelor sale.

— Se poate, rânji americanul, dar probabil că era conştient de suma în ruble sau bani afgani câştigată.

Petra Liebknecht primise prea multe lovituri. În mai puţin de trei zile, trecuse de la cunoaşterea livrescă a războiului la cunoaşterea realităţii şi nu reuşise să cuprindă cu mintea întinderea ororilor pe care le descoperea. Ca şi cum ar fi vrut să respingă cruda realitate, începu să-şi balanseze capul şi apoi tot corpul, dintr-o parte în alta. Afară, armele şi strigătele combatanţilor se amestecau într-un concert înspăimântător.

— Linişteşte-te, îi porunci americanul, apucând-o de umeri. Nu este momentul să clachezi.

Îşi ridică spre el ochii ei mari şi verzi. Putea distinge în penumbră trăsăturile lui Bull cioplite parcă cu barda, chiar lângă faţa ei. Nu mai simţi frigul. Nu se mai simţi rău. Nu mai simţea

[9] Khedamat-e-Atla'at Dawlati sau KUAD era serviciul de informaţii al guvernului de la Kabul. Direct finanţat de Moscova, dispunea de un buget superior celui al armatei afgane, numărând aproximativ douăzeci de mii de agenţi formaţi la şcoala KGB. (n. tr.).

decât o senzaţie binefăcătoare, mişcările lui Bull care îi masa spatele. Se cuibări între braţele lui şi buzele Îi se întâlniră. Deodată, afară, împuşcăturile se auziră mai aproape, fiind urmate de strigăte de mânie, şi rămaseră încremeniţi. Bull se îndepărtă de Petra şi o apucă de poalele hainei.

— Trebuie să mă duc să-i ajut, spuse el. Sunt pe cale să fie ucişi. Ia asta şi nu ieşi de aici decât când mă întorc.

Îi întinse tinerei un pistol Makarov de nouă milimetri după care luă Kalaşnikov-ul şi se întoarse cu greu sub bolta joasă, spre ieşire. Fata înţelese că se ducea să lupte alături de mujahedini şi nu încercă nici o clipă să-l reţină. În lupta cu sovieticii, Jhan Akbar avea nevoie de toţi cei care erau în stare să poarte o armă.

— Pe mine mă vor, scumpo, adăugă Bull, ca şi cum simţea că are datoria morală să i se destăinuiască. Vor încerca să mă prindă în viaţă ca să mă ducă la Kabul să mă tortureze, să-mi smulgă mărturisiri complete şi să mă condamne la moarte într-un fals proces pe care îl vor difuza la televizor. În caz că ne vor ucide, nu uita că un soldat rus nu se înduioşează la vederea unei biete fete lipsite de apărare. Dacă te găsesc, ucide cât poţi de mulţi, dar păstrează ultimul glonţ pentru tine.

— Te vei întoarce, spuse Petra cu voce fermă. Nu te vor ucide!

Nu-i mai era teamă.

— Sper, micuţo. Intenţionez să continuăm în condiţii mai favorabile ce-am început.

Îl prinse brusc de pantalonii afgani şi îl reţinu, chiar în clipa în care voia să iasă.

Surprins, întoarse capul spre interiorul bârlogului.

— Bull, spuse ea. Aş vrea să-ţi cunosc adevăratul nume.

— Imposibil, scumpo. Dacă afli prea multe, ar deveni periculos pentru tine.

— Nu eşti ziarist. Bănuiam eu.

Nu-i răspunse, mulţumindu-se să ridice din umeri. Şi, deodată. Petrei Liebknecht îi veni o idee.

— Bull, şi dacă din întâmplare nu te mai întorci? Trebuie ca cineva să ştie cum să-ţi continue misiunea. Gândeşte-te că ţi s-ar putea întâmpla ceva rău. Trebuie să-mi spui cine eşti şi ce faci aici!

De această dată, argumentul păru să-l convingă pe american. După un moment de ezitare, spuse:

— Bine. Dar îţi voi da minimum de informaţii.

Tânăra scoase un oftat, apoi zâmbi în întunericul din bârlog. Faptul că ştia că are o misiune de îndeplinit o tăcea să se simtă

liniştită.

— Mă ocup cu livrarea de arme către mujahedini, continuă americanul după ce reflectă un moment. Ai dreptate, îţi voi da un mesaj pentru prietenii mei. Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie doar să le comunici numele de Omar Rahmatullah din Peshawar şi Faizl Ghazni din Kabul. Ştiu ei ce au de tăcut.

— Prietenii tăi? întrebă tânăra. Cine sunt? Mujahedinii din FNIA? Pakistanezii? Americanii?

— Ar fi mai bine să nu afli acest detaliu pentru moment, spuse Bull. Nu te supăra, dacă dispar şi tu rămâi în viaţă, vor face tot posibilul să te găsească. Nu sunt nişte amatori.

— Dar cum pot să fiu sigură că ei sunt?

— Îţi vor demonstra că mă cunosc. În plus... când îi vei întâlni, îţi vei da seama imediat. Crede-mă, e mai bine să nu ştii mai mult de-atât.

Tânăra înţelese că nu trebuia să insiste.

— Bine, voi ţine minte ce mi-ai spus. Omar Rahmatullah din Peshawar şi Faizl Ghazni din *Mailmah*, Kabul.

— Ei! N-am ajuns încă acolo! continuă americanul pe un ton voit liniştitor. Am intenţia fermă să-mi duc la bun sfârşit misiunea... ca şi o altă misiune cu caracter intim împreună cu o frumoasă candidată la libertate. Pe curând, scumpo.

— Pe curând, spuse Petra, privindu-l în timp ce ieşea.

Bull ieşi din bârlog, îndepărtând bălăriile ce acopereau ieşirea. Perdeaua vegetală astupă intrarea în bârlog în urma lui şi bărbatul se făcu nevăzut pe câmpul de luptă.

Fata se ascunse în fundul vizuinii. Makarov-ul era rece. Pentru prima dată în viaţa ei, atingea o armă de război. Şi Bull nici măcar nu se gândise să-i arate cum funcţionează. Fără îndoială pentru că era inutil. Astăzi, toate armele sunt automate; este de ajuns să ocheşti şi să apeşi pe trăgaci. Deodată, un ordin asurzitor o întrerupse din gândurile sale. Nu înţelese ordinul, dar îşi dădu seama că era în limba rusă. Până în acea clipă, se auziseră doar vocile mujahedinilor. Dacă sovieticii nu mai păstrau tăcerea, însemna că puneau ceva la cale. În ciuda voinţei sale, Petra Liebknecht începu din nou să tremure. Dar nu pentru mult timp. Peste o clipă, tresări la auzul bubuitului armelor de calibru mare şi înţelese că şeful sovieticilor, considerând că mujahedinii le dădeau prea mult de furcă, optase pentru o metodă mai expeditivă decât lichidarea lor discretă. Le ordonase oamenilor să se retragă spre avioane, apoi deschiseseră focul cu mitralierele montate pe aparate.

Strângând din dinţi, Petra Liebknecht dădu drumul pistolului ca să-şi acopere urechile cu mâinile. Dar degeaba. Nimic nu putea diminua câtuşi de puţin trosnetul armelor grele şi sinistrul pocnet al proiectilelor care secerau vegetaţia montană, masacrându-i însoţitorii şi împroşcând în toate direcţiile cu pietriş.

— Bull... şopti ea.

Apoi murmură pe rând numele lui Jhan Akbar, Rahim Khan şi al celorlalţi mujahedini pe care-i cunoştea. Toţi arătaseră atâta devotament faţă de ea! Şi amabilitate. Simţi că se sufocă. Ştia că nu avea să-i revadă. Nimeni nu putea supravieţui tirului asurzitor de afară executat de la mică distanţă.

— Asasinii! Porcii! şuieră Petra printre dinţi.

Jură că va îndeplini cu bine misiunea pe care i-o dăduse Bull şi că îi va răzbuna pe prietenii ei ucişi de ruşi.

Pe platforma stâncoasă, se aşternu o tăcere mormântală. Mirosul de praf de puşcă făcea aerul din ascunzătoare de nerespirat. Peste câteva clipe, se auzi zgomot de paşi, urmat de discuţii în limba rusă şi de câteva hohote de râs. Deodată, se văzură mai multe străfulgerări albastre prin umbra aruncată de vegetaţia de la intrarea vizuinii, care scăpase de ploaia de oţel. Petra îşi dădu seama că nu erau fulgere ce anunţau o furtună. Ruşii imortalizau măcelul în fotografii destinate specialiştilor în propagandă. Flash-urile încetară. Tăcerea se aşternu din nou. În timp ce aştepta plecarea elicopterelor ca să iasă din ascunzătoare, Petra auzi un murmur prudent:

— Sunteţi aici?

Vocea lui Rahim Khan! Nu-i venea să creadă. Când vru să-i răspundă, se auzi zgomot de paşi şi nu-i răspunse afganului. O fracţiune de secundă mai târziu, două siluete încleştate se prăbuşeau peste tufiş. Rahim Khan scoase un urlet. Cealaltă umbră se ridică, ştergându-şi baioneta de şalvarii victimei sale.

Ruşii curăţau acum terenul ca să nu lase în urmă supravieţuitori. Petra luă din nou în mână Makarov-ul, hotărâtă să-şi vândă scump pielea dacă vreunuia dintre ei îi dădea prin minte să intre în gaura în care se ascundea. Era hotărâtă, de asemenea, să păstreze un glonţ pentru ca, aşa cum o sfătuise Bull. Nici vorbă să se lase prinsă. La universitatea din Kabul, prietenii ei afgani îi povestiseră multe despre sălbăticia trupelor aeropurtate.

În unele regiuni, una dintre distracţiile favorite ale echipajelor de pe MI-24 era să aterizeze în mijlocul triburilor nomade, semănând teroarea, şi să răpească fetele, după care se ridicau

de la sol. Peste câteva minute, hainele tinerelor afgane puteau fi văzute zburând prin aer. Urma un moment de liniște, după care soldaţii aruncau fetele dezbrăcate, în viaţă, din aparatele aflate în zbor. Uneori, urletele de groază acopereau zgomotul elicelor. Bineînţeles, nu scăpa nici una. Mureau toate, cu trupurile sfărâmate în urma impactului cu solul, îţi puteai da seama uşor ce soartă avuseseră înainte să fi fost aruncate în gol.

Pentru afgani, dezonorarea fiicelor lor de către ruşi era cea mai mare crimă, mai crudă decât tortura şi asasinatul.

Petra ştia că nu se putea aştepta la milă din partea acestor indivizi. Nu se putea aştepta decât la chinuri şi, în final, la moarte.

Deodată, inima încetă să-i mai bată, când în lumina difuză de afară văzu buruienile dându-se la o parte deasupra corpului inert al lui Rahim Khan. Apucă Makarov-ul cu ambele mâini şi-l îndreptă spre ieşirea bârlogului. O clipă mai târziu, în conul de lumină se contură o figură. Petra nu se clinti. Celălalt o vedea sau nu? Acesta nu spuse nimic. Privea spre ea şi tânăra îi putea zări ochii limpezi, albastru-deschis. Nu purta ochelari cu infraroşii. Probabil că nu o putea vedea încă. Deasupra frunţii sale lucind de transpiraţie, părul blond şi des era tuns scurt. Părea să fie tânăr, de douăzeci de ani. Dar Petra ştia că el era ucigaşul lui Rahim Khan. Un ucigaş fără milă, fără sentimente. Un rus.

Acesta scruta acum interiorul adăpostului, aşteptând ca vederea să i se obişnuiască cu întunericul. Nu va mai dura mult. Petra Liebknecht ştia că, deschizând focul, îi va alarma pe ceilalţi. Dar nu avea de ales. După ce îl va ucide pe bărbatul din faţa ei, se va sinucide ca să nu cadă în mâinile colegilor lui.

Ţinti spre capul omului, decisă, fără să ezite, şi apăsă pe trăgaci, pregătindu-se pentru detonaţia care urma. Dar gestul nu avu efect. Nu putu apăsa trăgaciul până la capăt.

Nu ştia că trebuia să deblocheze siguranţa armei.

CAPITOLUL II

De când era folosit ca azil de majoritatea refugiaţilor afgani care se retrăgeau spre Pakistan, şi de când grupările de rezistenţă îşi instalaseră aici sediul, oraşul Peshawar îşi disputa cu Berlinul de Est titlul de capitală mondială a spionajului. Agenţii secreţi din întreaga ţară mişunau în oraş, călcându-se în picioare; pe primul loc se aflau agenţii KGB şi CIA, urmaţi de aproape de secţia mixtă a Diviziei Speciale pakistaneze şi de KHAD, serviciul secret al guvernului prosovietic de la Kabul. Toată lumea îşi petrecea timpul supraveghindu-se reciproc, bănuindu-se, dându-şi coate sau punându-şi beţe în roate, încercând să afle mai mult decât vecinul. Corespondenţa era deschisă fără jenă; liniile telefonice erau permanent ascultate. Angajaţii hotelului şi şoferii de taxi păreau să fie mereu la curent cu tot ce se punea la cale şi spuneau oricui era gata să-i plătească ultimele secrete ale gherilei afgane. Totuşi, sarcina nu era uşoară, căci rebelii afgani treceau dintr-o parte în alta a frontierei prin posturile de control pakistaneze cu tot atâta uşurinţă ca pe vremurile când naţiunea lor era alcătuită în principal din nomazi.

Pe lângă forfota agenţilor serviciilor de informaţii, la Peshawar mai existau şi traficanţi de arme sau droguri, contrabandişti şi chiar câţiva mercenari aflaţi în căutarea unei slujbe. Ca să nu mai vorbim, desigur, de mulţimea de ziarişti, fotografi, echipe de televiziune, gata de orice ca să obţină o informaţie senzaţională sau un interviu, şi care se îngrămădeau în camerele hotelului *Dean’s.*

Intrigile puse la cale se soldau uneori cu adevărate tragedii, dar, cel mai ades, căpătau dimensiuni groteşti demne de cel mai jalnic roman poliţist. În mijlocul acestui haos, mujahedinii se descurcau cum puteau cu mutarea arhivelor dintr-un birou în altul şi a armamentului dintr-un depozit în alt depozit, ca să scape de vigilenţa serviciilor de informaţii sovieto-afgane sau ca să se conformeze „invitaţiei ferme” a autorităţilor pakistaneze care, neliniştite că războiul din Afganistan se prelungea sub forma atentatelor cu bombe şi a împuşcăturilor pe străzile oraşului, îi obligau să-şi mute sediile cât mai departe de centrul oraşului.

Astfel, din motive uşor de înţeles, Jack Collins, agentul CIA din Peshawar, îşi fixa întâlnirile cele mai importante la câţiva

kilometri în afara oraşului, poarta cunoscutului defileu Khyber. Se întâlni într-o cameră de hotel din Islamabad, capitala pakistaneză, cu Mercenarul, proaspăt venit din Statele Unite.

— Asta este situaţia, Nike, spuse el stând picior peste picior.

Nike Forest, care cunoscuse oraşul Peshawar într-o vreme mai puţin tulbure, era de-a dreptul îngrozit de descrierea lui Collins. Deşi nu-şi revenise încă de pe urma decalajului de fus orar şi a căldurii toride care îl întâmpinase încă de la ieşirea din aerogară, se frecă la ochi şi îşi plimbă instinctiv mâna peste banta din piele neagră care îi acoperea ochiul stâng. Acţionă rotiţa vechii sale brichete Zippo, aprinse o ţigară Camel, suflă fumul mai întâi pe nas, apoi se lansă într-o scurtă recapitulare a misiunii sale:

— Dacă înţeleg bine, Jack, trebuie să descoperim şi să astupăm gaura imensă din reţeaua de aprovizionare cu arme a rebelilor afgani.

Omul CIA dădu din cap.

— Exact. După greşelile monumentale comise de cei de la sediul CIA în amonte, afacere pe care toată lumea o cunoaşte în detaliu sub denumirea de Irangate, Washington a decis, totuşi, să ia măsuri şi să astupe cât mai rapid breşa din aval, de aici.

Bărbatul cu banta neagră trase adânc în piept fumul şi suflă un rotocol albăstrui spre tavan.

— Da, mormăi el, profitul obţinut de pe urma vânzării de arme în Iran, absolut ilicită şi în principiu secretă, era destinat de către guvernul nostru grupării Contras din Nicaragua. Alte fonduri, teoretic la fel de secrete, dar aprobate în mod oficial de către Congres, sunt destinate înarmării mujahedinilor afgani. Au început să-şi dea seama de ce se întâmpla în amonte, atunci când au descoperit că, la sediul CIA, un şmecher care nu avea chef să facă ore suplimentare depusese cele două fonduri, deşi distincte, în acelaşi cont din Elveţia.

— Este un rezumat relevant, afirmă Collins. Dar nu trebuie să uităm că, din suma de aproximativ trei sute patruzeci şi două de milioane de dolari alocaţi din buzunarul contribuabilului american, ancheta a demonstrat că doar circa o sută de milioane intrau sub formă de arme în filiera care îi aproviziona pe mujahedini.

— Este de înţeles, dacă ne gândim că majoritatea furnizorilor de arme destinate rebelilor sunt foşti angajaţi CIA. Colegii lor de la Langley le-au făcut un frumos cadou sub aspectul preţului armelor.

— Ceea ce nu este de înţeles, interveni Collins, este că din

suma respectivă, binişor înjumătăţită în urma acestei înţelegeri, doar treizeci de procente ajung efectiv în mâna afganilor.

Pentru Mercenar, lucrul era explicabil prin faptul că atât guvernul pakistanez, însărcinat să distribuie arme afganilor, cât şi CIA, însărcinată cu aprovizionarea, negau existenţa unei asemenea filiere. Evident, situaţia era o uşă deschisă în faţa corupţiei şi a însuşirii de venituri necuvenite la diverse niveluri ale distribuţiei armelor.

— Armele au mai fost găsite vreodată? întrebă el.

— Da, răspunse Collins. O parte dintre ele a apărut odată cu armele luate de la ruşi şi cu cele produse pe plan local, pe piaţa liberă de la Darra. Dar nimeni nu şi-a putut da seama pe ce cale ajungeau aici.

— Pe scurt, un nod gordian. Asta-i tot?

— Informatori ai FNIA pretind că au văzut astfel de arme la Kabul, dar nimeni nu ştie cine era posesorul lor.

Bărbatul cu banta neagră trase din nou din ţigară, apoi o strivi în scrumiera de pe o tavă din acaju.

— Asta este tot ce trebuie să ştiu? se interesă el.

— Poţi începe ancheta cu un anume Omar Rahmatullah. El asigură grosul transportului de arme între docuri şi depozitele guvernamentale. Tipul este un contrabandist notoriu. O pasăre ciudată. Dar nu cred că şi-ar asuma riscul să fure el însuşi armele. Este în graţiile autorităţilor, este un personaj cu vază în oraş şi conduce o importantă firmă de import-export din Peshawar.

— Tot e mai bine decât nimic, mormăi Mercenarul. Dă-mi coordonatele lui.

În afara lui Rahmatullah, nu vedea pe cine altcineva ar fi putut aborda, cu excepţia conducătorilor grupurilor de rebeli.

— Sunt două grupări, Jamiat şi Yunes Khales, îi spuse Collins, foarte credincioşi, bineînţeles, dar foarte corecţi. Mai există şi FNIA, o mişcare modernistă şi... ăăă... cum să spun... occidentală. Mai este şi Hezb-i-Islami.

Forest dădu din cap cu un aer înţelegător, dar Collins consideră necesar să precizeze:

— Să nu ai încredere în Hezb-i-Islami, Nike. Sunt nişte integrişti fanatici. Şeful lor este un fost coleg al lui Khomeiny, la fel de nebun şi de megaloman ca şi el. Se bănuieşte că sunt autorii unor atentate împotriva altor grupări de mujahedini pe care îi considerau prea progresişti.

— Ştiu, îl întrerupse Mercenarul. Îi cunosc pe vulpoii ăştia. Şi

acum, aş putea să aflu, în sfârşit, cu cine voi lucra? La Washington mi s-a vorbit despre un „colaborator foarte competent” care a şi început ancheta.

Jack Collins îl cunoştea prea bine şi ştia că urmau clipe dificile. Îşi drese stânjenit glasul, apoi spuse:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. A plecat săptămâna trecută în Afganistan cu un detaşament din Jamiat. Tot ce ştiu e că ar trebui să se întoarcă în curând împreună cu un grup al FNIA.

— Altfel spus, rânji Mercenarul, plătiţi doi inşi pentru aceeaşi treabă. Hotărât lucru, CIA vrea să ia nişte bani în plus...

— CIA nu este implicată, îl corectă Collins. Ştii bine că eşti direct finanţat şi angajat de Consiliul Naţional de Securitate.

— Aş putea, totuşi, să aflu identitatea scumpului meu coleg care a început cercetările cu o săptămână înaintea mea?

— În principiu, ar fi trebuit să te aştepte, dar, cum nu erai de găsit, s-a gândit că...

— Cine este? strigă Forest.

— Un anume Roy Deterding, răspunse timid Collins.

— Bull? spuse stupefiat Mercenarul. Toţi cei din CIA ştiu bine că Bull este un excelent luptător, dar este absolut incapabil să se descurce într-o anchetă! Se pare că cei de la Langley sunt puşi pe prostii! Ce te-a apucat să-l trimiţi de unul singur în gura lupului, Jack?

— Nu e vina mea, protestă Collins. După incompetenţa gravă de care Direcţia de Operaţiuni a CIA a dat dovadă în afacerea vânzării de arme către Iran, Washington a decis să nu o mai amestece în problema livrărilor către Afganistan. Au apelat la mine pentru că eram în apropiere, am mijloacele necesare şi pentru că au încredere în mine. Ordinele mi-au parvenit sub formă codificată. Mi s-a ordonat în mod expres să-i sprijin pe cât posibil pe anchetatorii trimişi de Washington, nu să-i aleg, şi cu atât mai puţin să fiu şeful lor. Codul utilizat demonstrează că ordinele vin de la cel mai înalt nivel. Ştii ce înseamnă asta...

Nike Forest încuviinţă. Însemna că ordinele veneau direct de la Casa Albă.

— Dumnezeule, murmură el. Dar de ce Bull? Ar fi putut la fel de bine să-l trimită într-o cuşcă cu lei.

— Astea sunt greşelile Administraţiei... filosofă Collins. Un ordin, cu cât vine mai de sus, cu atât mai repede trebuie executat, indiferent de mijloace. Aşa au fost comise întotdeauna cele mai mari greşeli politice şi aşa merge lumea de la începuturile ei.

— Da, bombăni Mercenarul, aprinzându-şi altă ţigară, dar nu ţi se pare că fac greşeli tot mai mari?

Collins nu-i răspunse şi continuă:

— Aveau nevoie cu orice preţ de cineva independent cât mai curând posibil. Acest Roy Deterding, căruia îi spui Bull, era disponibil imediat, pe când tu nu erai de găsit. L-au angajat rapid. Când a plecat spre Afganistan, i-am stat la dispoziţie, fără să-i dau ordine şi fără să-i spun măcar ce credeam. Părea să se amuze la gândul că pleca înainte de sosirea ta şi mi-a spus că totul era o joacă de copii. Evident, era convins că va rezolva problema în câteva zile.

Forest nu spuse nimic. Se mulţumi să clatine din cap, consternat, fumând nervos. Nu era supărat pe Bull, îl cunoştea prea bine pe acest cap-pătrat. Nu era supărat nici pe Collins, înţelegea că agentul CIA nu avea nici o vină. Dar ar fi dat orice ca să se afle faţă în faţă cu birocratul mărginit care transmisese ordinele de la Washington.

După câteva clipe, se linişti. Era obişnuit cu asemenea situaţii. De când lucra ca mercenar şi ca agent al CIA, fusese obligat adeseori să lupte nu numai împotriva inamicilor Statelor Unite, ci şi împotriva ţării lui, având ca adversari funcţionarii obtuzi, care erau incapabili să înţeleagă ce însemna munca pe teren.

— Foarte bine, Jack, spuse el. Mă duc mâine la Peshawar. O să mă dau drept ziarist şi o să mă cazez la *Dean's.* Faptul că hotelul se prezintă sub formă de bungalovuri individuale este un mare avantaj. Dacă trebuie să mă întâlnesc cu diverşi oameni, aceştia nu vor atrage atenţia, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi traversat un hol sau ar fi trecut prin faţa unei recepţii. În ce-l priveşte pe Bull, o să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu imbecilul ăsta. O să-i percheziţionez camera. Poate aşa aflu ceva. Ai numărul bungalovului lui?

Jack Collins scoase din buzunar un carneţel şi un stilou placat cu aur. Scrise numărul bungalovului lui Roy Deterding, alias Bull, coordonatele lui Omar Rahmatullah, smulse foia şi i-o întinse bărbatului cu bantă neagră. Forest memoră datele înscrise pe hârtie, o mototoli în scrumieră şi îi dădu foc cu bricheta.

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, adăugă el. Să mă suni în fiecare dimineaţă, la ora opt, în bungalovul meu. Nu-mi telefona de două ori din aceeaşi cabină. Dacă trebuie să ne întâlnim, fixăm pe loc ora şi locul. Prefer ca discuţiile să aibă loc fie în bungalovul meu fie în maşina ta. Ai întrebări? Mai ai ceva să-mi spui?

Agentul CIA clătină din cap.

— Nu, spuse el. Fii atent, Nike. Misiunea asta miroase de la bun început. Cât de discretă ar fi, acoperirea unui agent secret nu rezistă prea mult la Peshawar. Imediat ce se va afla că nu eşti ziarist, vei fi supravegheat de aproape de KGB şi KHAD. Deşi Pakistanul este o ţară prietenă, fii sigur că Divizia Specială te va lua, de asemenea, în colimator. Bineînţeles, va trebui să te fereşti şi de integrişti. Tipii ăştia sunt imprevizibili.

— Mulţumesc, Jack, rânji Mercenarul, scuturând scrumul ţigării. Ai ştiut întotdeauna cum să ridici moralul trupelor. Trebuie să mă feresc îndeosebi de hoţii de arme, după ce îi descopăr. Dar este posibil să facă parte din lumea bună pe care ai menţionat-o.

Străduindu-se să destindă atmosfera, continuă pe un ton resemnat:

— Oricum, este nevoie şi de cineva care să îndrepte stângăciile altora, pentru ca aceştia să scape cu faţa curată. Guvernul marii noastre ţări şi Serviciile Secrete subordonate lui nu-şi pot permite să fie puşi în situaţii ridicole. Ce vrei, Jack, am avut întotdeauna înclinaţii de cavaler apărător al unor cauze imposibile.

Dar Collins nu-şi dădu seama că glumea şi îl privi cu ochii mari.

— Miza misiunii tale nu se rezumă doar la atât, Nike. Miza este libertatea popoarelor, drepturile omului. Aperi lumea liberă în faţa opresorului comunist. Invadarea Afganistanului de către sovietici nu poate fi calificată drept război. Este un genocid organizat. Peste două milioane de civili şi-au găsit deja sfârşitul în condiţii cumplite. Jumătate din populaţie a luat calea exilului. Te-ai gândit vreodată că numărul refugiaţilor afgani reprezintă o populaţie comparabilă cu cea din Israel sau Norvegia?

Nu, Forest nu se gândise la asta niciodată. Detesta cifrele tot atât de mult ca discursurile ideologice. Murmură descumpănit:

— Bineînţeles, Jack, nu pot decât să-ţi dau dreptate.

Apoi îşi reveni şi adăugă:

— Am luptat alături de mujahedini într-o vreme în care Rezistenţa era încă în faşă. De pe atunci dădeau dovadă de vitejie. Au rezistat peste opt ani şi au adus pagube imense armatei de ocupaţie. Ştiu că, dacă le punem la dispoziţie mijloacele necesare, pot mai mult de atât. În plus, consider că merită să câştige războiul fie şi numai pentru că au plătit ca să-şi recâştige ţara şi independenţa. Da, Jack, în fond, cred că pentru

ei am acceptat misiunea. Oricum, este un motiv mult mai puternic decât să-i liniştesc pe birocraţii americani care nu ştiu altceva decât să înoate în praful din birourile lor de la Washington sau Langley.

Se ridică de pe scaun, dând de înţeles că întrevederea luase sfârşit. Jack Collins făcu la fel.

— Am câteva ore până voi putea porni spre Peshawar, spuse Mercenarul, consultând cadranul negru al ceasului Rolex Seadweller. Voi profita din plin de acest răgaz ca să mă odihnesc puţin şi să pun la cale un plan de bătaie.

— Fii prudent, Nike, insistă Collins, strângându-i mâna. Peshawar este poarta spre Afganistan şi ştii că în război orice lovitură este permisă.

— Mulţumesc, Jack, o să ţin minte sfatul tău, spuse Forest, împingându-l spre uşă.

Voia să-l vadă odată plecat. Când rămase singur, se lăsă pe pat şi stinse lumina. Era obosit după zborul de treizeci şi cinci de ore de la New York până la Islamabad, dar nu putu aţipi şi privi ore întregi tavanul. După cum îi era obiceiul, Bull se năpustise cu capul înainte fără să se gândească o clipă, adulmecând prima urmă care-i ieşise în cale. Bărbatul cu banta neagră se temea că i se întâmplase ce era mai rău colegului său impetuos. Sumbrele presimţiri se contopeau cu zumzetul aparatului de aer condiţionat, dându-i dureri de cap.

Era imposibil să pună la punct o strategie în asemenea condiţii. Se hotărî să aştepte până când va ajunge la Peshawar ca să se lămurească în privinţa situaţiei. Între timp, era mai bine să încerce să se relaxeze. Se ridică şi se duse să facă un duş. Tocmai ieşise, cu banta neagră umedă încă lipită de frunte, când sună telefonul. Răspunse. Serviciul de noapte îl anunţa că, aşa cum dorise încă de când sosise, îi fusese chemat un taxi care să-l conducă la gară.

Deja! Surescitat de apropierea acţiunii, se îmbrăcă rapid cu haine curate, apoi îşi legă o bantă nouă peste ochiul stâng.

CAPITOLUL III

— Amos Antonovici! se auzi o voce obişnuită să dea ordine. *Idi siuda, bistro*[10]*!*

— *Ia idu*[11]*!* strigă sovieticul cu părul tuns scurt.

Vocea sa răsună în bârlog ca un tunet pentru Petra, spărgându-i timpanele. Apoi capul rusului dispăru şi înţelese că scăpase. Totuşi, avu impresia că-şi pierde cunoştinţa. Sistemul ei nervos suprasolicitat nu mai era în stare să suporte şi alte şocuri, care păreau că se năpustesc asupra ei ca o avalanşă, şi nici să trieze emoţiile pe care le trăia. Uşurarea şi neliniştea se amestecau într-un talmeş-balmeş ciudat. Strânse din dinţi, ca să nu se lase înfrântă de confuzia ce punea stăpânire pe ea, şi îşi reveni încetul cu încetul în fire. Reuşi să distingă zgomotele care ajungeau până la ea. Sovieticii adunau armele morţilor şi le aranjau în elicoptere. Însemna că îşi considerau misiunea încheiată şi se pregăteau să spele putina. Petra îşi dădu seama că avusese un noroc chior, căci şeful comandoului ordonase retragerea exact înainte ca rusul s-o zărească. Puţin mai târziu, auzi huruitul motoarelor, dar aparatele nu decolară imediat. Siguri de victoria lor, sovieticii lăsau motoarele să se încălzească. În sfârşit, aparatele HIND MI-24 se ridicară în aer. Praful ridicat de elice pătrunse până la Petra. Tânăra mai rămase un moment ghemuită în adăpost, pregătindu-se psihologic să înfrunte spectacolul macabru.

Şi bine făcu. Când să iasă din vizuină, o deflagraţie titanică făcu să se cutremure pământul şi tavanul adăpostului. Un rug roşiatic se aprinse pe platforma stâncoasă care fusese mai devreme câmp de bătaie. O fracţiune de secundă mai târziu, o altă detonaţie zgudui muntele din temelii. Înainte să se întoarcă la bază, sovieticii trăseseră două rachete ca să „finiseze” treaba. Asurzită, Petra mai aşteptă un timp ca să fie sigură că elicopterele se ridicaseră de la sol. Apoi ieşi.

Un pin ardea, răspândind miros de răşină, aruncând o lumină sângerie asupra platformei care semăna cu un abator. La stânga, mujahedinii din ariergardă, primii care fuseseră surprinşi de atacul Spetsnaz-ilor, zăceau cu gâtul tăiat sau cu corpul străpuns

[10] Vino aici. Repede!

[11] Vin!

de lovituri de baionetă. Mai departe, unde se desfăşurase lupta cu armele automate, stânca era acoperită de corpurile ciuruite de gloanţe, contorsionate în poziţii groteşti, pe care nici măcar Bosch sau Bruegel cel Bătrân nu şi le-ar fi putut imagina. Printre aceştia, Petra recunoscu, după uniformă, doisprezece sovietici. Deşi dezavantajaţi de faptul că fuseseră încercuiţi şi de inferioritatea echipamentului lor, mujahedinii îşi vânduseră scump pielea. Nemţoaica înţelegea acum de ce sovieticii se hotărâseră să facă uz de mitralierele cu care erau dotate elicopterele. Fără ajutorul lor, nu ar fi reuşit să iasă învingători.

La extremitatea vestică a platformei, un crater de lângă pinul în flăcări marca locul unde căzuseră rachetele. Dacă în acest loc fuseseră înainte cadavre, ele dispăruseră pulverizate de explozii. Dar spectacolul cel mai hidos era cel din primele linii, unde cadavrele erau efectiv ciuruite de gloanţele artileriei grele.

Ca o somnambulă, Petra se strecură printre cadavrele mutilate înfiorător. Dacă cineva ar fi întrebat-o de ce făcea asta, nu ar fi putut răspunde. O forţă mai presus de voinţa ci o împingea înainte, examinând cu ochii larg deschişi măcelul.

Căuta instinctiv ceva. Pe cineva, mai exact. Voia să-l mai vadă, măcar pentru ultima oară. Recunoscu în treacăt câţiva mujahedini, cei mai comunicativi din grup, cei cu care vorbise în timpul călătoriei. Cu o voce blândă, care părea să vină din altă lume, le şoptea numele.

— Kemaiel... Amin... Şi tu, Abdullahi, care aveai totdeauna ceva de povestit...

Brusc, se opri.

— Jhan Akbar... Jhan Akbar... tu, care ţi-ai riscat viaţa ca să mă ajuţi să trec peste câmpul minat...

Mujahedinul căzuse cu membrele depărtate, pe o stâncă, şi părea să îmbrăţişeze roca. Avea încă în spate rucsacul pe care i-l luase Petrei ca să-i uşureze înaintarea după ce traversaseră zona Kunar, bagaj patetic, străpuns de gloanţe de calibru mare şi acoperit de pietricele negre.

Apoi găsi ce căuta şi gemu:

— Bull...

Murise fără să-i spună cum îl chema. Căzuse la câţiva metri distanţă de Jhan Akbar. Cei doi încercaseră probabil o acţiune disperată împotriva elicopterelor blindate care scuipau gloanţe spre grupul lor. Corpul americanului era practic tăiat în două în dreptul centurii. Impactul îl aruncase pe spate. Se apropie, îi privi bustul imens, braţele puternice, mâinile care o mângâiaseră,

ochii care priveau spre stele. Se lăsă pe vine lângă el şi îi închise ochii cu blândeţe.

Apoi, brusc, ieşi din letargie, se ridică ca un arc şi se întoarse să vomite. Contracţiile abdomenului continuară mult după ce dăduse afară conţinutul stomacului şi încercă să vomite încă mult timp, cu măruntaiele sfâşiate de spasme.

Bull, Jhan Akbar, Kemaiel, Amin, Abdullahi şi toţi ceilalţi. Erau morţi. Toţi.

Rămăsese singură, pierdută în întuneric, pe un munte din Afganistan. Ce se va face? Să încerce să ajungă la baza din Bakta? Nu era în stare să găsească drumul spre bază şi nu avea alt bagaj în afara armei pe care nu ştia să o folosească. I se spusese că şacalii şi lupii dădeau târcoale în timpul nopţii prin această zonă. Tresări. În curând, flăcările se vor stinge şi animalele de pradă, atrase de mirosul sângelui, vor veni ca să se înfrupte din cadavre.

O teroare indescriptibilă puse stăpânire pe Petra.

Nu! Trebuia să-şi vină în fire. Îşi aminti că avea o misiune de îndeplinit. Trebuia să supravieţuiască pentru a face ce-i spusese Bull. Trebuia să ajungă cu orice preţ la Peshawar. Pentru Bull şi mujahedini. Nu murind îi va ajuta pe rebeli în lupta împotriva invadatorilor.

Se hotărî să aştepte în ascunzătoare venirea dimineţii. Războinicii de la baza din Bakta auziseră probabil zgomotul luptei. Se vedea nevoită să coboare. Peste câteva ore, vor ajunge aici. Le va povesti totul. Trebuia s-o creadă. Se strădui să alunge din minte spusele pe care Bull le rostise mai devreme în mica grotă: „Într-o ţară aflată în plin război, să nu ai încredere în nimeni”.

Lângă tufişul de la intrarea în ascunzătoare, ocoli corpul lui Rahim Khan care stătea întins cu faţa în jos. Rahim Khan care se întorsese după ea şi care fusese surprins de un sovietic... Pe şalvarii afganului se vedea în dreptul rinichilor o pată mare de sânge coagulat. Deodată, Petra încremeni şi îl privi de aproape. Era un coşmar? O iluzie a simţurilor ei suprasolicitate? I se păruse că Rahim Khan respira. În timpul studiilor, Petra urmase cursuri de prim-ajutor, obligatorii în instituţia pe care o frecventa. Noţiunile de la curs îi reveniră în minte. Căută pulsul mujahedinului. Inima îi bătea încă. Speranţa îi dădu curaj. Speranţa şi simţul răspunderii. Cineva avea nevoie de ajutorul ei.

Cu o prezenţă de spirit care o uimi şi pe ea, făcu exact ce trebuia în asemenea situaţii. După ce-i luă lui Rahim Khan

rucsacul din spate, îi dădu ocol şi îi descheie haina din bumbac. Scoase plosca de la centura rănitului, umezi ţesătura care se lipise de rană şi o desprinse uşor. Când putu să vadă mai bine rana, inima începu să-i bată cu putere de bucurie. Probabil că, datorită tufişului, sovieticul nu-l nimerise pe mujahedin în rinichi, baioneta străpungând doar superficial şoldul. După cum îşi dădu seama, nici un organ vital nu fusese atins. Acum, trebuia să evite cu orice preţ infectarea rănii. Afganul pierduse mult sânge, dar, dacă reuşea să-l ducă la un centru medical, avea mari şanse să scape.

Tânăra deschise rucsacul de unde luă o mică trusă de prim-ajutor. Curăţă rana, apoi o pansă ca să evite declanşarea unei hemoragii. Apoi rezemă capul lui Rahim Khan de o stâncă, luă plosca şi îi dădu să bea. Curăţă apoi pământul şi sângele închegat care se încrustaseră în barba lui neagră, lucioasă. Gesturile îi erau aproape materne. Simţea că trebuie să facă tot posibilul pentru unicul supravieţuitor al grupului de rebeli care o smulsese opresiunii comunismului. După ce termină, îl acoperi cu şalul şi îl veghe, stând cât mai aproape de el, ca să-l încălzească cu trupul ei.

*

* *

Era încă noapte când Omar Rahmatullah, împreună cu două gărzi de corp, la volanul Mercedesului 250 GD 4×4, intră în satul Teri Mangal, de lângă frontieră. Aflată în zona tribală, între Peshawar şi Afganistan, aşezarea era alcătuită din câteva case vopsite în culori vii şi câteva halte pentru caravanele de cămile. Amplasarea sa o transformase în locul de întâlnire favorit al lui Rahmatullah. Opri, trase frâna de mână şi coborî din maşina de teren, desfăcându-şi turbanul care îi apărase faţa în timpul călătoriei. Cu umeri largi, era mai înalt cu cincisprezece centimetri decât gărzile, iar tenul său deschis contrasta puternic cu tenul bronzat al celorlalţi. Dar mai ales ochii verzui şi părul blond îi trădau originea; Rahmatullah era evident un pathan.

Împinse uşa unei căsuţe, aflată la doar câteva sute de metri de graniţa dintre Pakistan şi Afganistan, care nu era decât o delimitare teoretică, lipsită de orice apărare. Oamenii săi rămaseră afară ca să supravegheze împrejurimile. Înăuntru, ardea o lampă cu gaz atârnată de tavan. Un alt bărbat cu piele albă aştepta tolănit pe perne, pe covor. Omul nu era însă un pakistanez, ci un occidental, dovadă fiind sticla de alcool ce se afla lângă nişte pahare, pe covor, la îndemâna sa. Era înalt şi

slab, avea o faţă osoasă şi un nas coroiat. Americanul, fost agent CIA, se numea McLinder. Nimeni nu-i cunoştea prenumele, pentru că toţi îi spuneau Mac.

O perdea din curele de piele se mişcă în fundul încăperii, îşi făcu apariţia capul unui pakistanez, care se înclină uşor în chip de salut spre Rahmatullah. Apoi perdeaua se lăsă în spatele omului care dispăru, strigând ordine în urdu. Peste câteva clipe, intră o femeie cu un platou din argint pe care se aflau un ceainic şi ceşcuţe din argint, nuci, caise uscate şi migdale zaharisite. Aşteptă în tăcere ca Rahmatullah să se aşeze pe perne în faţa americanului, apoi servi ceaiul negru şi plecă.

— Ei bine, Mac, spuse pakistanezul. Ai călătorit bine? Nu ai avut probleme cu posturile de control?

Celălalt scoase un mormăit şi dădu peste cap un păhărel de lichior, după care răspunse:

— Ca de obicei. Şacalii ăia de miliţieni m-au uşurat de o sumă frumuşică de dolari ca să mă lase să trec. Sper ca afacerile să meargă bine ca să-mi pot recupera pierderea.

Rahmatullah începu să râdă. Ştia bine că un bacşiş de câţiva dolari nu reprezenta nimic în raport cu sumele colosale pe care McLinder le câştiga făcând trafic cu arme pe spinarea guvernului american şi a mujahedinilor afgani.

Bacşişul era necesar pentru că în zona triburilor era interzisă intrarea oricărui străin încă de sub stăpânirea imperiului britanic. Măsura era menită să-i apere pe supuşii Maiestăţii Sale împotriva pathanilor, cea mai importantă etnie tribală din lume. Aceştia erau nomazi care jefuiau şi ucideau, şi trăiau de ambele părţi ale graniţei. Prin urmare, interdicţia a fost menţinută şi de Pakistan ca să evite ca străinii să se aventureze în această regiune periculoasă a Semilunei de Aur, fief şi câmp de bătaie favorit al traficanţilor de droguri. De aceea au fost înfiinţate în acest punct de trecere a graniţei posturi de control, în care făceau de gardă miliţieni mai mult sau mai puţin eficace şi aproape toţi corupţi.

Redevenind serios, Rahmatullah spuse:

— Nu pentru afaceri te-am chemat, Mac. Am primit azi de la Kabul informaţii care te interesează. După interviul pe care i l-am acordat, Roy Deterding a trecut în Afganistan.

— I-ai dat de bănuit prin ceva? întrebă americanul, brusc neliniştit.

Pakistanezul îşi înmuie buzele în ceaşca de ceai fierbinte, apoi se şterse cu batista de mătase.

— Prin absolut nimic, spuse el. Dar tipul pare încăpăţânat. S-a

dus să-l chestioneze pe Kamal Zardad care lucrează la agenţia mea de transport.

— Şi? se miră McLinder. Zardad este agent al KHAD?

Un zâmbet maliţios străluci în privirea pakistanezului.

— Ceea ce nu l-a împiedicat să vorbească. Cu ajutorul câtorva bancnote verzi, presupun.

De data asta, McLinder se redresă pe perne şi puse paharul jos.

— La naiba! bombăni el. Nu crezi că sunt şi aşa într-o situaţie neplăcută? Chiar şi foştii mei colegi de la Langley s-au arătat foarte rezervaţi faţă de mine de când cu Irangate! Dacă acum şi cei de la KHAD încep să mă denigreze, nu-mi mai rămâne decât să plec în est. Este singurul loc din lume unde pot să trăiesc fără să mă tem în orice clipă că voi fi ucis de serviciile secrete americane. Nu trebuie să-ţi spun că ideea îmi displace total.

Zâmbetul lui Rahmatullah se lărgi.

— Linişteşte-te, Mac. Nu s-a ajuns până acolo. Dacă sunt la curent cu ce s-a întâmplat, se datorează faptului că Zardad a fost interceptat de prietenii lui din KHAD când se ducea la *Mailmah Pall,* ca să-l caute pe Faizl Ghazni, cu intenţia să-l convingă să-l conducă la Deterding. A fost încarcerat imediat la Pul-i-Charki. A spus, bineînţeles, tot ce ştia şi am aflat că nu i-a vorbit de tine lui Deterding, pentru simplul motiv că nu ştia de existenţa ta.

Deşi lipsit de scrupule, americanul nu-şi putu reţine o grimasă care îi accentuă asemănarea cu o pasăre de pradă. După invadarea Afganistanului, Pul-i-Charki dobândise sinistra reputaţie a unei închisori din care nimeni nu mai ieşea. Era uzina de tortură cea mai importantă şi mai perfecţionată din ţară. McLinder auzise de noua metodă de ucidere, deosebit de cumplită şi ingenioasă, şi anume moartea prin sângerare. Astfel, erau împuşcaţi doi iepuri dintr-o singură lovitură – inamicul regimului era eliminat şi se recolta o cantitate importantă de sânge pentru soldaţii din armata sovieto-afgană răniţi în lupta cu mujahedinii, care umpleau spitalele din Kabul.

Americanul îşi mască tulburarea dând peste cap alt pahar de alcool. Deterding trebuia prins cu orice preţ. După cât se părea, CIA era ţinută la distanţă, pentru că Washington trimisese un independent. Cu ajutorul KHAD, vor reuşi cu siguranţă să-l localizeze şi să-l elimine. Dar apoi? Casa Albă nu se va opri aici. Cât timp va mai putea continua comerţul fructuos cu Omar Rahmatullah şi Faizl Ghazni?

La început, totuşi, afacerile fuseseră aur curat. Şi, practic, fără

riscuri. Ca să nu lase nici o urmă care să le permită sovieticilor să demonstreze amestecul CIA în aprovizionarea cu arme a războinicilor afgani, Direcţia de Operaţiuni pusese la punct un întreg lanţ de intermediari, cei mai importanţi furnizori fiind China şi Egiptul. CIA făcuse apel la colegi ca să creeze această filieră. McLinder era unul dintre ei şi ocupa postul de furnizor al unuia dintre principalele lanţuri de aprovizionare, cel de la Peshawar. Estimând că şi-ar putea spori şi mai mult profitul obţinut din cumpărarea de arme pe cheltuiala CIA, îi veni ideea să subtilizeze o parte a armelor. La urma urmei, şi pakistanezii care erau însărcinaţi cu distribuţia armelor către grupurile de rezistenţă se serveau după bunul plac. Era foarte simplu. Nu existau borderouri de expediţie. Nici facturi. Nu exista nici o urmă a armelor traficate. Şi mujahedinii nu aveau cum să se plângă. Cui s-ar fi plâns? Pakistanezilor? Nimeni nu-i mandatase în mod oficial pe pakistanezi se le distribuie arme. Sau CIA? Dar CIA nu avea „nici o legătură” cu afacerea. Războinicii afgani nu aveau decât să se considere norocoşi şi să se mulţumească cu ce li se dădea.

McLinder începuse cu puţin – câteva lăzi subtilizate cu complicitatea lui Rahmatullah, care era proprietarul agenţiei de transport. Acesta revânduse armele pe piaţa liberă de la Darra, din Pakistan. Darra era o altă zonă în care accesul străinilor era interzis, dar, cu ajutor financiar, puteai obţine toate derogările dorite. Armele se vindeau ca pâinea caldă, încetul cu încetul, Rahmatullah şi McLinder deturnaseră tot mai multe arme. Cum nimeni nu avusese nimic de spus în această privinţă, subtilizaseră tot mai mult armament.

Rahmatullah, director al unei societăţi de export-import, făcea şi alte afaceri interesante. Profitând de libera trecere peste graniţa pakistano-afgană şi de lipsa punctelor de vămuire, întreprinsese activităţi fructuoase de contrabandă. Lanţul de distribuţie pe care îl pusese la punct în Afganistan aproviziona îndeosebi garnizoanele sovietice cu votcă, băutură greu de găsit într-o ţară a cărei populaţie era în majoritate de religie musulmană.

Descoperi apoi că soldaţii din contingentul sovietic îşi uşurau viaţa grea de cazarmă cu haşiş sau heroină. Începu atunci să furnizeze şi droguri. Intră în relaţii excelente cu KHAD atunci când făcu cunoştinţă cu Faizl Ghazni, care ocupa un post important la Kabul, în cadrul serviciului de informaţii, şi îşi avea sediul în *Pall,* fostul *Hotel Intercontinental* redenumit de regimul

comunist.

Ghazni descoperise că era mult mai economic să se aprovizioneze cu arme de la Darra decât să le cumpere cu un preţ mult mai mare din Uniunea Sovietică. De atunci, circuitul se perfecţionase. McLinder cumpăra cu banii CIA arme din străinătate. În colaborare cu Omar Rahmatullah, care asigura transportul între depozite şi punctele de desfacere, subtiliza în treacăt o bună parte din arme pe care le vindea la Darra, iar restul armelor ajungea la Faizl Ghazni, tot prin intermediul asociatului său, Rahmatullah. Traficul aducea un profit fabulos şi Ghazni era singurul care cheltuia bani, pe care însă îi recupera repede împreună cu un profit frumuşel, atunci când revindea armele de calitatea-ntâi plătite de americani, către KHAD, la preţuri care sfidau orice concurenţă, fapt care în opinia lui nu era lipsit de umor. Din cauza postului pe care-l ocupa la KHAD, Faizl Ghazni nu voia să se extindă prea mult. McLinder şi Rahmatullah însă nu ţineau deloc să-şi rişte viaţa trecând peste graniţă. Cu toate astea, legăturile între cei trei funcţionau de minune. KHAD se aproviziona de la ei prin intermediul agenţilor din Peshawar care făceau frecvent naveta între Pakistan şi Afganistan, fie ca să urmărească mişcările mujahedinilor, fie ca să transmită ordine sau informaţii.

Naivitate, neglijenţă sau nepăsare? Nimeni nu ar fi putut spune care era cauza. Şi totuşi, CIA nu descoperise nimic în legătură cu traficul de arme. Sau, dacă descoperise ceva, preferase să nu intervină, iar acum când izbucnise scandalul, avea de ce să-şi muşte mâinile. Divizia Specială pakistaneză prefera să nu se amestece, temându-se fără îndoială că va descoperi că cetăţeni aflaţi deasupra oricăror bănuieli nu jucau cinstit în ce privea ajutorul acordat gherilei.

Omar Rahmatullah dădu peste cap ceaşca de ceai, ronţăi câteva fructe uscate, după care rupse tăcerea:

— Am venit să mă întâlnesc cu Gulbuddin care trebuie să-mi aducă veşti de la Kabul. Am crezut că vei fi încântat să participi la întâlnire. Iată de ce am considerat util să te trezesc. Sper că nu eşti supărat pe mine pentru că ţi-am furat câteva ore de somn... şi câţiva dolari pentru taxa de drum.

McLinder mormăi un răspuns ininteligibil şi dădu peste cap alt pahar de băutură. Gulbuddin Babrakzai, omul de care vorbea Rahmatullah, era un ofiţer din cadrul KHAD care lucra pentru ei.

— De altfel, continuă pakistanezul cu ironie, îţi vei reface curând averea graţie transportului de RPG-7.

— Cum?! Tot mai ai de gând să deturnezi cele cincizeci de lăzi comandante de Ghazni? Să nu contezi pe mine. Nu-mi miroase a bine şi vreau s-o las mai moale un timp.

Fostul agent CIA trecuse binişor de cincizeci de ani atunci când Rahmatullah nu împlinise încă patruzeci de ani. Ceea ce nu-l împiedică pe pakistanez să adopte atitudinea unui părinte faţă de un copil pus pe şotii.

— Haide, Mac, spuse el. Să-ţi întrerupi activitatea doar pentru că un individ a aterizat de la Washington echivalează cu a-ţi recunoaşte vinovăţia. Pe de altă parte, avem nişte angajamente şi trebuie să le respectăm, altfel vom pierde un client important, care se poate supăra pe noi. Te las pe tine să-ţi imaginezi în ce se poate transforma mânia unui ofiţer KHAD, aşa cum e Faizl Ghazni. Preferi să câştigi câteva mii de dolari sau să sfârşeşti sângerând ca un porc pe o stradă întunecată din Peshawar? În ce mă priveşte, alegerea se impune de la sine.

McLinder strânse din dinţi şi înghiţi în sec. Individul ăsta era un nebun cu porniri de sinucigaş care nu-l puteau duce decât la pieire. Ar fi trebuit să nu aibă încredere în el, ştiind faptul că Rahmatullah era un descendent al pathanilor. Dar acum era prea târziu. Mai rău era că avea dreptate. Erau obligaţi să livreze marfa promisă lui Ghazni, altfel KHAD intra în horă. Nu avea scăpare.

De afară se auzi zgomot de motor, apoi un schimb de cuvinte cu zbirii lui Rahmatullah, care îl scutiră să-i răspundă pakistanezului. Cineva intră. Şalvarii nou venitului care erau acoperiţi de praf demonstrau că parcursese un drum lung. În fundul încăperii, perdeaua din curele de piele se mişcă din nou şi capul celuilalt pakistanez apăru pentru o clipă. Se auziră ordine în urdu, şi, peste câteva clipe, femeia aduse un alt ceainic. Nou sositul se aşeză turceşte, în timp ce zgomotul motorului de afară semnala plecarea automobilului care îl adusese la Teri Mangal. De sub tunica lui lungă, se zărea tocul unui pistol.

— *Salam aleikum,* Gulbuddin, spuse Rahmatullah. *Tchator hasti*[12]?

— *Aleikum salam,* Omar.

După schimbul de politeţuri, Gulbuddin Babrakzai răspunse că totul era în ordine, în ciuda oboselii cauzate de călătorie, apoi începu să vorbească în engleză ca să poată înţelege şi McLinder conversaţia, care avusese întotdeauna mari dificultăţi cu

[12] Pacea fie cu tine, Gulbuddin. Cum merge treaba?

diversele limbi din regiune.

Gulbuddin Babrakzai era un om mărunt, care, chiar dacă se ridica pe vârful degetelor, abia atingea un metru şaizeci de centimetri. Ochii lui de un cenuşiu-închis, strălucitori, şi figura împodobită cu un barbişon ascuţit care mascau botul de viezure erau dovada grăitoare a caracterului inchizitorial al personajului. Pe lângă el, pathanul părea un uriaş. Dar, deşi nu arăta, Babrakzai era un agent redutabil. Viclean, cu o minte ascuţită şi îndrăzneţ, îşi pusese în gând să facă o frumoasă carieră în cadrul KHAD sub ordinele lui Faizl Ghazni. În plus, era specialist în interogatorii şi, când nu se afla în misiune în Afganistan sau în Pakistan, lui i se încredinţau „cazurile dificile”. Se spunea că torturase şi ucisese peste trei sute de rebeli afgani. Urmărit de o asemenea legendă, omuleţul fără vârstă ar fi trebuit în principiu să nu se simtă în largul său pe străzile din Peshawar, unde mujahedinii de toate religiile erau la fel de numeroşi ca pakistanezii. Dar nu ezita să se aventureze în oraş. Şalvarii, turbanul care îi acopereau faţa şi fizicul lui neînsemnat îi asigurau anonimatul şi-i permiteau să treacă neobservat.

— Am aflat noutăţi, anunţă el drept introducere.

Cei doi traficanţi se aplecară spre el în timp ce omuleţul îşi turna ceai.

— Am condus personal interogatoriul lui Zardad, omul care s-a lăsat cumpărat de Roy Deterding, adăugă Babrakzai cu un zâmbet nedefinit pe faţa sa de viezure. A spus tot ce ştia.

Agentul KHAD bău o înghiţitură de ceai şi tăcu un moment, după care continuă:

— Nu destul de repede, din păcate. Abia am avut timp să-l fac pe Zardad să mărturisească unde se află Deterding şi pasărea şi-a luat zborul. Văzând că informatorul lui nu se mai întoarce, a mirosit capcana şi a plecat din Kabul. Dar l-am reperat câteva zile mai târziu lângă Jalalabad. Călătorea împreună cu un grup al FNIA.

„Cel puţin, mai există oameni care-şi cunosc meseria”, îşi spuse McLinder, oarecum liniştit. Îl felicită pe Gulbuddin pentru eficacitate şi-l grăbi să continue.

— Am avut noroc, mărturisi cu modestie omuleţul. Pentru că i-am pierdut urma, dar am găsit-o din nou. Reţeaua noastră de informatori este foarte întinsă, dar trebuie s-o înnoim în permanenţă, pe măsură ce este decimată de rebelii contrarevoluţionari. În plus, este dificil să comunicăm cu ei, iar grupul de mujahedini se deplasa rapid. L-am reperat, totuşi, ceva

mai târziu într-un sat. Era imposibil, bineînţeles, să intervenim direct, pentru că ţăranii sunt în general favorabili contrarevoluţionarilor. Informatorii mei ar fi putut fi linşaţi. Dar unul dintre ei ne-a salvat graţie prezenţei sale de spirit.

— Cum anume? întrebă McLinder cu mintea învăluită în aburii alcoolului.

— Şeful detaşamentului căuta măgari. Omul nostru i-a propus să-i închirieze animalele pentru un preţ modic şi, drept primă, le-a oferit ca ghid pe fiul lui de doisprezece ani care urmase deja două stagii de pregătire de şase luni în cadrul serviciului meu din Kabul.

Gulbuddin povesti că micuţul făcuse adevărate minuni. Spionase conversaţiile rebelilor, apoi le raportase cât mai curând posibil oamenilor din KHAD de la baza Landai Khyber. Informaţi asupra itinerariului detaşamentului, responsabilii garnizoanei au trimis două elicoptere pline cu soldaţi sovietici ca să le întindă o capcană pe munte.

— Curios, continuă Gulbuddin, tânărul informator ne-a semnalat prezenţa şi a unei femei de tip european printre mujahedini. Dar nu a putut afla nici cine era, nici ce făcea.

— Sunteţi siguri că soldaţii i-au ucis pe toţi? întrebă McLinder cu o umbră de nelinişte în glas.

— Soldaţii sovietici nu mi-au făcut confidenţe, răspunse Gulbuddin Babrakzai pe un ton sec. Ştiu doar că elicopterele lor s-au întors noaptea târziu la bază. Trebuie să mai aşteptăm câteva zile ca să aflăm mai multe. Daţi-le timp informatorilor mei de la Landai Khyber să se intereseze şi să-mi trimită raportul lor. Trebuie să ştiţi că serviciul KHAD nu poate da ordine trupelor sovietice şi, cu atât mai puţin, comandourilor lor de elită. Nu ne rămâne decât să le transmitem informaţiile noastre proprii ca ei să poată interveni. Aici a dat dovadă de fler şeful diviziei locale KHAD. L-a învăţat pe băiat ce trebuia să spună.

Gulbuddin Babrakzai mai luă o înghiţitură de ceai, după care conchise pe un ton teatral:

— Dacă acest copil le-ar fi spus despre fată şi american, sovieticii ar fi încercat fără îndoială să pună mâna pe ei ca să-i interogheze. Îţi dai seama ce riscuri ne-am fi asumat în cazul ăsta, dacă Roy Deterding ar fi vorbit?

Rahmatullah dădu din cap. Sovieticilor nu le-ar fi plăcut, bineînţeles, să afle că traficanţii de arme le suflau de sub nas o mare parte din KHAD, care ar fi fost o clientelă importantă, cu ajutorul unor agenţi ce deţineau posturi cheie în cadrul

serviciului de informaţii afgan. Odată, alţi ofiţeri încercaseră să furnizeze armatei afgane automobile de provenienţă japoneză. Riposta Moscovei fusese radicală – distrugerea filialei şi execuţia tuturor şefilor „complotului”. Secătuită din cauza scăderii preţului petrolului şi gazelor naturale, economia sovietică nu-şi putea permite să piardă o piaţă atât de profitabilă cum era cea a furnizării de materiale către armată şi poliţia afgană.

— Trebuie să ştim neapărat dacă Deterding este mort sau nu, insistă McLinder, obsedat de teama ca nu cumva trimisul de la Washington să fi supravieţuit ambuscadei.

— Cum? îl zeflemisi Rahmatullah. Poţi tu să supraveghezi graniţa? Ai văzut câţi refugiaţi trec zilnic frontiera? Ştii care este numărul mujahedinilor care intră şi ies zilnic din ţară?

Fiu de pathani. Se simţea acasă la el în zona tribală, atât de o parte, cât şi de cealaltă a frontierei dintre Pakistan şi Afganistan. Şi era cel mai în măsură să spună că nu era posibil nici un control. Nici Armata Roşie nu putea exercita o asemenea supraveghere.

Dar McLinder nu era atât de naiv, încât să-şi imagineze că l-ar putea intercepta pe Deterding în timp ce trecea graniţa în Pakistan. Ştia, de altfel, că sovieticii, când atacau, nu lăsau supravieţuitori.

— Admiţând că, printr-un miracol, Deterding a scăpat, este mai mult ca sigur rănit, spuse el. Dacă se întoarce, este obligat să caute îngrijiri medicale. Trebuie să supraveghem spitalele din Peshawar.

De data asta, îi veni rândul lui Gulbuddin să-l ia în derâdere:

— Auziţi zgomotele de afară, din spatele muntelui? Sunt bombardamente cu BM-21. Sovieticii bombardează drumul spre Jalalabad cu rachete încă de ieri-seară. Când veneam încoace, am văzut cu ajutorul ochelarilor cu infraroşii brancarde şi ambulanţe care îi transportau pe mujahedinii răniţi în Pakistan. Peste câteva ore, spitalele vor fi pline până la refuz. Dacă ai chef să controlezi noile internări de la Khyber sau Ebneseena, îţi doresc distracţie plăcută... Eu nu am nici timpul şi nici mijloacele necesare.

McLinder tăcu. Zorii începeau să-şi facă apariţia şi, în depărtare, se auzea pocnetul rachetelor sovietice care pământul afgan, de o parte şi de cealaltă a frontierei. Armata Roşie nu avea obiceiul să tărăgăneze lucrurile atunci când punea la cale o ofensivă.

— Dimpotrivă, adăugă agentul KHAD, am crezut că este mai

util să punem sub supraveghere bungalovul lui Deterding de la *Dean's*. Am trimis deja maşina acolo cu doi oameni care au venit cu mine de la Kabul. Dacă printr-un miracol, Deterding a scăpat din ambuscadă, aici trebuie să-l pândim. Este evident faptul că nu se va duce să ceară protecţie autorităţilor americane şi că, probabil, va evita spitalele. În plus, nu ştie că Zardad, care nu avea încredere în el, îl urmărise şi-i descoperise punctul de contact. Şi chiar dacă Deterding nu mai apare niciodată, i-am putea vedea pe colegii lui care vor da târcoale prin împrejurimile hotelului.

— Excelentă idee, aprobă Omar Rahmatullah. Oamenii pe care i-ai trimis la faţa locului sunt de încredere?

— Aqa Mohammad Sehtu este unul dintre cei mai buni oameni ai mei, răspunse Babrakzai. Este însoţit de Nazar Nasrudin, un tânăr agent care mi se pare destul de capabil. Trebuie, bineînţeles, să contactez secţia din Peshawar cât mai urgent, ca să le asigur schimbul, căci au avut un drum lung şi au nevoie de odihnă. Dar este puţin probabil că se va întâmpla ceva în orele următoare.

Rahmatullah încuviinţă din nou.

— În cazul în care suspectul îşi va face apariţia, ce ordine le-ai da oamenilor tăi? întrebă el.

— Nimeni nu trebuie să dea de urma filierei noastre, răspunse laconic ofiţerul KHAD. Îl fac pe suspect să vorbească, după care...

Cu un gest care nu mai avea nevoie de comentarii, îşi trecu degetul arătător în dreptul gâtului, de la o ureche la cealaltă. Pentru acest reprezentant al unui regim care tortura şi ucidea cu miile pe propriii săi concetăţeni, o viaţă de om în plus sau în minus nu conta mai mult decât cea a unei insecte pe care o striveşti cu palma.

— Dacă bungalovul lui Deterding mi se pare compromiţător pentru noi, îi dau foc, adăugă el.

Agenţii KHAD nu erau obişnuiţi cu jumătăţi de măsură.

CAPITOLUL IV

— Domnul doreşte să-i chem un băiat care să-l conducă? La ora asta va trebui să aşteptaţi un pic.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mercenarul, în timp ce luă cheia pe care i-o întindea angajatul de la hotelul *Dean's.*

Din fericire, bungalovul rezervat în grabă de Collins se afla aproape de cel al lui Deterding. Forest apucă sacul Safariland şi ieşi în grădinile hotelului. În timpul zborului de la Islamabad la Peshawar, reuşise, în sfârşit, să treacă în revistă situaţia. Considera că Deterding făcuse imensa greşeală să se repeadă pe urmele lui Rahmatullah, pistă pe care i-o desemnase Jack Collins. Cum nu se mulţumea să facă doar import-export, individul era în acelaşi timp transportator şi contrabandist. Or, la Peshawar, contrabandă însemna în general trafic cu stupefiante. Cap-sec cum era, Bull se trezise în mijlocul unui viespar de a cărui importanţă nu era conştient. Şi, mai ales, ce naiba îl apucase să plece în Afganistan fără să lase nici o urmă?!

Datele problemei de care dispunea Mercenarul erau prea puţine, dar strategia pe care trebuia s-o adopte se impunea de la sine. Mai întâi, trebuia să afle ce se întâmplase cu Deterding. Apoi, va încerca să descopere filiera în baza unei atente supravegheri a furnizorilor CIA. Dacă, într-adevăr, era vorba de sustragere de arme, atunci era mai bine să lovească filiera la sursă, decât să străbată o ţară întreagă pe urma transportatorului. Spre deosebire de Collins şi Deterding, era decis să efectueze ancheta ca la carte. Jack Collins neglija regulile elementare ale meseriei lor, neacordându-i importanţă lui Sean McLinder. Bărbatul cu banta neagră nu punea însă la îndoială integritatea agentului CIA doar pentru atâta lucru. Îl cunoştea prea bine pe Collins ca să-şi dea seama că, pur şi simplu, îi scăpase din vedere acest aspect. Eventualitatea ca un fost membru CIA să facă profit în detrimentul SUA nici nu-i trecea prin minte.

Consiliul Naţional de Securitate dăduse dovadă de perspicacitate atunci când trimisese în luptă un colaborator. Totuşi, ar fi fost mai bine dacă ar fi putut controla el personal angajarea colaboratorilor. Pentru că angajarea lui Roy Deterding într-o afacere atât de delicată fusese o eroare grosolană. Bull era potrivit pentru acţiuni în care era necesară forţa. Dar pentru

desfăşurarea unei anchete în condiţii atât de dificile, nu era deloc potrivit. Fiecare cu specialitatea sa.

Contactat şi el pe nepregătite, bărbatul cu banta neagră sosise neînarmat la Peshawar, fapt inimaginabil într-un oraş în care mujahedinii se îndreptau din zori spre moschei, înarmaţi fie cu un pistol, fie cu o puşcă Enfield 303 sau cu un Kalaşnikov AK-47. Mercenarul se simţise „dezbrăcat” tot timpul cât durase drumul de la aeroport până la hotel. Dar, ca să „se îmbrace”, trebuia să aştepte întrevederea cu Jack Collins de a doua zi dimineaţă.

Până atunci, avea însă de lucru. Odată depuse bagajele sale în cameră, prima sa grijă a fost să confecţioneze un şperaclu. Tăie o bucată dintr-un fir metalic şi o răsuci în mână, după care ieşi în grădină. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să confecţioneze un instrument satisfăcător.

Hotelul nu era prea mare, astfel încât ajunse repede la camera lui Roy Deterding. Trecuse aproape o oră de când muezinii chemaseră credincioşii la rugăciune din înaltul minaretelor. În jurul hotelurilor *Dean’s* şi *Green’s* aflate în apropiere, bazarul începea să se trezească la viaţă. În lumina zorilor, dughenele începeau să răspândească miros de mentă, mirodenii şi fructe, care se amesteca cu mirosul gazelor de eşapament ale ricşelor echipate cu motoare în doi timpi. Forest privi spre cadranul Rolex-ului. În curând, va fi ora şase. Străzile şi grădinile se vor umple de oameni. Trebuia să acţioneze rapid.

*

* *

Un strat de praf alb-cenuşiu acoperea prelata jeep-ului. Cu braţele încrucişate pe volan, Aqa Mohammed Sehtu, epuizat de drumul din timpul nopţii prin Afganistan şi Pakistan, îşi simţea capul îngreunat de somn. Lângă el, Nazar Nasrudin arăta mult mai odihnit. Dormise în timp ce şeful lui îl condusese pe Gulbuddin Babrakzai de la Kabul la Teri Mangal. Perfect treaz, tânărul agent KHAD îşi plimba privirea deasupra grădinii hotelului aflată la mai puţin de două sute de metri înaintea lor, urmărind în special bungalovul lui Roy Deterding. Deodată, îl lovi pe Sehtu cu cotul în coaste. Trezit din somn, acesta scoase o înjurătură, apoi mormăi:

— Ce se întâmplă, Nazar? Gulbuddin s-a decis, în sfârşit, să ne trimită schimbul?

— Taci şi priveşte! murmură Nasrudin, arătând cu degetul spre camerele înconjurate de verdeaţă.

Aqa Mohammad se frecă la ochi, întoarse capul şi zări silueta lui Forest care se apropia prudent de camera lui Roy Deterding. După câteva clipe, ofiţerul KHAD era convins că individul era suspect. Apariţia prăzii îl făcu pe Aqa Mohammad Sehtu să se trezească complet. Îşi potrivi maşinal chipiul de culoarea nisipului pe cap şi duse mâna la tocul în care se afla pistolul. Primele raze ale soarelui îl orbiră atunci când se reflectară în parbrizul murdar şi închise pe jumătate ochii ca să nu-l scape din vedere pe bărbatul care păşea pe aleea hotelului. Zâmbi cu viclenie. Razele care îl orbiseră erau binevenite. Reflectându-se în geamul maşinii, îl ascundeau complet de privirea suspectului care cerceta împrejurimile hotelului.

*

* *

Mercenarul făcu un tur de orizont. De cealaltă parte a străzii, rafturile cu mărfuri se etalau pe trotuarul bazarului; ricşele şi camionetele vechi porneau în cursă. Avea să fie o zi agitată.

De-a lungul trotuarului, erau parcate câteva autovehicule – două furgonete mâncate de rugină, o bicicletă cu trei roţi şi un jeep acoperit de praf, al cărui parbriz reflecta razele soarelui, orbindu-l. Nici o mişcare suspectă în bazar. Comercianţii se îndeletniceau cu treburile lor zilnice. Nimeni nu acorda atenţie grădinilor pustii ale hotelului *Dean's.* Adoptând atitudinea degajată a unui client care se întoarce în camera sa, Forest se îndreptă spre uşa bungalovului lui Deterding.

Broasca era obişnuită şi cedă după câteva secunde de rezistenţă în faţa şperaclului confecţionat de Mercenar. Bărbatul cu banta neagră se întoarse ca să arunce o ultimă privire asupra împrejurimilor hotelului. Nici urmă de o posibilă ameninţare. Nimeni, de altfel, nu avea motive să se intereseze în legătură cu ce făcea el la Peshawar. Dacă ar fi ieşit din grădină ca să examineze de aproape automobilele în geamurile cărora se reflectau razele soarelui, Forest risca să atragă inutil atenţia asupra lui. Se decise să intre în bungalov şi închise uşa în urma lui.

*

* *

— Mă duc acolo, murmură Aqa Mohammad Sehtu. Stai în jeep şi fii gata să demarezi. Intervii doar dacă vezi că nu mă întorc într-un interval rezonabil de timp. Vreau să-l surprind pe tip, să-l neutralizez şi să i-l duc lui Gulbuddin. Trebuie să-l facem să vorbească şi să aflăm ce caută în camera lui Deterding. Priceput?

— Priceput, îl asigură Nazar Nasrudin.

Şeful lui coborî din jeep în stradă. Tânărul îl privi în timp ce se îndepărta spre grădinile hotelului, ascunzându-se în spatele furgonetelor, apoi în spatele arbuştilor plantaţi în jurul peluzelor.

*

* *

Era ora patru şi jumătate dimineaţa când mujahedinii din baza Bakta ajunseră la locul măcelului. Epuizată, Petra îl veghea pe Rahim Khan aflat încă în stare de inconştienţă. Războinicii din Bakta auziseră vacarmul luptei şi şuieratul rachetelor. Măcelul descoperit la faţa locului şi explicaţiile date de tânără îi convinseră că nemţoaica nu minţea.

— Are nevoie de îngrijiri medicale, spuse ea, arătând spre Rahim Khan.

— Nu poate fi îngrijit la bază, decise Lal Wardak, şeful trupei. O să încropim o targă şi o să-l ducem la o bază de la câmpie. Acolo există o ambulanţă. O să fie dus la spitalul din Ebneseena, în Peshawar. Veniţi cu noi, domnişoară.

Petra încuviinţă din cap. Ştia că nu era o rugăminte, ci un ordin. Un ordin pe care era dispusă să-l execute. Cu cât mai repede ajungea în Pakistan, cu atât mai repede se afla în siguranţă. Cuvintele „Spetsnaz” şi „Afganistan” îi inspirau o frică soră cu moartea şi evita să se gândească la ele. De altfel, nu voia să-l abandoneze pe Rahim Khan. Pentru nimic în lume. Simţea că este responsabilă pentru viaţa lui. Şi apoi... simţea că o leagă de el nişte fire tainice ţesute în timpul lungilor ore de aşteptare plină de nelinişte. Şi, în plus, supravieţuitorul ataculuicapcană era singura persoană pe care o cunoştea. Voia neapărat să-l ajute să se vindece, după care urmărea să-l convingă să ducă la capăt împreună misiunea lui Bull.

Lal Wardak ordonă oamenilor să îngroape cadavrele şi să pregătească o targă. Peste o oră, Petra Liebknecht şi Rahim Khan, transportat de doi oameni, ajungeau la o bază aflată aproape de Kunar şi urcau la bordul unei ambulanţe părăginite. În spatele lor, bubuitul rachetelor BM-21 care bombardau drumul spre Jalalabad făcea pământul să se cutremure, în timp ce porniră pe drumurile desfundate spre Pakistan.

La nord-est, soarele începea să-şi facă apariţia deasupra munţilor. Petra se înfioră şi întoarse privirea. Brusc, bubuitul mai multor rachete o făcu să tresară.

— Nu vă fie teamă, spuse Lal Wardak. Aici nu mai suntem în pericol. Ţinta lor este drumul spre Jalalabad.

— Nu înţeleg, spuse tânăra. Au început să tragă de ieri-seară şi nu au încetat tot timpul nopţii. Probabil că au nimicit orice urmă de viaţă.

— Aşa se întâmplă întotdeauna când pregătesc o ofensivă, răspunse războinicul afgan. Ştiu că şi noi avem un serviciu de informaţii eficient şi că minăm terenul atunci când ei vor să pornească ofensiva. De aceea bombardează totul ca să arunce în aer minele plasate de noi înainte să-şi trimită tancurile.

Lal Wardak tăcu o clipă, concentrându-se asupra saltului de pe un taluz nisipos printre doi bolovani. Apoi adăugă:

— Au muniţie care le permite să tragă ore întregi. Ceea ce nu ne împiedică să le facem viaţa grea.

Şi, brusc, izbucni în hohote de râs care o lăsă pe Petra cu gura căscată. Tânăra fată se agăţă de cadrul metalic şi se îndreptă spre partea dinapoi a ambulanţei ca să vadă dacă Rahim Khan nu fusese aruncat de pe targă.

*

* *

Atmosfera din cameră dădea de înţeles că Roy Deterding plecase în misiune. Nu se vedea nicăieri nici ţinuta de luptă, nici arma lui. Dacă Bull avusese un arsenal, îl luase cu el, cu excepţia unui cuţit elveţian, pe care Forest îl descoperi sub o pernă. Neîncrezător ca întotdeauna. În lumina cenuşie a zorilor care se revărsa în cameră, Forest scotoci prin dulapuri. Nici cel mai mic indiciu în legătură cu intenţiile lui Deterding. De fapt, nu dădu decât peste haine civile, unele mai înflorate decât altele, şi peste un sutien care arătau că, înainte de plecare, Bull petrecuse cu o tânără persoană. Lângă telefon, o sticlă de Glenlivet pe jumătate goală arăta, de asemenea, că Bull cam trăgea la măsea. Băutura, mai ales de o asemenea calitate, era rară într-o ţară în care nouăzeci şi şapte la sută din populaţie era de religie musulmană. Faptul că-şi abandonase sticla la jumătate însemna că Bull plecase în grabă. Forest nu se putu împiedica să zâmbească şi luă maşinal sticla în mână. La urma urmei, poate că nu avea de ce să-şi facă griji.

Şi, deodată, zâmbetul îi îngheţă pe buze. Instinctul lui de războinic îl anunţa asupra iminenţei pericolului.

Nu avu timp să lase jos sticla, nici măcar să se întoarcă. Aqa Mohammad Sehtu deschise uşa cu o lovitură de picior. Strigă ceva în urdu şi, după o clipă, traduse în engleză:

— *Hands up*[13]!

Precauţie inutilă. Mercenarul înţelesese. Nu avea de ales. Se conformă.

— Întoarce-te! ordonă agentul KHAD. Ard de nerăbdare să-ţi văd mutra. Şi fără mişcări bruşte, dacă ţii la pielea ta!

Vocea era calmă, liniştită. Evident, nu era un amator. Mercenarul decise să fie prudent şi se supuse ordinului. Cum noul sosit nu-l ucisese pe loc şi părea că vrea să-l cunoască, îşi spuse că trebuia să vadă şi el cu cine avea de-a face. Se întoarse lent.

Cât ai clipi din ochi, îşi notase în minte toate informaţiile necesare. Individul înalt şi bărbos îl ţinea la respect cu o armă Tokarev. Nu era un pakistanez. Avea pielea prea deschisă la culoare. Nu era nici pathan. Tenul era prea închis. Era mai mult ca sigur un afgan. Instinctiv, bărbatul cu banta neagră respiră uşurat că nu se afla înaintea cuiva din Divizia Specială. Un afgan înarmat cu un pistol sovietic era fie un mujahedin, fie un om aliat în solda guvernului comunist de la Kabul. Chipiul lui de culoarea nisipului înclina balanţa spre a doua variantă. De altfel, de ce ar fi riscat un rebel să intre astfel în bungalovul unui reprezentant al unei puteri aliate?

În timpul fracţiunii de secundă cât dură confruntarea tăcută a celor doi bărbaţi, Forest remarcă pe faţa celuilalt şi impresia pe care i-o provocase descoperirea benzii negre de pe ochiul lui stâng. Nici Sehtu nu se aşteptase să dea peste un occidental. Profitând de surpriză, Mercenarul ridică privirea spre sticla de Glenlivet pe care o ţinea în mâna dreaptă şi întrebă cu o ironie muşcătoare:

— Pot să scap de asta?

Încerca să-i distragă atenţia omului înarmat, dar nu crezu că va stârni o asemenea reacţie violentă.

— *Whisky!* strigă Sehtu cu repulsie. *Drinking fucking whisky this early in the morning... You bloody Kaffir! You son of a bitch*[14]*!*

Forest se întrebă dacă fanaticul, ultragiat în convingerile sale religioase, nu va apăsa pe trăgaci pe loc ca să-l pedepsească pe necredincios. Dar, deşi era integrist, Aqa Mohammad Sehtu îşi dădea seama că va alarma întregul cartier. Mercenarul era conştient şi el de asta; dacă individul nu făcea parte din rândul

[13] Mâinile sus!

[14] Ai băut whisky dis-de-dimineaţă! Nemernic necredincios! Fiu de căţea!

forţelor pakistaneze, va ezita să tragă.

Mercenarul nu aşteptă mai mult. Profitând din nou de surpriză, aruncă sticla spre celălalt, în timp ce se lăsă la pământ.

Avusese dreptate; Sehtu nu deschise focul. Lăsă capul în jos. Dar nu suficient de repede. Sticla de Glenlivet ricoşă din capul său în perete, unde se sparse, împroşcând zidul cu alcool. Conştient, deşi ameţit de lovitură, îşi simţi genunchii tremurând şi dădu drumul pistolului. În aceeaşi clipă, îl văzu pe Mercenar dându-se de-a berbeleacul şi lovindu-l în picioare. Înainte să cadă pe spate, într-un ultim reflex, aruncă cu piciorul arma în afara câmpului de bătaie. Pistolul alunecă cu sunet metalic pe podea şi se opri în celălalt capăt al încăperii, sub măsuţa telefonului. Forest îl auzi, dar nu avu timp să-i urmărească traiectoria cu privirea. Se năpusti spre agresor. Se aruncă cu toată greutatea în genunchi deasupra lui, înfigându-i genunchii în testicule. Agentul KHAD se strâmbă de durere şi deschise gura ca să tragă aer în piept. Dar îşi înăbuşi strigătul de durere, ceea ce confirmă din nou bănuiala Mercenarului – individul nu ţinea să se facă remarcat. Mâinile lui Forest se încleştară pe gâtul adversarului. Dar nu voia să-l ucidă. Voia doar să-l scoată din luptă un timp, până când reuşea să recupereze pistolul. Atunci va dispune de suficiente argumente ca să-l facă să vorbească.

Deşi părea mai puţin atletic decât Mercenarul, Aqa Mohammad Sehtu era incredibil de puternic şi rezistent. Se cunoştea că fusese antrenat de specialiştii KGB. Spre deosebire de el, Forest era dezavantajat de călătoria obositoare şi de noaptea albă. Când crezu că Sehtu era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, o lovitură puternică de genunchi în stomac îi tăie răsuflarea. Slăbi o fracţiune de secundă strânsoarea din jurul gâtului afganului. Sehtu atât aştepta ca să se debaraseze de adversar.

Când ateriză cu spatele rezemat de patul lui Deterding, americanul înţelese că era în joc viaţa lui. Inamicul era un ucigaş puternic şi bine antrenat. Mercenarul nu avu timp să se ridice, că Sehtu încercă o lovitură mortală în plex. Forest nu înţelese cum reacţionase atât de repede. Fusese probabil instinctul de supravieţuire. Se rostogoli în lateral spre căpătâiul patului, şi pumnul americanului se strecură sub saltea făcând arcurile să scârţâie sinistru.

Mercenarul avea o singură şansă să scape cu viaţă. Îşi strecură mâna sub pernă, în clipa în care Sehtu se ridica şi se pregătea să se repeadă spre el, ca să-l lovească în carotidă.

— *You bloody kafir!* scrâşni el arţăgos.

Apoi vocea i se transformă într-un gâlgâit sinistru, când se înfipse în cuţitul pe care Forest abia avu timp să-l scoată de sub pernă. Lovitura celuilalt îşi atinse ţinta, dar cu mult mai puţină forţă decât fusese prevăzut. Pe jumătate ameţit, Mercenarul simţi cum afganul se destinse cu un spasm. Instinctiv, aşa cum învăţase cândva în timpul exerciţiilor, apăsă arma în rană. Cu un gest reflex, Aqa Mohammad Sehtu încercă să se agaţe de pat, apoi scoase un horcăit şi se prăbuşi peste Forest, acoperindu-l cu cearşafurile de care se agăţase, în bungalov se răspândi un miros fetid. Venindu-i să vomite, americanul împinse deoparte cadavrul, se ridică şi îşi scutură capul ca să-şi adune gândurile. Apoi recuperă cuţitul lui Deterding din cadavrul lui Sehtu şi îl şterse pe un cearşaf curat.

Primul său gest fu să caute pistolul. Îl găsi imediat sub măsuţa telefonului şi-l examină. Nu se înşelase. Era un Tokarev. Dar un Tokarev fabricat în China.

Scăldat în sânge şi alte materii lipicioase, bărbatul cu banta neagră nu-şi venise complet în fire, când auzi brusc un zgomot uşor afară. Încercând să-şi controleze respiraţia sacadată, se strecură cât mai discret posibil pe lângă zid şi se apropie de uşă.

Aşteptă câteva secunde într-o tăcere mormântală. Crezu că aude zgomot de paşi. Aşteptă. Fereastra bungalovului se afla chiar în spatele lui. Nu avea cum să vadă dacă cineva venea pe alee.

Deodată, nemairezistând, Mercenarul ţâşni în prag. Şi dădu nas în nas cu Nazar Nasrudin.

CAPITOLUL V

Încremeniră amândoi. Apoi Mercenarul îl văzu pe Nasrudin ridicându-şi lunga tunică afgană în căutarea pumnalului de luptă de la centură. Pară instinctiv cu braţul stâng, în timp ce-l lovi în tâmplă cu Tokarev-ul. Scrâşni din dinţi când auzi trosnind oasele din cutia cranianã a celuilalt. Din grabă, îşi măsurase prost lovitura.

— La naiba, murmură el, când îl văzu pe afgan prăbuşindu-se la pământ.

Nazar Nasrudin nu avusese timp să-şi scoată pumnalul, încă unul de la care nu mai putea afla nimic. Strecură Tokarev-ul în buzunarul blugilor plini de sânge, după care târî cadavrul în cameră şi-l aruncă la picioarele patului, lângă colegul său.

O secundă mai târziu, ieşi din nou din bungalov şi făcu turul construcţiei. De data asta, nu se vedea ţipenie de om. Intră în cameră şi începu să-i scotocească pe afgani. Nu află nimic. Nici etichetele şalvarilor care arătau că hainele fuseseră confecţionate în India nu-l puteau informa în legătură cu originea celor care le purtau.

„Când mă gândesc că voiam să fac curat înainte să plec”, îşi spuse bărbatul cu bantă neagră, privind patul desfăcut şi cadavrele scăldate în sânge. Îşi încheie investigaţia din camera lui Deterding cu mai puţine precauţii. Nu găsi nimic interesant. Cu excepţia faptului că nişte indivizi, probabil trimişi de la Kabul, se interesau în legătură cu persoana lui Bull. Şi începea să-şi dea seama că se întâmplase ceva rău cu compatriotul lui.

Americanul puse la cale o înscenare ca să ascundă urmele trecerii sale de poliţia pakistaneză. Aşeză cadavrele astfel încât să dea de înţeles că avusese loc o încăierare, scoase pumnalul lui Nasrudin, mânji lama cu sânge, apoi strânse pumnul proprietarului său deasupra armei, după ce îşi ştersese cu grijă amprentele. Dacă nu era privită de aproape, se putea crede că tâmpla lui Nasrudin fusese spartă de sticla cu Glenlivet. Mirosul sângelui şi al măruntaielor era groaznic, şi roiuri de muşte albăstrii se adăpau deja din băltoaca stacojie de sânge care începea să se coaguleze.

Afară, bazarul începea să se anime. Soarele răsărise şi erau deja douăzeci de grade. Înainte de amiază, aveau să fie cincizeci de grade la umbră. Forest se privi în oglinda din baie. Nu putea

ieşi în halul în care era fără să se facă remarcat. Era plin de sânge, pe corp, pe haine, chiar şi pe faţă. Banta sa neagră se lipise de frunte în mijlocul unei cruste maronii şi picături coagulate de sânge atârnau de mustaţă. Găsi un sac de pânză cauciucată, care era destinat probabil rufelor murdare, îşi puse înăuntru hainele şi pantofii, cuţitul elveţian al lui Deterding, centura, Tokarev-ul afganului, după care făcu repede un duş.

Peste câteva minute, se încălţă cu nişte espadrile, luă din garderoba lui Bull un tricou şi nişte pantaloni scurţi pestriţi, şi se întoarse în camera sa, după ce trântise uşa şi-şi luase şperaclul.

*

* *

Era amiază când ambulanţa FNIA ajunse la spitalul din Ebneseena. Înainte să intre în spital, Petra observă că imobilul cu un etaj era plin până la refuz. Un cort uriaş care semăna cu un cort de intendenţă fusese înălţat în curte şi paturile de campanie cu răniţi erau înghesuite unele în altele.

— Cealaltă faţă a războiului, comentă laconic Lal Wardak, în timp ce ordonase ca Rahim Khan să fie transportat în interiorul clădirii din piatră.

Petra porni în urma tărgii şi a afganilor care o transportau.

— Puteţi pleca, îi spuse mujahedinul. Aţi ajuns la destinaţie. Desigur, poate că preferaţi să mă aşteptaţi ca să vă conduc până la reprezentanţa Germaniei Federale. Dar vă previn, poate dura mult până să ies.

Vorbea în timp ce mergea şi se îndrepta calm spre o sală. Evident, FNIA avea relaţii şi aici.

— Vreau... să rămân lângă Rahim Khan, spuse Petra. Aş putea să... fiu de folos...

Lal Wardak se opri din mers, se întoarse şi o privi stupefiat.

— Sunteţi o persoană ciudată, domnişoară Liebknecht. Ieri nu visaţi decât să ajungeţi cât mai repede în vest, iar acum îmi spuneţi că vreţi să rămâneţi în spital. Nu mai înţeleg. Nu aveţi acte, bani, iar FNIA nu are mijloace să vă întreţină. Cum aveţi de gând să vă descurcaţi?

Argumentele era întemeiate, dar nimic n-o putea determina pe Petra Liebknecht să se răzgândească.

— O să mă declar refugiată, răspunse ea cu mai multă siguranţă în glas. Sunt sănătoasă şi presupun că două braţe puternice sunt binevenite în acest spital. Am şi cunoştinţe de prim-ajutor şi sunt sigură că mă voi descurca cu răniţii.

Lal Wardak ezită de formă.

— Prea bine. Urmaţi-mă. Vă voi prezenta conducerii spitalului.

Trecură printr-o uşă batantă şi intrară într-o sală plină. Pe paturi se vedeau oameni acoperiţi de bandaje şi pansamente care erau conectaţi la perfuzii suspendate de ce se nimerise.

Ici şi colo, cearşafurile sub care nu se vedeau ridicăturile formate de un braţ sau un picior dovedeau mai bine decât orice cuvânt că răniţii aveau membre amputate.

Cealaltă faţă a războiului... Petra abia îşi reţinu un fior. Trebuia să fie tare şi voia să se facă utilă. Era hotărâtă să rămână aici cel puţin până când Rahim Khan se însănătoşea. Apoi va vedea ce va face.

Două infirmiere luară rănitul în grija lor şi îl instalară pe un pat care se vedea că fusese eliberat de curând. În fundul sălii, o femeie brunetă, îmbrăcată într-o bluză albă, dădea ordine unui pakistanez care pansa un mujahedin rănit la picior.

— *Salam aleikum,* Lal Wardak, spuse ea când îl zări pe războinicul afgan. Încântată să văd că mergi pe ambele picioare. Din nefericire, nu este şi cazul prietenului tău. Ce-a păţit?

— *Aleikum salam*, Josyane, răspunse Wardak, după care îi povesti pe scurt ambuscada de pe munte, care avusese loc în timpul nopţii.

Apoi o trase deoparte şi îi spuse câteva cuvinte, pe care Petra nu reuşi să le audă. După o clipă, tânăra femeie cu bluză albă ridică privirea.

— Bine, spuse ea. Cu ofensiva care o să aibă loc, o să avem nevoie de toate braţele disponibile. Începând cu ale tale...

Lal Wardak zâmbi cu subînţeles şi se întoarse spre Petra ca să facă prezentările:

— Petra Liebknecht despre care ţi-am vorbit... Doctor Josyane Besson din organizaţia „Medici fără Frontiere”. Vă las.

Se îndepărtă spre un colţ mascat de o cuvertură, care semăna cu un separeu dintr-un birou de votare. Timp de câteva secunde, cele două femei se cântăriră din priviri.

— Lal Wardak mi-a vorbit de tine, spuse Josyane Besson. Orice voluntar este binevenit aici, Petra.

Doctorul Besson era o femeie micuţă, energică, de aproximativ treizeci de ani, frumuşică, brunetă, spre deosebire de Petra care era blondă.

— Eşti sănătoasă? reluă ea. Aş zice că eşti sportivă...

Petra zâmbi şi pe obrajii ei apărură două gropiţe.

— În ultimele zile, am avut parte de sport mai mult decât mi-aş fi dorit, răspunse ea.

Josyane dădu din cap.

— Ceva boli recente? Urmezi vreun tratament?

— Nu, răspunse nemţoaica, puţin mirată de întorsătura interviului.

— Ce grupă sangvină ai? întrebă franţuzoaica.

Petra răspunse din ce în ce mai uimită.

— Donator universal! exclamă Josyane. Perfect! Te poţi face utilă chiar acum, dacă îl urmezi pe Lal. Apoi te vei întoarce aici ca să-ţi spun ce sarcini ai.

De data asta, Petra înţelesese. Încuviinţă şi se duse după Lal Wardak să doneze sânge. Când se întoarse în sală, o jumătate de oră mai târziu, puţin ameţită, lui Rahim Khan i se făcea transfuzie de sânge, şi încetul cu încetul afganul îşi recăpăta culorile.

*

* *

Mercenarul se decise să părăsească hotelul cât mai curând posibil. Era evident faptul că locul era nu tocmai potrivit pentru prietenii lui Roy Deterding. În plus, nu era cel mai bun loc din care să conducă ancheta care se anunţa mult mai dificilă decât prevăzuse la început.

Bărbatul cu banta neagră se schimbase în hainele sale, când sună telefonul la ora opt fix. Se îmbrăcase cu pantaloni din pânză bej-cenuşie şi o cămaşă albă uşoară, dar trebuise să-şi ia haina ca să ascundă Tokarev-ul pe care îl curăţase şi unsese cu mare grijă. Răspunse cu numele codificat, aşteptă ca şi interlocutorul să facă la fel, apoi spuse:

— În cinci minute, în faţa bazarului.

— Zece minute, răspunse Collins. Nu pot ajunge atât de repede la ora asta.

Forest închise şi-şi termină de făcut bagajele. Apoi ieşi. Înţelese ce vrusese să spună Collins când văzu ambuteiajul ce domnea pe stradă. Biciclete, furgonete, ricşe cu motor, maşini 4×4, taxiuri şi biciclete cu trei roţi păreau încleştate într-o bătălie în care toate loviturile erau permise. După mirosul de benzină care domnea în bazar, îşi dădu seama cât de cunoscută era aici noţiunea de control a poluării. Ca să pună capac la toate, erau peste treizeci de grade şi din stradă se înălţa un zgomot asurzitor. Aşa cum se spune că italienii nu pot vorbi dacă nu gesticulează, tot astfel şi şoferii pakistanezi păreau că nu pot conduce fără să claxoneze.

Întorcând capul maşinal spre stânga, spre camera lui Bull,

Mercenarul observă un automobil cam la două sute de metri, pe marginea trotuarului. Exista un detaliu care îl intrigase încă din zori atunci când privise spre jeep-ul acoperit cu praf alb, detaliu pe care îl remarcase fără să-l conştientizeze pe deplin însă. Forest se apropie ca să verifice dacă nu cumva se înşelase.

Dar avusese dreptate. Automobilul era acoperit de praf, dar plăcuţele de înmatriculare străluceau. Păreau să fie chiar noi. Plăcuţe de înmatriculare pakistaneze. Erau false. Nu încăpea îndoială. Cu acest automobil veniseră agresorii lui.

Range Rover-ul lui Jack Collins sosi la întâlnire la opt minute şi jumătate după convorbirea telefonică, fapt ce constituia un adevărat act de bravură. Îşi luă sacul Safariland, deschise portiera şi sări înăuntru. Uriaşul vehicul demară imediat şi se angajă în mijlocul ambuteiajului.

— Unde mergem? întrebă Collins.

— Oriunde, răspunse Forest. Vreau doar să vorbim puţin. Dar dacă ai altă locuinţă pentru mine decât cea de la *Dean's,* mă poţi duce acolo. Am decis să-mi schimb reşedinţa.

Puse cheile camerei de la *Dean's* pe genunchii lui Collins, care le puse în buzunar, după care spuse:

— Trebuie să plăteşti tu camera. Sper că un client care pleacă fără să lase o adresă unde să-i fie trimisă corespondenţa nu este considerat suspect de poliţia de aici.

— Glumeşti! spuse Collins. În hotelul ăsta se perindă atâta lume. Unii ziarişti vin aici dimineaţa şi dispar seara, împreună cu un grup de mujahedini, care pleacă spre Afganistan. Alţii rămân aici câte o săptămână în aşteptarea vreunei veşti senzaţionale ipotetice, dispar trei zile, se întorc apoi pleacă din nou. Pe scurt, e la fel ca acul din carul cu fân. Dar de ce vrei să te muţi, Nike?

Bărbatul cu banta neagră îi povesti în câteva cuvinte ultimele evenimente ale dimineţii şi adăugă:

— Sper că ai colegi bine plasaţi în Divizia Specială care să ridice două cadavre şi jeep-ul care i-a adus aici. De altfel, bungalovul trebuie supravegheat zi şi noapte în eventualitatea că amicul Deterding s-ar întoarce pe nepregătite. Riscă să aibă o surpriză neplăcută...

Se aşternu tăcerea. Deşi nici unul dintre ei nu o spuse, totuşi amândoi erau practic siguri că Roy Deterding era la adăpost de acum încolo de orice surpriză neplăcută.

Traversară Defense Colony, construită pentru soldaţii britanici încartiruiţi aici. Rămăşiţă a colonizării, bungalovurile alcătuiau o adevărată enclavă în centrul oraşului. Construcţiile impecabile

înconjurate de peluze verzi, îngrijite, şi de garduri albe păreau mici oaze tipic britanice în mijlocul babiloniei din Peshawar.

Forest coborî geamul, strecură un Camel mototolit în colţul gurii şi acţionă rotiţa brichetei sale vechi. Flacăra galben-albăstruie străluci o clipă în adâncul ochiului său verde-cenuşiu, apoi închise capacul brichetei cu un bobârnac.

În timp ce sufla fumul pe nas, se întoarse spre Jack Collins. Agentul CIA se străduia să rămână calm şi conducea privind drept înainte, dar Forest îşi dădu seama că era tulburat.

— Voi anunţa poliţia prin intermediul unui prieten al unui prieten al unui prieten, spuse el în cele din urmă. Nu vor putea ajunge până la mine. Voi încerca, de asemenea, să aflu ce reprezintă numărul de înmatriculare al acestui jeep. Vrei să păstrezi Tokarev-ul?

— Este o armă bună, răspunse Mercenarul, trăgând din nou din ţigară. Dar am nevoie de gloanţe.

— Nici o problemă, răspunse Collins. Am o ascunzătoare în afara oraşului, în nord-est, în sectorul unde s-a instalat majoritatea grupărilor de rezistenţă de când accesul în Peshawar le-a fost interzis.

Mercenarul fumă o clipă în tăcere, apoi întrebă:

— Cu o grupare a FNIA trebuia să se întoarcă Bull din Afganistan?

Collins confirmă.

— Şi unde îşi au sediul indivizii ăştia?

— Nu este un secret pentru nimeni, răspunse Collins. Dacă nu s-au mutat între timp, sediul lor central este într-o vilă de la periferie, care nu se află departe de locul unde vei locui. O să-ţi arăt amplasamentul lor pe o hartă a oraşului. Am şi un număr de telefon la care îi poţi contacta.

— Bine, spuse bărbatul cu banta neagră. Le voi face o vizită.

— Nu-i brusca, Nike, îl sfătui Collins. Membrii FNIA nu au nici o legătură cu integriştii fanatici din Hezb-i-Islami, dar totuşi nu le place să fie călcaţi pe bătături. Sediul lor este păzit în permanenţă de cincizeci de oameni înarmaţi până-n dinţi.

Forest fumă în tăcere şi aruncă chiştocul pe geam. Apoi se întoarse spre Collins şi spuse pe neaşteptate:

— Ai avut de-a face cu McLinder?

Agentul CIA se schimbă la faţă.

— Trebuia să m-aştept la asta! murmură el pe un ton înţepat.

— Gata cu joaca, Jack, îl întrerupse Mercenarul. Doar pentru că a lucrat în CIA nu este un motiv suficient ca el să fie curat.

Dimpotrivă. Consider că ar trebui să-l anchetez pe el în primul rând.

Jack Collins nu răspunse. Când ajunseră la periferia oraşului, dădu uşor din cap, gest care putea fi interpretat ca o aprobare.

— Se poate, admise el în cele din urmă. Dar am nevoie de mai multe zile ca să dau de urma lui McLinder. Cu atâtea divizii, îţi dai seama că nu am venit niciodată în direct cu filiera care furnizează arme mujahedinilor.

Se încruntă şi adăugă, părând preocupat de ceva:

— Nu înţeleg ce căutau în camera lui Deterding cei doi pe care i-ai... eliminat.

— Ba da, înţelegi prea bine, Jack, spuse Mercenarul cu un zâmbet în colţul buzelor. Indivizii erau afgani, veniseră cu un jeep prăfuit, cu plăcuţe noi de înmatriculare, de unde se poate desprinde o singură concluzie, aceea că schimbaseră plăcuţele de înmatriculare înainte de a trece frontiera. Este imposibil să fie rebeli; nu s-ar fi năpustit asupra mea imediat ce am intrat în joc. Şi, de altfel, nu văd ce ar fi putut căuta mujahedinii în camera lui Bull. Aşadar, tipii au fost trimişi de guvernul de la Kabul, în plus, unul dintre ei avea asupra lui un pistol Tokarev de provenienţă chinezească. Un pistol care nu ar fi avut cum să ajungă aici altfel decât prin filiera CIA. Adaugă la asta faptul că, în loc de turban, purta un chipiu de culoarea nisipului un simplu detaliu, desigur, dar care nu este lipsit de importanţă – şi ai găsit singur răspunsul.

— Vrei să spui că Khedamat-e-Atla’at Dawlati este implicat în deturnarea armelor?

— Exact, spuse Mercenarul, KHAD este singurul serviciu al guvernului de la Kabul capabil să treacă frontiera.

— Dar de ce? întrebă mirat Collins.

— Pot exista o mie de motive, răspunse bărbatul cu banta neagră. Un motiv ar fi să împiedice livrarea de arme către mujahedini, al doilea fiind probabil dorinţa de a face economii în detrimentul furnizorului lor uzual, marele aliat sovietic.

— Dacă KGB află, va izbucni scandalul.

— Chiar aşa, încuviinţă Mercenarul.

Intenţiona să folosească un asemenea prilej ca să regleze conturile cu traficanţii de arme. Zâmbi şi faţa îi fu brăzdată de o reţea de riduri. Ideea de a oferi KGB concursul său involuntar nu era lipsit de umor.

— Pe lângă gloanţele pentru Tokarev, am nevoie de un Kalaşnikov AK-47, adăugă el. Şi cartuşiere şi cel puţin patru

încărcătoare automate.

— Nici o problemă, spuse Collins. Vei avea totul după-amiază.

— Mâine dimineaţă. După-amiază nu mă poţi găsi. Am ceva de făcut. Mai am nevoie şi de un automobil...

Agentul CIA îl întrerupse cu un gest.

— Ca să circuli în Peshawar, este inutil. Taxiul este de departe soluţia cea mai rapidă.

— Ce te face să crezi că am nevoie de maşină ca să mă plimb prin Peshawar? Vreau o maşină de teren. Una rapidă.

— Cum! exclamă Collins. Să nu-mi spui că vrei să te plimbi prin zona tribală!

Zâmbetul enigmatic al Mercenarului spunea totul.

— Dumnezeule, Nike, murmură Collins. Eşti la fel de nebun ca Deterding.

— Că veni vorba de Deterding, adăugă Forest. Trebuie să pui sub supraveghere camera lui în cazul în care îi dă prin minte să se întoarcă. Nu se ştie niciodată.

— Da, nu se ştie niciodată, mormăi Jack Collins, cu o faţă de înmormântare.

Şi el era din ce în ce mai convins că Roy Deterding era la adăpost de orice surpriză neplăcută.

CAPITOLUL VI

Sean McLinder sorbea din al doilea pahar de Bourbon din acea dimineaţă, în sera de flori exotice, din reşedinţa sa luxoasă, când o gardă de corp îl întrerupse din gândurile întunecate care nu-i dădeau pace:

— Telefonul, şefu’.

Americanul se ridică de pe şezlong şi intră cu paharul în mână în sufrageria vastă, cu aer condiţionat.

— Cine este? întrebă el.

— Iskander Mehmud de la Ebneseena.

La auzul numelui, Mac îşi îngustă privirea şi grăbi pasul. Procedase bine când postase oameni în faţa principalelor spitale din Peshawar. Dădu paharul peste cap, smulse receptorul din mâna gărzii de corp, înlocuindu-l cu paharul gol.

— Alo! Iskander? Ce e nou?

— A sosit o ambulanţă a FNIA, şefu’. A adus un om rănit pe o targă.

— Un occidental? întrebă McLinder pe un ton surescitat.

— Nu am văzut, răspunse Mehmud, dar, după barba neagră, cred că este un luptător afgan.

McLinder scrâşni din dinţi, nervos.

— Supraveghează toate intrările şi ieşirile din spital, spuse el. Dacă occidentalii se înghesuie să-l vadă pe tip, intră în spital şi află ce vor. De exemplu, du-te să donezi sânge, nimănui nu i se va părea ciudat. Ţi-l trimit în ajutor pe Abdul. Eu nu plec de aici. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă imediat.

— Bine, şefu’.

McLinder vru să închidă, când vocea celuilalt se auzi din nou:

— Ei, mai este ceva, şefu’.

— Ce? mormăi americanul, lipindu-şi urechea de receptor.

— Fata cea blondă şi înaltă, cu ochi verzi, care v-a fost semnalată de informatorul KHAD. Era şi ea cu ei.

— Unde este acum?

— A rămas la spital.

— Ce naiba face acolo? murmură McLinder ca pentru sine.

— Nu ştiu, spuse Iskander Mehmud. Ce trebuie să fac în ce-o priveşte pe fată?

— Dacă iese din spital, o urmăreşti, ordonă Mac. Trebuie să aflăm neapărat ce legătură are cu rebelii. Ţi-l trimit pe Abdul cât

mai curând posibil.

Fără să aştepte răspunsul omului său, McLinder închise şi strigă:

— Abdul! Este gata Nissan-ul?

— Da, şefu', răspunse o voce de pe culoar. Am pus înăuntru o ladă cu grenade de mână, trei arme Kalaşnikov şi muniţii pentru câteva ore.

— Perfect, spuse McLinder. Ia maşina şi fugi până la Iskander. La Ebneseena.

Se întoarse, strângând din dinţi, în seră şi începu să se plimbe agitat în sus şi-n jos. Avea nevoie de un calmant, înşfacă sticla de pe masa din marmură, luă o înghiţitură care ar fi ameţit şi un elefant şi se prăbuşi pe şezlong. Dar se linişti abia când auzi dinspre garaj zgomotul îndepărtat al puternicului motor cu şase cilindri. Peste câteva secunde, pneurile Nissan-ului 4×4 scrâşniră pe aleea din pietriş, apoi autovehiculul trecu de grilajul din oţel care închidea zidul împrejmuitor. În mai puţin de o jumătate de oră, omul va ajunge la spitalul din Ebneseena, gata să arunce în aer totul dacă era nevoie.

Sean McLinder se redresă brusc pe şezlong, cuprins de o bănuială. Ce va face cu Omar Rahmatullah şi Gulbuddin Babrakzai? Să-i anunţe în legătură cu ce aflase? Reflectă un moment, apoi decise să continue jocul de unul singur. Era prea periculos să-i amestece pe ameţiţii ăştia. Şi apoi, dacă lucrurile se înrăutăţeau, îi putea folosi ca ţapi ispăşitori. În cazul ăsta, cu cât aveau mai multă încredere în el, cu atât era mai bine.

Sean McLinder se ridică şi se întoarse în sufragerie ca să sune la aeroport. Rezervă bilete pentru următoarele două săptămâni la toate zborurile cu destinaţia Delhi, Calcutta şi Bombay. Avea încă suficiente relaţii în India ca să împrumute o nouă faţă şi identitate. În ce privea economiile sale, care erau răspândite din prudenţă în Elveţia, la Nassau şi în Panama, calculase că îi puteau permite să trăiască mai mult decât decent timp de patru sute de ani. Banii pe care urma să-i abandoneze în Pakistan în cazul unei retrageri precipitate nu reprezentau decât o picătură dintr-un ocean.

*

* *

Adăpostul pus la dispoziţia lui Forest de către Jack Collins era absolut perfect. Nu era luxos, dar avea tot ce-i trebuia. Casa construită din cărămidă nearsă nu se distingea prin nimic de construcţiile învecinate. Cu excepţia faţadei fără ferestre care

dădea spre stradă.

Clădirea era construită după sistemul *purdah,* menit să ferească femeile de vederea vecinilor. Zidurile aveau o grosime de circa un metru şi asigurau o răcoare plăcută în camera principală, care servea de hol de intrare, cameră şi sufragerie. Tot conform sistemului ferestrele, protejate cu grilaje din fier forjat, erau tăiate în partea de sus a zidului, la aproape patru metri deasupra solului, care formau conuri de lumină convergente în centrul camerei şi confereau încăperii aparenţa unei catedrale.

La stânga, a doua şi ultima încăpere a casei servea de bucătărie şi baie, fiind fără îndoială fostul cartier general al femeilor.

În fund, o uşă dădea spre o curte pavată, înconjurată de fâşii de pământ neîngrijit, unde creşteau câteva tufe de trandafiri şi iasomie mirositoare, invadate de buruieni, împrejmuită de un zid înalt de patru metri şi jumătate.

O uşiţă permitea ieşirea de urgenţă într-o străduţă. La fel ca şi celelalte construcţii tradiţionale din acest cartier sărăcăcios, casa avea aspectul unei fortăreţe.

Debaralele erau înţesate cu provizii – cereale, muşii, raţii militare, alimente deshidratate, lapte. Nu erau foarte proaspete şi nici prea diversificate, dar proviziile ajungeau pentru un adevărat asediu. Mercenarul avu, de asemenea, plăcerea să descopere în bucătărie cutii cu bere la frigider şi trei lăzi cu J&B. Atmosfera din dormitor era înveselită de covoare artizanale puse direct pe pământul bătătorit şi stive de perniţe. Mobila se compunea din cufere din lemn neşlefuit, un *ciarpoi* şi o sobă cu cărbune. Pe un cufăr de lângă pat, trona un aparat telefonic care fusese probabil ultimul răcnet al modernismului pe la mijlocul anilor treizeci.

Bărbatul cu banta neagră îşi aruncă sacul Safariland pe covoare, fără să despacheteze lucrurile din el. Era sleit şi-şi făcu siesta timp de o jumătate de oră pe *ciarpoi,* după care se ghiftui cu un bol de cereale şi lapte concentrat, urmat de o cutie de bere rece.

Simţindu-se ceva mai bine, ridică receptorul telefonului de epocă. Veni tonul, dar, după pocnetele, paraziţii şi interferenţele care se auzeau, americanul înţelese că, în acest sector, ca în multe altele din Pakistan, reţeaua de telecomunicaţii nu mai fusese întreţinută după plecarea englezilor din 1947. Dacă adăuga la asta cutremurele care afectau cu regularitate

instalaţiile, calitatea comunicaţiilor era sub orice critică. Dar starea de părăginire prezenta, totuşi, un avantaj – era exclus ca Divizia Specială să fi plasat liniile telefonice din cartier sub ascultare.

Plin de speranţă, Mercenarul formă numărul pe care i-l dăduse Collins. Miracolul se produse. La celălalt capăt al firului, cineva răspunse şi o voce răguşită îl întrebă ceva în pachtu.

— *I want to talk with a military of the Naţional Islamic Front of Afghanistan. It's very important,* spuse bărbatul cu banta neagră.

Vocea răguşită bâigui ceva şi Forest crezu că înţelege că i se făcea legătura cu cineva. Urmă un moment interminabil de pocnete, după care o altă voce întrebă într-o engleză aproape perfectă:

— *Who are you? A reporter?*

— Oarecum, răspunse americanul. Vreau să fac un articol despre agenţie[15] şi filieră[16], şi vreau să aflu ce mai face un coleg de-al meu care v-a contactat.

Se aşternu tăcerea, apoi se auzi un pocnet sec.

— La naiba! spuse Mercenarul, crezând că s-a întrerupt comunicaţia.

— Poftim? întrebă interlocutorul lui.

— Nimic, mormăi Forest. Aţi înţeles ce-am spus?

— Cred că da, murmură agentul FNIA stânjenit. Ce vreţi de la noi?

— Să mă ajutaţi să-mi scriu articolul şi să-mi daţi veşti despre colegul meu.

— Cum pot fi sigur că sunteţi cel care pretindeţi că sunteţi?

— Să ne întâlnim undeva. Vă voi dovedi că sunt cine spun că sunt.

Urmă un nou moment de ezitare, mai lung. De data asta, Mercenarul se abţinu să mai creadă că fusese întreruptă comunicarea.

— Foarte bine, spuse în sfârşit agentul FNIA. La ce hotel v-aţi cazat?

— Să ne întâlnim în oraş, preciză americanul. Vă dau coordonatele mele după ce vă văd în carne şi oase.

Forest se temu o clipă că pe şeful rebelilor îl va jigni neîncrederea sa. Dar omul aprecie prudenţa, dovadă a profesionalismului lui.

---

[15] CIA, (n. tr.).

[16] Filiera de aprovizionare cu arme a mujahedinilor (n. tr.).

— Înţeleg, spuse el. În cazul ăsta, trimit pe cineva după dumneavoastră la ora paisprezece, în faţa moscheii Mahabat Khan în cartierul Chowk Yadgar. Cum puteţi fi recunoscut?

— Dacă amicul meu v-a vorbit de mine, ştiţi care este semnul meu distinctiv, ocoli răspunsul bărbatul cu banta neagră.

— Pricep, conchise omul FNIA. Nu vă vom scăpa din ochi. Încă o precizare: îmbrăcaţi-vă subţire. După-amiaza, Peshawar este un adevărat cuptor.

— La ora paisprezece, moscheea Mahabat Khan, repetă Forest înainte să închidă.

Mesajul FNIA era foarte clar. Se va îmbrăca „subţire”. Adică se va duce neînarmat la întâlnire.

*

* *

Erau peste patruzeci de grade în interiorul spitalului. O căldură umedă, sufocantă. Privind-o pe Petra trebăluind, tamponând faţa unui rănit, dând să bea altui rănit, schimbând bandaje, Lal Wardak îşi spuse că procedase bine lăsând-o aici. Nemţoaica îşi schimbase haina afgană pentru o bluză pe care o purta fără nimic pe dedesubt, şi afganul simţi un val de dorinţă la vederea fetei superbe, goală pe sub bluza din bumbac alb. Dorinţă pe care, ca un bun musulman, o reprimă pe loc.

Afară, tărgile şi ambulanţele se îngrămădeau în faţa uşii. Personalul era depăşit. Temperatura infernală din cortul alb scurta speranţa de viaţă a răniţilor.

Lal Wardak observă că Josyane nu era acolo. Se dusese probabil să se odihnească puţin, pentru că ziua şi noaptea care urmau se anunţau epuizante. O salută pe Petra cu un gest şi se duse spre patul lui Rahim Khan. Războinicul era încă slăbit, dar îşi căpătase cunoştinţa. Lângă patul vecin, doi pakistanezi pregăteau un rănit ca să-l ducă în blocul operator.

— *Salam aleikum,* Rahim Khan, spuse Lal Wardak. Ai făcut o călătorie lungă...

— *Aleikum salam,* Lal Wardak. A fost voinţa lui Allah ca eu să continuu lupta pentru ţară. Graţie voinţei lui, şi graţie vouă, sunt încă în viaţă.

— Am fost contactaţi de un coleg al americanului care vi s-a alăturat la Jalalabad, continuă Wardak, aşezându-se la picioarele patului. Vrea să afle anumite informaţii. Îl vom conduce la tine. Trebuie să-l mai inducem un timp în eroare.

— Poftim? întrebă uimit rănitul. Vrei să mă pui să-l mint, să-i ascund moartea lui Bull?

Lal Wardak îşi ciupi nervos vârful nasului.

— Nici chiar aşa. Dar ar fi o stângăcie din partea noastră să-i spunem brusc că americanul a fost ucis în timp ce se afla sub protecţia noastră. Nu uita că este vorba de armele noastre, Rahim Khan. Comandamentul militar al FNIA a decis să-i convoace pe toţi şefii coaliţiei grupărilor de rezistenţă ca să-i informeze asupra problemei şi să le ceară sfatul. La urma urmei, îi priveşte şi pe ei problema noastră.

— Înţeleg, murmură Rahim Khan. Ce trebuie să fac?

— Îl vom conduce la tine pe american, spunându-i că tu eşti ultimul care l-a văzut pe Bull. Nu este vorba să-i ascundem adevărul, ci, pur şi simplu, să aşteptăm până când consiliul va decide ce politică trebuie să adoptăm.

— Nu va fi uşor, spuse Rahim Khan. Îmi va pune întrebări peste întrebări.

Cei doi pakistanezi de lângă pat îl luară pe mujahedinul rănit pe o targă.

— Ba da, spuse pe un ton liniştitor Lal Wardak. Te-am ales tocmai pentru că eşti aici. Spitalul nu este un loc potrivit pentru interogatorii. Şi tu te poţi arăta slăbit sau obosit ca să eviţi să-i răspunzi la întrebările stânjenitoare. Sunt sigur că te vei descurca, Rahim Khan. Nu uita că nu trebuie decât să nu-i spui nimic americanului până când consiliul se va decide. Este o chestiune de câteva zile doar.

— Voi face tot posibilul, promise Rahim Khan.

Petra care îngrijea ochiul infectat al unui rănit, la o distanţă de câteva paturi de ei, se întoarse cu o înfăţişare severă spre Lal Wardak.

— Ajunge, spuse ea. Rănitul trebuie lăsat să se odihnească.

Afganul se ridică, zâmbind.

— Tocmai voiam să plec. Îl las să se odihnească. Cu atât mai mult cu cât vom reveni în curând.

*

* *

Sean McLinder dăduse gata trei sferturi din sticla de Bourbon începută de dimineaţă şi, datorită alcoolului care-i circula prin vene, se simţea relaxat. La ora treisprezece, sună telefonul. McLinder, care refuzase să ia masa în ciuda rugăminţilor gărzii sale de corp, se ridică şi se duse să răspundă el însuşi.

Era Iskander Mehmud.

— Abdul este cu tine? întrebă americanul.

— Aşteaptă în maşina din faţa spitalului. L-am interogat pe un

infirmier pakistanez care a ieşit din tură şi am aflat lucruri care te vor interesa mai mult ca sigur, şefu’.

McLinder îşi umplu paharul şi îşi înmuie buzele în alcool în timp ce asculta relatarea angajatului său.

— Agentul FNIA s-a întors spre amiază să-l vadă pe rebelul rănit şi au stat de vorbă. Au vorbit în pachtu, astfel încât pakistanezului i-a fost destul de greu să înţeleagă ce spuneau, dar a înţeles că Bull a murit în Afganistan.

— Excelentă ştire, într-adevăr! jubilă McLinder, sorbind din pahar în cinstea veştii.

— Dar, continuă Iskander Mehmud, la Peshawar a sosit un alt american. Este un coleg de-al lui Bull care anchetează şi el afacerea şi, după cât a înţeles informatorul meu, va veni curând la Ebneseena ca să-l interogheze pe Rahim Khan.

— Rahim Khan?

— Aşa se numeşte rebelul rănit, precizează Iskander. Pentru moment, pare să fie singurul martor al morţii lui Bull. Dacă cineva este la curent cu ce s-a întâmplat americanului, el este.

McLinder îşi dezveli caninii într-un rânjet.

— Lasă-l pe Abdul în maşină şi tu intră în spital. Au nevoie de donatori de sânge. Te sfătuiesc să profiţi de asta ca să-l convingi pe Rahim Khan să tacă. Ai înţeles, Iskander?

— Foarte bine, şefu’.

*

* *

Era puţin peste ora paisprezece şi cincisprezece minute când minibusul FNIA se opri în faţa spitalului din Ebneseena. Lal Wardak şi Mercenarul săriră din maşină. Cei doi mujahedini care-i însoţeau rămaseră în vehicul. Bărbatul cu banta neagră era stupefiat. Tot timpul drumului, Wardak dăduse răspunsuri evazive când venise vorba despre misiunea lui Bull şi dispariţia armelor. Şi nu din cauza limbii. Spre deosebire de cei doi însoţitori ai lor, tânărul rebel se exprima perfect în limba engleză.

Era evident faptul că Lal Wardak primise ordine precise. El asigura legătura lui Forest cu comandamentul militar al FNIA. De fiecare dată când americanul punea o întrebare indiscretă, se prefăcea că nu ştie nimic şi făcea referire la întâlnirea cu Rahim Khan. Curios comportament din partea unei grupări de rezistenţă care ar fi trebuit în principiu să facă tot posibilul ca să-l ajute să descopere cauza dispariţiei armelor.

Wardak îl conduse pe Mercenar în spital, după care îi făcu loc să intre.

— După dumneavoastră, căpitane Forest.

Americanul intră. O agitaţie de neînchipuit domnea în sală. O tânără femeie blondă cu ochi verzi punea o perfuzie, în ciuda situaţiei, Forest nu se putu împiedica să nu o găsească teribil de sexy în bluza albă de bumbac. Brancardierii pakistanezi se străduiau să facă loc, ca să aducă alte câteva paturi de campanie pentru mulţimea de răniţi care veneau fără încetare de la începutul ofensivei sovietice asupra drumului spre Jalalabad.

În fundul camerei, o altă femeie mai mică, brunetă şi foarte drăguţă, se ocupa cu dirijarea oamenilor spre o cabină delimitată de perdele. Se întoarse la sosirea Mercenarului, se îndreptă spre el cu paşi energici şi se prezentă:

— Doctor Josyane Besson. Dacă este vorba de îngrijiri medicale uzuale, vă rog să reveniţi în altă zi, domnule. Îmi pare rău, dar nu ne putem ocupa de dumneavoastră. Nu am avut niciodată atâtea urgenţe deodată.

Se uita fix spre banta neagră care acoperea ochiul stâng al americanului.

— Nu este vorba de asta, spuse americanul cu o grimasă în chip de zâmbet. S-a cicatrizat demult.

— Atunci...? începu Josyane Besson.

În această clipă, îl văzu pe Lal Wardak apărând din spatele Mercenarului.

— Ah, înţeleg, mormăi ea. Sunt de acord, dar să nu-l obosiţi. Şi încă o condiţie. Ce grupă sangvină aveţi, domnule?

— Dar, bâigui Mercenarul, vă spun că nu am nevoie de îngrijiri.

— Dar eu am nevoie de sânge! răspunse pe un ton sec Josyane. Grupa dumneavoastră?

Sătul de discuţii, Mercenarul îi spuse ce grupă avea.

Ea notă informaţia pe un carneţel.

— Pe aici. Adăugă ea, arătând spre cabină. Îl veţi putea vedea pe Rabini Khan abia după aceea.

Un zâmbet îi lumină faţa bărbatului cu banta neagră. Era prima dată când devenea victima „extorcării” de sânge. Dar se îndreptă spre cabină. Putea face un mic sacrificiu personal pentru rebelii răniţi. În treacăt, Lal Wardak îi arătă patul lui Rahim Khan. Omul dormea şi respira liniştit.

— Îl vom trezi în ultima clipă, murmură el. Altfel, Josyane ne va trage o săpuneală...

Dădu la o parte perdeaua şi îi făcu loc Mercenarului în timp ce spuse:

— Vă aştept aici. Eu am donat sânge de dimineaţă.

În aceeaşi clipă, ieşi un pakistanez apăsând o bucată de vată la încheietura braţului. Îi salută cu un zâmbet slab şi se îndreptă spre ieşire. Dar nici Forest, nici Lal Wardak nu văzură stiletul lung pe care omul îl ascundea în faldurile îmbrăcămintei.

Cu o privire piezişă, Iskander Mehmud se asigură că nimeni nu se uita la el. Americanul cu bantă neagră dispăruse după perdea. Lal Wardak stătea cu spatele la el. Brancardierii erau în continuare ocupaţi să facă loc noilor paturi. Petra verifica perfuzia, iar Josyane Besson examina evoluţia temperaturii unui bolnav.

Fără să ezite, Iskander se apropie de Rahim Khan şi scoase prudent stiletul din mânecă. Cu aceeaşi mişcare, apucă perna de puf, o puse pe faţa afganului ca să înăbuşe horcăitul şi poziţionă vârful armei în dreptul inimii. Apăsă apoi cu toată greutatea, înfigând lama de cincisprezece centimetri în corpul victimei.

Pakistanezul aşteptă spasmul care indica faptul că victima decedase. Nu dură mai mult de câteva secunde. Şterse repede stiletul de cearşaf, îşi luă bucata de vată care căzuse pe pat şi ieşi din spital, liniştit.

CAPITOLUL VII

Un urlet strident îl asurzi atunci când ieşi din cabină. Cu ochii holbaţi de groază, tânăra blondă se retrăgea buimacă de lângă patul pe care zăcea Rahim Khan.

— La naiba! exclamă americanul, năpustindu-se spre pat, urmat de Lal Wardak.

Forest abia avu timp să apuce un scaun şi să-l aşeze în spatele Petrei. Tânăra se lăsă greu pe scaun, murmurând cu o voce albă:

— L-au ucis...

Pata stacojie de pe cearşaf, din dreptul inimii, înlătura orice îndoială. Rahim Khan fusese înjunghiat în mijlocul sălii de spital.

— L-au ucis... repetă Petra.

— Cine? întrebă Lal Wardak. Am fost aici doar...

Josyane Besson se precipită spre ei şi-i dădu la o parte pe cei doi cu o forţă surprinzătoare pentru o femeie atât de micuţă. Primul său gest fu cel al unei profesioniste. Apucă încheietura lui Rahim Khan, căută pulsul, apoi clătină din cap, murmurând învinsă:

— S-a terminat.

Se ridică şi, brusc, expresia de dezamăgire de pe faţa ei se transformă într-o explozie de mânie dezlănţuită:

— Unde vă credeţi? Sunteţi într-un spital. Nu un câmp de bătaie! Oamenii vin aici ca să fie îngrijiţi, nu ca să fie ucişi sub nasul meu!

Atunci înţelese Mercenarul. Dându-i la o parte pe Petra, Lal şi Josyane, se năpusti spre ieşire, exclamând:

— Pakistanezul! Doar el a ieşit din sală!

Peste câteva secunde, ajunsese în curte şi făcea slalom printre brancardele de pe jos. Nici cortul nu mai era încăpător pentru urgenţe. Mulţi mureau afară, din lipsă de îngrijiri, înainte de lăsarea serii.

Odată ajuns pe stradă, Mercenarul văzu un Nissan Patrol care fugea cu toată viteza, profitând de absenţa providenţială a ambuteiajelor. Autovehiculul ajunsese prea departe ca să mai poată observa numărul de înmatriculare. Dar era sigur că asasinul se afla în acea maşină. Se întoarse în viteză în sală. Tânăra cea blondă stătea pe scaun şi plângea în hohote. Lal Wardak se străduia s-o calmeze pe Josyane Besson care urla furioasă:

— Nu se va termina astfel! O crimă în timpul turei mele! Chemaţi poliţia!

— Dar nu suntem de vină... îndrăzni să spună Lal Wardak.

Cuvintele lui avură darul să aţâţe şi mai mult furia tinerei femei. Deodată, Mercenarul o apucă de umeri, o privi fix în ochi şi spuse cu o voce şuierătoare:

— Calmează-te! A murit şi urletele tale nu-l mai pot învia! Anunţă poliţia după cum este normal, dar lasă-mă să plec mai întâi. Mă aflu aici din interese superioare şi nu vreau să-mi pun în cap toată poliţia.

Franţuzoaica îl privi fără un cuvânt. Mercenarul înţelese că acum era momentul să-şi încerce norocul.

— Ascultă, doamnă Besson, continuă el pe un ton calm şi convingător. Înţelege că omul a fost ucis tocmai pentru că urma să facă nişte mărturisiri importante. Vrei să lucrezi aici ca voluntar, de unde deduc că te-ai asociat în acest fel la lupta curajoasă a războinicilor afgani. Mă aflu aici ca să efectuez o anchetă în interesul lor. Nu-ţi pot spune mai multe. Dar noi doi luptăm pentru aceeaşi cauză.

Tulburată, Josyane Besson întoarse spre Lal Wardak o privire mută şi întrebătoare.

— Este adevărat, spuse agentul FNIA. A venit ca să ne ajute.

Franţuzoaica reflectă un moment în tăcere, după care rosti cu o voce albă:

— Foarte bine. Puteţi pleca, domnule. Voi chema poliţia peste zece minute şi vă promit că nu vă voi menţiona numele. Dar să nu vă mai văd niciodată pe aici!

— Vă conduc eu, se oferi Lal Wardak.

— Nu. Plec acasă, spuse pe un ton sever bărbatul cu banta neagră. Trebuie să cer noi ordine în legătură cu cele întâmplate şi ţin să fiu singur. Dar vreau să transmiteţi un mesaj din partea mea şefilor voştri. Lucrez în interesul vostru şi mă aşteptam la o colaborare totală din partea voastră. Dacă aţi fi dat dovadă de mai multă sinceritate, omul vostru ar mai fi fost şi acum în viaţă.

În ciuda anunţurilor „NO SMOKING” de pe ziduri, îşi aprinse nervos o ţigară, după care adăugă:

— Pe viitor, fiţi mai cooperanţi, domnule Lal Wardak. Altfel, vă promit că iau primul avion spre New York şi vă las cu problema nerezolvată. Dacă aflaţi ceva în legătură cu crima care a avut loc aici, iată adresa la care pot fi găsit.

Îi dădu lui Wardak adresa şi numărul de telefon de la locuinţa sa, apoi ieşi furios, scoţând pe nas rotocoale de fum albăstrui.

Când împinse uşa batantă, auzi vocea doctoriţei:

— Calmează-te, Petra. A fost prea mult pentru tine. Eşti în stare de şoc. Du-te să te odihneşti, este cel mai bun lucru pe care-l poţi face azi. Poftim cheile de la camera mea de la *Green's.*

Tânăra nemţoaică se opri din plâns. Deodată, îi reveniră în minte cuvintele lui Bull: „Dacă îi vei întâlni pe prietenii mei, totul va deveni clar pentru tine". Dar Bull se înşelase amarnic. Nimic nu era clar, cu excepţia unui singur lucru – omul care tocmai ieşise pe uşă era un prieten al lui Bull, căruia trebuia să-i transmită un mesaj. Bărbatul cu banta neagră ajunsese în curte când tânăra îşi reveni din şoc, astfel că nu auzi răspunsul ei:

— Ţine-ţi cheile, Josyane. Am nevoie doar de o gură de aer. Ai putea să-mi împrumuţi maşina?

Franţuzoaica zâmbi.

— Nici o problemă. O poţi păstra până mâine. Cred că o să stau peste noapte aici. Poate chiar şi noaptea următoare. Dar să nu faci prostii.

În clipa în care chemă un taxi, Mercenarul îl văzu pe Lal Wardak urcând agitat la bordul minibusului FNIA. Afganul îi făcu semn cu mâna, dar nu-i răspunse.

*

* *

Iskander Mehmud îl sună, mulţumit, pe McLinder.

— Misiune îndeplinită, şefu'. Rahim Khan nu va mai vorbi cu nimeni.

— Unde eşti? întrebă neliniştit americanul.

— Într-o *ciaikhana*[17], aflată la doi kilometri de Ebneseena.

— Eşti sigur că telefonul nu este ascultat?

— Nu aici, şefu'. Mijloacele de care dispun serviciile de urmărire le permit să supravegheze doar centrul oraşului, cartierul cu hotelurile şi aeroportul.

— Te-a văzut cineva?

— Poate americanul, răspunse Iskander. Dar nu sunt sigur. Pentru că am acţionat cu prudenţă şi apoi am fugit cu Nissan-ul.

— Şi cine supraveghează spitalul? întrebă McLinder cu limba împleticită.

— Abdul. I-am spus să se ascundă, pentru că micuţa franţuzoaică va chema sigur poliţia.

— Şi cum o să-l urmărească Abdul pe american dacă nu are

[17] Ceainărie, (n. tr.).

maşină? urlă Mac din ce în ce mai furios.

Iskander Mehmud îşi permise să clarifice lucrurile.

— Dar, şefu', ne-ai spus să o urmărim pe fata cea blondă, nu pe american...

McLinder se sufocă şi crezu că va regurgita tot alcoolul înghiţit de la începutul dimineţii.

— Dar asta se înţelegea de la sine, imbecilule! *My goodness,* ce mi-a venit să angajez nişte imbecili? Americanul şi fata cea blondă lucrează împreună, este evident! Acum, când martorul a murit, se vor întâlni ca să pună la punct o nouă strategie. Supraveghează-i pe cei doi şi ţine-mă la curent. Du-te imediat să-l iei pe Abdul, ascundeţi maşina şi feriţi-vă de poliţie. Dacă vreunul dintre cei doi suspecţi îşi face apariţia, urmăriţi-l. Aşa veţi ajunge la celălalt. Valea!

— Eu... foarte bine, şefu', bâigui Iskander Mehmud.

*

* *

Agentul KHAD privi spre şirul de automobile de pe stradă. Nici ţipenie de poliţişti pakistanezi. Nici de mujahedini. Nimeni. Dar la Peshawar, chiar dacă erai extrem de precaut, nu scăpai de întâlnirile nedorite. Deschise portiera laterală a furgonetei şi apucă sacoşa din pânză care îi era întinsă din interior.

Era genul de treabă pe care o detesta cel mai mult, dar ordinele lui Gulbuddin Babrakzai erau formale; acesta considera propaganda la fel de importantă ca orice altă activitate. Agenţii de teren considerau, dimpotrivă, că o asemenea acţiune presupunea multe riscuri pentru nimic.

Agentul KHAD avu nevoie de mai puţin de un minut ca să golească sacoşa din fugă. Când sări în furgoneta care demară imediat, un exemplar al *Kabul New Times* împăturit frumos fusese strecurat pe sub fiecare uşă de pe străduţă.

Contrar ordinelor primite de dimineaţă, Mercenarul se pregătea să-l sune pe Jack Collins, când un foşnet care se auzi pe sub uşă îi atrase atenţia. Se ridică şi luă ziarul. Îl desfăcu, văzu că era *Kabul New Times,* mijlocul propagandistic în limba engleză al regimului de la Kabul. Deschise repede uşa, dar abia avu timp să vadă o furgonetă albastră dispărând după colţul străzii. Se mişcaseră rapid. Americanul intră în casă, cu intenţia să arunce ziarul când un titlu de pe manşetă îl opri:

UN AMERICAN UCIS PE CÂND SE PREGĂTEA SĂ COMITĂ UN ATAC TERORIST ÎMPOTRIVA TRUPELOR SOVIETICE CHEMATE DE GUVERNUL AFGAN ÎN SPRIJINUL REVOLUŢIEI.

Urma un articol în care era ridicat în slăvi curajul trupelor sovietice care îl uciseseră pe răufăcătorul imperialist atunci când se pregătea să atace din nou, după ce distrusese în chip laş unul dintre aparatele lor.

Mai jos, o fotografie alb-negru, luată pe timp de noapte, arăta cadavrul lui Roy Deterding ciuruit de gloanţe. Fotografia fusese trucată, astfel că lângă el fuseseră plasate un lansator de rachete multitub şi o stivă de rachete SAM-7. În prim-planul fotografiei, se vedeau carcasa calcinată a unui elicopter HIND-M1 24 şi un alt aparat „salvat de la masacru de trupe de elită". Trucajul sărea în ochi. Forest era în măsură să spună că rachetele SAM-7 nu puteau străpunge blindajul redutabilelor elicoptere de luptă ale Armatei Roşii.

Glasnost[18] în maniera guvernului de la Kabul.

Un lucru era sigur însă. Roy Deterding nu-şi împrumutase cadavrul pentru această mascaradă infectă. Fusese ucis în Afganistan.

„Dar, conchidea articolul, *dolarii, armele ultramoderne şi teroriştii antrenaţi la şcoala pot face nimic împotriva elanului revoluţionar care însufleţeşte întregul popor afgan şi nici împotriva hotărârii armatei sovietice care i-a sărit în ajutor ca să-l apere împotriva agresiunii forţelor capitalismului".*

— Nemernicii! scrâşni Mercenarul abia stăpânindu-şi tremurul care îl cuprinsese.

Rămase un moment nemişcat ca să-şi revină, apoi adăugă:

— Imbecilule... Ce naiba făceai acolo?

Acesta fu elogiul funebru adus lui Roy Deterding.

Cu gesturi maşinale, americanul aruncă ziarul pe o perniţă şi se îndreptă spre telefon. Formă numărul lui Collins, se identifică şi spuse simplu:

— Poţi veni imediat?

— Imediat, este imposibil. Peste două ore.

— Atunci, sună-mă dintr-un loc sigur peste cinci minute.

Bărbatul cu banta neagră se duse în bucătărie, de unde luă o cutie de bere. Se întoarse în camera principală, în mai puţin de treizeci de secunde, când soneria telefonului îl făcu să tresară. Collins? Deja? răspunse.

— Tawiz Sherzai, de la FNIA, anunţă un glas pe care-l recunoscu ca fiind cel al tipului cu care se conversase de dimineaţă.

[18] Transparenţă, (n. tr.).

— Ah, rânji Mercenarul. Vi s-a comunicat mesajul meu?

Urmă o clipă de tăcere, tulburată de paraziţi. Apoi interlocutorul îl anunţă:

— Am greşit faţă de dumneavoastră, căpitane Forest. Recunoaştem.

Din nou tăcere. Forest aşteptă.

— Am decis să colaborăm pe deplin cu dumneavoastră de acum înainte, continuă Tawiz Sherzai. Drept dovadă a intenţiilor noastre, dorim să vă anunţăm cu tot regretul că domnul Deterding şi-a găsit moartea în Afganistan, noaptea trecută.

— Mulţumesc pentru informaţie, spuse americanul scrâşnind din dinţi. Dar tocmai am aflat din *Kabul Times...*

Sherzai îşi drese glasul zgomotos şi continuă:

— În ce priveşte moartea lui Rahim Khan, poliţia pare să dorească să claseze afacerea. Au alte probleme pe cap pentru moment şi un mort în plus sau în minus nu contează pentru ei. Dar am efectuat noi o anchetă în această privinţă, l-am interogat pe toţi angajaţii de la Ebneseena. Se pare că un infirmier pakistanez a vorbit cu asasinul.

— Aţi aflat cine este? întrebă Forest, uitând de supărare.

— Se pare că lovitura a fost organizată de McLinder. Vedeţi, aşadar, că intenţionez să colaborăm. Şi... ăăă... sunt convins că înţelegeţi motivele prudenţei noastre de azi dimineaţă, ca un profesionist ce sunteţi. Este prima dată când un occidental aflat sub protecţia noastră în Afganistan este ucis într-o ambuscadă. Ne-am temut pentru imaginea noastră...

Mercenarul înţelegea. Dar nu era dispus s-o recunoască.

— Mda, mormăi el prost dispus, în timp ce luă o înghiţitură de bere. Peste puţin timp, o să am nevoie de oameni. Puteţi să-mi puneţi la dispoziţie nişte ajutoare?

— Bineînţeles, răspunse Tawiz Sherzai. Comandamentul militar mi-a dat mână liberă să vă ajut cu ancheta. În ciuda crimelor care au avut loc, suntem bine înarmaţi la Peshawar. Şi dispunem de luptători experimentaţi.

Mercenarul ştia că interlocutorul său spunea adevărul. Faptul că rezistaseră atâta timp în faţa tancurilor şi aviaţiei sovietice demonstra că mujahedinii afgani nu erau nişte începători.

— Bine, spuse el în încheiere. Vă contactez când o să am nevoie de ajutorul vostru.

Abia închise telefonul şi luă o înghiţitură de bere, când aparatul sună din nou.

— Ei? spuse Jack Collins, morocănos. Vorbeşti la linia fierbinte?

— Nu, râse încetişor Mercenarul. Ştiu că la Peshawar nu am şanse să găsesc aşa ceva. Am vorbit cu FNIA.

Îi povesti pe scurt întâlnirea cu Lal Wardak şi moartea lui Rahim Khan. Apoi îl informă pe Jack Collins că FNIA îl bănuia pe McLinder şi că Deterding fusese ucis în Afganistan.

— Ştiam şi eu asta, spuse agentul CIA. Am citit porcăria de ziar. Oricum, bănuiam. Cred că şi tu.

Îi transmise apoi Mercenarului informaţiile pe care le obţinuse de la „prietenul unui prieten al unui prieten". La sosirea oamenilor din Divizia Specială la *Dean's* jeep-ul dispăruse. Dar făcuse cercetări în privinţa numărului de înmatriculare şi aflase că numărul era cel al unei camionete aparţinând agenţiei de transport a domnului Omar Rahmatullah.

— Rahmatullah... murmură Forest, aprinzându-şi o ţigară. Progresăm, Jack, progresăm... Rahmatullah pe de o parte, McLinder pe de altă parte, lucrurile încep să se contureze. Ai ceva informaţii despre traficantul nostru?

— Da, spuse Collins. Sean D. McLinder, cincizeci şi doi de ani, născut în Louisville, în Kentucky. A debutat...

— La obiect! îl întrerupse Forest. Puţin îmi pasă de biografia lui. Ai adresa lui?

Collins o avea şi i-o comunică, adăugând:

— Este o proprietate întinsă în estul oraşului Peshawar. Un adevărat buncăr, apărat în permanenţă de zece gărzi de corp înarmate. Poţi ajunge de la tine în douăzeci de minute cu maşina. Dar nu te sfătuiesc să încerci să-l ataci de unul singur. De altfel, McLinder are reputaţia unui beţiv notoriu şi...

Forest îl întrerupse din nou:

— Nici asta nu mă interesează, Jack.

— Te înşeli, interveni agentul CIA. Din cauza asta, a avut probleme acum câţiva ani cu CIA. Nu cunosc amănunte, dar se pare că McLinder face greşeli colosale la beţie. Poate fi un detaliu util.

— Bine, admise Forest, trăgând din ţigară. Altceva?

Collins tăcu un moment pentru a spori efectul următoarei informaţii.

— Cel mai important detaliu, spuse el în cele din urmă. Ceea ce confirmă bănuielile noastre de dimineaţă. Unul dintre oamenii pe care i-ai... ucis era cunoscut de Divizia Specială. Este Aqa Mohammed Sehtu, douăzeci şi patru de ani, născut la...

Collins se opri brusc, dându-şi seama că Forest îl va repezi din nou. Fără să-i dea răgaz Mercenarului să intervină, continuă:

— Pe scurt, era ofiţer KHAD. Cel mai interesant, este faptul că se afla în slujba lui Gulbuddin Babrakzai, şeful secţiei externe care operează în Peshawar, la Darra, unde se află piaţa liberă a armelor, precum şi în întreaga zonă tribală.

— Un personaj important, dacă înţeleg eu bine, murmură gânditor Forest.

— Tu ai spus-o. De ani de zile, toate Serviciile Secrete din Peshawar aleargă după Babrakzai şi cunosc personal destui mujahedini care ar da orice să-l aibă în vizorul Kalaşnikov-ului. Şeful lui este Faizl Ghazni, şeful operaţiunilor din regiunea Kabulului şi zona frontalieră afgano-pakistaneză. Un mahăr. Cred că-ţi dai seama ce înseamnă asta...

— Ba bine că nu, răspunse Mercenarul, înregistrând mental numele furnizate de Jack Collins. Înseamnă că prietenii noştri McLinder, Rahmatullah şi Ghazni au pus la punct un adevărat comerţ cu pistoale şi muniţii pe cheltuiala unchiului Sam. Şi probabil că Deterding a fost ucis pe când încerca să-l demaşte pe Faizl Ghazni de la Kabul. Acum nu-mi mai rămâne decât să găsesc dovezi şi să punem capăt comerţului ilicit cu arme. Ai făcut rost de armele şi de maşina pe care ţi le-am cerut, Jack?

— Vei avea totul peste două ore, Nike. Trebuie să ştiu exact ce urmăreşti. Am o după-amiază încărcată şi de dimineaţă mi-ai spus că ai nevoie de materiale abia mâine.

— M-am înşelat, mormăi Forest. Mi-am schimbat planul şi intenţionez să fac un tur prin târgul de arme de la Darra.

Stinse ţigara într-o ceşcuţă de metal, şi-l auzi pe Collins înghiţind zgomotos la celălalt capăt al firului.

— Hotărât lucru, eşti ţicnit de-a binelea! exclamă agentul CIA. Ştii prea bine că Darra este o zonă interzisă.

— Oricum, n-o voi face astăzi, răspunse Mercenarul. Acum e aproape ora trei, dacă fac o jumătate de oră până la Darra, ajung exact la asfinţitul soarelui. Nu voi descoperi nimic pe întuneric.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că nu vei putea trece de toate punctele de control dintre Darra şi Peshawar. Nu te grăbi. Nike. Îţi aduc tot ce-ţi trebuie în zori şi poţi pleca în misiune imediat. Chiar dacă McLinder şi Rahmatullah bănuiesc ceva, nu vor avea timp să dispară fără urmă până mâine dimineaţă. În plus, îţi va prinde bine o noapte de somn. Probabil că eşti frânt de oboseală.

— Aşa e, recunoscu Forest, dar n-am avut timp nici măcar să-mi dau seama.

Închise şi, simţindu-se brusc obosit, se întinse pe în timp ce-şi

aprindea o altă ţigară.

*

* *

Petra Liebknecht parcă Toyota Corolla a doctoriţei Besson în faţa casei părăginite, fără ferestre. Inima bătea să-i spargă pieptul când coborî din maşină, cu ziarul în mână. Ezită o clipă. Cum va reacţiona omul pe care nu-l cunoştea? După şocurile emoţionale suferite, se simţea stânjenită de faptul că ea deţinea informaţii esenţiale pentru el. Şi, deodată, se hotărî. Trase adânc în piept aerul fierbinte care îi făcu mai mult rău decât bine, apoi ciocăni în uşă. Nici un răspuns. Aşteptă o clipă. Brusc, zgomotul unui motor o făcu să încremenească. Se întoarse. O maşină Nissan Patrol dispărea pe stradă. Petra aşteptă şi ciocăni din nou în timp ce maşina cotea la dreapta.

*

* *

— Ai notat adresa? îl întrebă Abdul pe Iskander.

Celălalt pakistanez dădu din cap.

— Şi acum ce facem? spuse Abdul.

— Stai aici şi supraveghezi baraca.

— Dar unde vom găsi un telefon în cartierul ăsta sărăcăcios ca să-l sunăm pe McLinder? întrebă Abdul.

— Nu-l sunăm, decise Iskander. Ar fi în stare să ne dea alte ordine. Dacă stăm de pază în faţa cocioabei, n-o putem scăpa din vedere. Trebuie să iasă dintr-o clipă într-alta, nu?

— Mai mult ca sigur, admise Abdul.

— Mai mult ca sigur că americanul fără un ochi o să vină după ea, adăugă Iskander. De data asta, le-am reperat bârlogul şi şefu’ n-o să mai spună că ne plăteşte pentru nimic.

*

* *

— Imbecilii! spuse Omar Rahmatullah, furios la culme. Să se lase prinşi ca doi începători! Ei, agenţi KHAD! Şi dacă vorbesc?

— N-or să vorbească, îl asigură liniştit Babrakzai. I-am văzut ieşind din bungalov cu picioarele înainte. Amândoi erau morţi.

Pathanul cel înalt se ridică şi începu să meargă de colo-colo nervos. Pocnetul încălţămintei sale răsuna zgomotos în urechile lui Gulbuddin.

— Ce s-o fi întâmplat? întrebă în cele din urmă Rahmatullah.

— Tocmai anchetez cazul, Omar, dar, pentru moment, nu am aflat nimic. Nu pot decât să presupun ce s-a întâmplat. Cred că americanii supravegheau bungalovul şi i-au surprins pe Aga

Mohammad şi pe Nazar apropiindu-se de cameră. Din fericire, am reuşit să facem jeep-ul să dispară la timp. Era proba cea mai compromiţătoare.

— Eşti sigur că nici unul dintre cei doi nu este în evidenţa Diviziei Speciale? întrebă pathanul.

— Absolut sigur, afirmă fără ezitare Gulbuddin Babrakzai.

— Ce facem acum?

— Am un plan, murmură Gulbuddin, dar trebuie să sacrificăm un pion. Un pion care, oricum, începe să devină greu de controlat de ceva timp.

Rahmatullah încetă să se agite prin cameră şi se aşeză pe perne, cu faţa la omuleţ. Zâmbea.

— M-am gândit şi eu la asta, dar nu ştiu cum să procedăm, spuse el.

Gulbuddin Babrakzai îşi mângâie barbişonul, extrem de încântat.

— Îl eliminăm din joc, răspunse omuleţul. Cum tot au început americanii o anchetă, să-i lăsăm să ancheteze în loc să le băgăm beţe în roate. Vor avea ce descoperi.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, mărturisi Rahmatullah. Mă întreb dacă am înţeles bine. Pe Mac vrei să-l sacrifici, nu?

— Desigur, confirmă omuleţul. Cu ajutorul anchetatorilor. Este suficient să îndreptăm spre el atenţia. Când americanii îşi vor da seama că el este breşa în circuitul armelor, îl vor scoate din joc.

— Şi cine ne va mai furniza arme?

— Înlocuitorul lui, Omar, spuse Babrakzai cu superioritate. Bineînţeles, va trebui să aşteptăm. Dar cine e în stare să reziste unei propuneri atât de tentante ca a noastră?

— Eşti diabolic, Gulbuddin, murmură Rahmatullah cu admiraţie. E mai bine să nu câştigăm bani un timp şi să ne ghiftuim după aceea, decât să pierdem totul.

— Să pierdem totul şi să încasăm gloanţe, completă Babrakzai.

*

* *

Mercenarul nu auzi de la început bătaia din uşă. A doua serie de bătăi însă îl făcu să tresară. Se ridică în şezut pe *ciarpoi,* se frecă la ochi şi privi spre ceas. Trei şi cinci minute. Nu dormise nici zece minute. Tuşi, se ridică şi se duse la uşă, ascunzând la spate Tokarev-ul.

O recunoscu imediat. Era blonda de la spital. Purta un *shalwar*

kamiz verde pal care, deşi avea menirea să-i ascundă rotunjimile, i le punea şi mai bine în evidenţă. Era roşie din cauza căldurii. Sau a emoţiei. Sau din ambele motive la un loc. Ţinea un ziar în mână şi nu scoase o vorbă.

— Ai venit să-mi aduci asta? mormăi Forest care presupuse că fata luase un exemplar al *Kabul New Times* de pe stradă.

Ea dădu din cap.

— Cum?! exclamă Forest.

— Trebuie să-ţi vorbesc neapărat, bâigui Petra. Am auzit când i-ai dat adresa ta lui Lal Wardak la spital.

— Intră, o invită americanul.

„La naiba”, îşi spuse în sinea sa cu amabilitatea care îl caracteriza. Avu senzaţia că făcuse o greşeală imensă la spital, în vâltoarea evenimentelor.

CAPITOLUL VIII

Tânăra era înaltă, frumoasă, atletică. Privind-o în timp ce intra, Mercenarul se îmblânzi, spunându-şi că era tipul de femeie cu care îi făcea plăcere să ia cina în oraş. Doar că Peshawar în timpul nopţii era de-a dreptul sinistru. Mercenarul se amuză de acest gând idiot şi zâmbi, fapt care o linişti pe Petra.

— *May I sit down*[19]*?* întrebă ea.

Ah, ce simpatic accent german!

— *Make yourself at home*[20], răspunse bărbatul. Tânăra se aşeză în genunchi pe perniţe şi spuse, luându-şi inima în dinţi:

— Am venit pentru că mi-am dat seama imediat că eşti prietenul lui Bull şi...

Bull! Cum aflase numele ăsta? Forest o întrerupse cu un gest al mâinii.

— O clipă, domnişoară, cred că este o greşeală. Nu eşti infirmieră la spitalul din Ebneseena?

Petra Liebknecht clătină din cap, apoi îi povesti totul. Stupefiat, Forest se aşeză turceşte în faţa ei şi o ascultă fără s-o întrerupă.

Se aşternu tăcerea pentru o clipă, apoi adăugă:

— Am înţeles că eşti un prieten de-al lui Bull chiar înainte să te văd, atunci când Lal Wardak s-a întors la Ebneseena ca să-i spună să nu-ţi povestească despre moartea lui.

Forest încuviinţă din cap. Îi venea greu să digere toată această poveste. Îi întinse pachetul de Camel tinerei, care refuză, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în conurile de lumină formate de ferestre. Şi, brusc, exclamă ca şi cum ar fi fost singur în cameră:

— Dar nemernicii ăştia de la FNIA au continuat să mă păcălească! Nu mi-au spus că mai există un martor al morţii lui Bull!

— Eu sunt femeie, spuse Petra.

Forest fu cât pe-aci să spună că observase acest lucru, dar se mulţumi să ridice spre ea o privire întrebătoare în timp ce continuă să tragă din ţigară.

— Pur şi simplu, nu s-au gândit să-ţi vorbească despre mine, continuă ea. După cum nu s-au gândit nici să-mi spună să tac

[19] Simte-te ca acasă, (n. tr.).

[20] Pot să mă aşez? (n. tr.).

atunci când urmai să-l vizitezi pe Rahim Khan. Pentru ei, asta se înţelege de la sine, domnule Forest. Ăsta e Islamul. Femeile nu reprezintă subiect de discuţie. Şi nici interlocutori. Dar se poate vorbi despre orice în faţa femeilor. Ele nu vorbesc despre cele auzite.

— E posibil, admise Mercenarul.

— E sigur, îl corectă Petra. Chiar dacă mujahedinii vor câştiga războiul, mai e mult până la suprimarea ului şi a *ciodar*-ului.

Forest se abţinu de la orice comentariu şi fumă în tăcere; nemţoaica îi întinse ziarul pe care-l adusese.

— Mulţumesc, spuse el. Am citit deja gunoiul ăsta.

— Ciudat, tocmai a apărut. Conţine un interviu pe care l-am dat de dimineaţă ziarului *hujahid Afghan Olas,* care aparţine grupării de rezistenţă din Peshawar. FNIA nici nu este la curent cu el.

Mercenarul o puse să-i traducă articolul în care Petra dezvăluia adevărul asupra morţii lui Roy Deterding. După ce termină, văzu că fata avea ochii umeziţi şi-şi dădu seama prin ce trecuse de când plecase din Kabul.

— Probabil că eşti obosită, spuse el. Du-te acasă acum şi odihneşte-te, domnişoară Liebknecht.

— Dar, protestă tânăra nemţoaică, nu am venit aici ca să-ţi povestesc despre viaţa mea. Am un mesaj.

— Din partea cui?

— A lui Bull, bineînţeles.

— Cum?

Încă o surpriză de acest gen, şi Forest ştia că va înnebuni de-a binelea. Petra îl salvă de nebunia timpurie, adăugând:

— În timpul ambuscadei, mi-a spus că, dacă supravieţuiesc atacului, ceea ce s-a şi întâmplat, să-i caut pe prietenii lui şi să le spun să-l urmărească pe Omar Rahmatullah din Peshawar şi pe Faizl Ghazni din *Pall*, de la Kabul.

— Din ce în ce mai bine, murmură Forest ca pentru sine, în timp ce stingea ţigara într-un pahar cu bere.

Nu mai lipsea de pe lista neagră decât McLinder. Şi, brusc, îi trecu prin minte o idee, îşi consultă ceasul şi spuse:

— Îmi poţi acorda două ore înainte să te duci la culcare, domnişoară Liebknecht?

Ochii mari şi verzi ai fetei se deschiseră larg.

— Mi-ai spus că ai venit cu maşina doctoriţei Besson, continuă americanul.

Tânăra încuviinţă.

— Ai actele ei?

— Da, răspunse Petra.

Mercenarul îi expuse planul său.

— Cum? exclamă ea. Intenţionezi să mergi la Darra, în plină zonă interzisă, şi crezi că putem trece de punctele de control cu actele ei?

— Nu cred, sunt sigur, răspunse Mercenarul. Le spunem că sunt infirmier şi că mergem să îngrijim răniţii dintr-o tabără de refugiaţi din regiune. Medicii sunt singurii care pot merge oriunde fără probleme. Ia gândeşte-te, o femeie la volanul unei maşini este un argument convingător pentru ei, dar dacă femeia este şi doctor...

— Dar ce asemănare crezi că există între mine şi Josyane?

— Nu vor îndrăzni să ridice privirea spre tine, o asigură Mercenarul.

Dar o simţea pe fată ezitând. Să se substituie franţuzoaicei nu era tocmai plăcut. Încercă s-o ajute să-şi învingă temerile, afirmând pe un ton liniştitor:

— Nu există nici un risc pentru ea, chiar dacă suntem prinşi.

— Ce cauţi la Darra?

— Să aflu nişte informaţii.

Misiunea. Argument hotărâtor pentru Petra Liebknecht. Dându-şi seama de asta, Mercenarul se abţinu să precizeze prin ce mijloace voia să obţină informaţiile. Se mulţumi să adauge:

— Şi, în plus, voi avea nevoie de tine ca translator.

— Poţi conta pe mine pentru pachtu şi dari. Nu şi pentru urdu. Abia dacă rup câteva cuvinte.

Mercenarul consideră remarca Petrei ca pe o acceptare. Zece minute mai târziu, purtând câte un turban, cei doi ieşiră din Peshawar îndreptându-se spre Darra.

*

* *

Faimosul târg de arme din Darra Adem Khiel luase fiinţă cu o sută de ani mai devreme, când britanicii, sătui să-i vadă pe pathani organizând razii asupra armurăriilor englezeşti, preferaseră să cedeze sălbaticilor jefuitori dreptul să fabrice şi să comercializeze propriile arme.

Aşa cum prevăzuse Mercenarul, ajunseră fără nici o dificultate în târgul prăfuit cu labirintul său de străduţe. Pe drumul desfundat era un şir atât de lung de maşini, că nu fuseseră nici măcar opriţi la punctele de control. Nu văzuseră în spatele lor Nissan-ul lui Abdul şi Iskander.

Piaţa liberă adăpostea aproximativ două sute cincizeci de comercianţi şi meşteşugari, iar pe străzi răsuna mereu bubuitul armelor care erau încercate de către clienţi.

— Groaznic, murmură Petra, impresionată.

Meşteşugarii locali ofereau spre vânzare copia perfectă a oricărei arme din lume, de la M-16 până la Kalaşnikov, arme Uzi, mitraliere Zigovak şi Papaşa luate de la sovietici, lansatoare de rachete, mortiere, mine antitanc şi antipersonal.

— Aici, spuse Mercenarul, clienţii sunt mai periculoşi decât vânzătorii. Poţi întâlni traficanţi de droguri din Semiluna de Aur pe care este mai bine să eviţi să-i întâlneşti noaptea.

Parcară Toyota pe o fâşie de pământ bătătorit şi se aventurară pe străzi. Lui Forest nu-i luă mult timp până când descoperi un raft lângă care erau depuse lăzi cu arme fabricate în Egipt şi China. Din fericire, vânzătorul era un pathan. Mercenarul arătă spre Tokarev-ul pe care-l luase de la Sehtu şi o rugă pe Petra să traducă:

— Întreabă-l dacă are asemenea arme.

Pathanul rămase nemişcat lângă uşă, privind înaintea lui, ca şi cum Petra era invizibilă. Tânăra se întoarse spre Mercenar, stupefiată.

— Nu ştiu ce-a păţit! S-ar zice că nu m-aude şi nu mă vede. După părerea mea, este senil.

Dar Forest înţelesese şi-şi reformulă cererea:

— Spune-i că soţul tău doreşte arme ca asta.

Diferenţă fundamentală. Bărbatul era cel care întreba. De data asta, bătrânul răspunse. Se arătă mai vorbăreţ decât se aşteptau. După ce-şi termină discursul, Petra îi rezumă lui Forest spusele bătrânului.

— Spune că-ţi poate da câte doreşti, dar că trebuie să comanzi cu mult timp înainte. Acelaşi lucru şi în privinţa muniţiei. Dar dacă ai şti ce lecţie mi-a servit pentru că am îndrăznit să mă adresez lui fără să am faţa acoperită! Mai că nu mi-a spus... ăăă...

— Înţeleg, o întrerupse amuzat Forest.

Pentru câteva rupii, cumpără două încărcătoare pline, pe care le băgă în buzunarele hainei. Asta până va primi armele de la Collins. Suma chiar modestă îi câştigă încrederea bătrânului.

Mercenarul îl întrebă care erau principalii săi clienţi. Omul răspunse fără să se lase rugat că fiul lui lupta alături de Hezb-i-Islami şi că îi era client uneori.

— Nu mă miră, adăugă Petra după ce traduse. Fiul unui fanatic

luptă alături de fanatici.

Pathanul mărturisi apoi, fără să fie întrebat, că furnizase arme şi mercenarilor, traficanţilor de droguri, comercianţilor care îşi însoţeau caravanele de cămile pe drumurile nesigure ale Afganistanului şi, uneori, chiar şi agenţilor KHAD aflaţi în misiune în Peshawar. Dar, preciză el, prin intermediul Petrei, aceştia din urmă se răriseră tot mai mult în ultimul timp. KHAD părea să fi găsit altă sursă de aprovizionare. Faptul că furniza arme în acelaşi timp rebelilor, dintre care făcea parte fiul său, şi celor care-i ucideau pe rebeli nu părea să reprezinte pentru el o problemă de conştiinţă.

— Acum, fii atentă, spuse americanul.

Petra se uită la el. În adâncul ochilor ei verzi se distingea o undă de nelinişte. În timp ce pathanul îşi povestea viaţa, Mercenarul examinase magazinul în faţa căruia erau expuse armele bătrânului. Casa, care semăna cu o baracă, era o construcţie din cărămidă nearsă, care nu avea altă deschizătură decât uşa. După cât se părea, era formată doar dintr-o singură încăpere. Şi încăperea era goală. Jucându-se distrat cu Tokarev-ul, Forest îl întrebă pe pathan cine erau furnizorii lui.

Omul spuse ceva, privindu-l mânios, ca şi cum ar fi fost insultat.

— Nu vrea să răspundă, spuse Petra. Şi... ăăă... te întreabă dacă nu eşti în toate minţile punându-i o asemenea întrebare.

— De ce? spuse nevinovat Mercenarul. Mai devreme, meşteşugarii locali ne-au explicat că ei confecţionează cu mâinile lor copii ale tuturor armelor din lume. Apoi, alţi comercianţi ne-au spus amabili că furaseră sau luaseră marfa de la Armata Roşie. Nu văd de ce domnul nu doreşte să ne spună care este sursa lui. Insistă, Petra, fii convingătoare.

Tânăra încercă din nou să obţină un răspuns. De data asta, reacţia neguţătorului fu violentă.

— Ne spune să plecăm, traduse Petra. Nu vrea să stea de vorbă cu nişte *kafir.*

Forest înţelesese acest cuvânt. Aruncă o privire rapidă împrejur. Nici ţipenie de om pe străduţa plină de praf. Într-o fracţiune de secundă, acţionă chiulasa Tokarev-ului, ca să-l alimenteze cu un cartuş, şi lipi ţeava armei sub gâtul pathanului.

— Tradu în timp ce vorbesc, Petra, ordonă el.

Îl împinse pe celălalt în interiorul casei, vorbind sacadat:

— Vorbeşte, nemernicule, sau îţi zbor creierii!

În ciuda dezacordului care se putea citi pe faţa ei în lumina

cenuşie, Petra traduse în timp ce Forest vorbea. Când ajunseră înăuntru, americanul îl lovi în obraz cu Tokarev-ul.

— Deci? scrâşni el. Numele furnizorului tău!

Dar pathanul tăcea mâlc. Enervat, Mercenarul îi legă cu turbanul lui mâinile la spate de un banc răsturnat într-un colţ al încăperii.

— Ce faci cu el? întrebă înspăimântată Petra.

— Nu te teme. Vreau doar să-l zgâlţâi puţin. Şi, crede-mă, nu-mi face plăcere.

Americanul puse în toc Tokarev-ul şi scoase cuţitul elveţian al lui Deterding, al cărui vârf îl lipi sub nasul pathanului.

— Tradu, Petra!

Îşi dădu brusc la o parte banta neagră, arătându-i neguţătorului de arme oribila cicatrice din orbita stângă.

— Priveşte! Este opera unui *kafir* pentru că am refuzat să vorbesc. Dacă nu-mi spui imediat numele furnizorului, vei avea şi tu aşa ceva!

Bineînţeles, Mercenarul se întorsese astfel încât Petra să nu poată vedea pleoapa umflată care acoperea ochiul mort.

— Vorbeşte! repetă el.

Dar pathanul se încăpăţâna să tacă.

Mercenarul apropie încet lama cuţitului de ochiul lui. Omul se dădu înapoi cât îi îngăduiră legăturile. Lama înainta însă spre ochiul său.

— Ia spune, interveni Petra, doar n-o să...

— Tăcere! Nu este momentul! E important să crezi că vei merge până la capăt, pentru ca şi celălalt să creadă la fel!

Puse lama sub ochiul stâng al bătrânului, fără ezitare.

— Vorbeşte!

Omul tăcea. Cu un gest scurt, americanul trase cuţitul în jos, zgâriindu-l pe nas, pe care apăru un firicel de sânge. Individul urlă mai mult de teamă decât de durere şi începu brusc să vorbească.

— Spune că *feranghi* şi *kafir* sunt cu toţii nişte fii de căţea şi că femeile lor sunt...

— Numele! strigă Mercenarul. Numele furnizorului sau îţi scot ochiul!

Îşi jucase ultima carte şi ştia că sosise momentul decisiv, în sfârşit, Petra spuse:

— Nu prea înţeleg. Vorbeşte de un anume Maklindah, cred.

— McLinder, traduse Forest la rândul său. Exact ce voiam să ştiu. Mulţumeşte-i politicos domnului şi s-o ştergem.

Petra Liebknecht făcu ce o rugase Mercenarul şi tocmai se pregăteau să plece, când strigătul furios al pathanului îi opri:

— *Rabardar, kasmandar!*

Petra traduse:

— Spune: căraţi-vă, fii de...

— Mulţumesc, spuse Mercenarul. Este singurul lucru pe care-l înţeleg din pachtu.

Pentru ca omul să nu alarmeze Darra înainte de plecarea lor, îi strecură printre dinţi una dintre batistele lui mari cu carouri. Forest ştia că nu-i va lua mult să se elibereze de căluş.

*

* *

— Bătrânul Shamsullah era legat cu pânza turbanului în prăvălia lui, explică Iskander Mehmud. Spune că nu a vorbit, dar totul demonstrează contrariul – frica lui, rana de pe nas, felul în care se poartă...

— Atunci, ucide-l, ordonă vocea lui McLinder de la celălalt capăt al firului.

— Şi ceilalţi doi? întrebă Mehmud.

— Prinde-i din urmă. Trebuie să fie pe drumul spre Peshawar. Încolţeşte-i şi adu-i aici. Vreau să-i interoghez şi să aflu pentru cine lucrează.

— Bine, şefu', spuse Iskander înainte să închidă.

*

* *

Miliţia pakistaneză îi opri la cel de-al doilea punct de control după ce ieşiseră din Darra Adem Khiel. Aşa cum prevăzuse Mercenarul, actele doctoriţei Besson făcură minuni. Nici un miliţian nu îndrăzni să ridice privirea spre tânăra europeancă însoţită de un bărbat. Petra se relaxase şi se liniştise. Totul decursese cum nu se putea mai bine.

La un kilometru după punctul de control, ridică o clipă piciorul de pe acceleraţie şi se întoarse spre Mercenar.

— Ce-ai păţit la ochi? întrebă ea.

Dar, spre deosebire de obiceiul lui, bărbatul cu banta neagra nu născoci pe loc o poveste.

— Îţi promit că-ţi voi spune, răspunse el. Mai târziu.

Observase în oglindă maşina Nissan Patrol care îi urmărise de la postul de control, a cărei culoare şi aspect îi aminteau de automobilul pe care-l văzuse atunci când ieşise de la Ebneseena după uciderea lui Rahim Khan.

Gestul său nu-i scăpă Petrei care privi în oglinda ei

retrovizoare:

— Crezi că ne urmăresc? întrebă ea, crispându-se din nou.

Mercenarul nu răspunse direct.

— Dumnezeule! murmură el. Probabil că ne-au urmărit de la venire. Au încetinit în acelaşi timp cu tine. Accelerează.

Petra acceleră atât cât îi permiseră Corolla şi starea drumului. Jeep-ul Nissan acceleră şi el.

— Încetineşte, ordonă Forest.

Petra se conformă pe dată. Dar şoferul Nissan-ului, dându-şi seama că fusese remarcat, nu încercă să facă la fel. Continuă să accelereze, distanţa dintre ei micşorându-se văzând cu ochii.

Mercenarul strânse din dinţi. Începea să semene mai mult cu un atac decât cu o urmărire. Privindu-l atent pe şoferul Nissanului, americanul fu aproape sigur că era pakistanezul cu care se întâlnise la ieşirea din cabina unde donase sânge la Ebneseena. Începea să miroasă tot mai mult a ambuscadă.

— Accelerează! strigă Mercenarul. Lasă-mă pe mine la volan!

Regretă instantaneu că dăduse simultan cele două ordine. Petra întrebă descumpănită:

— Să accelerez şi în acelaşi timp să te las la volan. Cum? Trebuie... să opresc.

Şi, fără să vrea, trase de volan în stânga, traversă strada şi fu pe punctul de a se ciocni de stâncă. Mercenarul apucă volanul şi redresă maşina la ţanc. Apăsă cu piciorul drept pedala de acceleraţie chiar în clipa în care maşina reveni în poziţia iniţială.

— Haide, spuse el, fără mofturi. Vom schimba locurile.

Se strecură pe sub fata care se aşează pe scaunul din dreapta şoferului, în timp ce el lua volanul.

Peste o secundă, scoase de la Corolla tot ce se putea. La fiecare hârtop, arcurile maşinii protestau energic. Volanul sărea în toate părţile, părând că vrea să scape din mâinile Mercenarului.

— Opreşte! urlă Petra. Vom muri amândoi!

— Ia priveşte în spate! Dacă opresc, ne vor ucide ei.

În ciuda eforturilor sale şi a ritmului impus motorului, Nissan-ul se apropia tot mai mult.

Atunci îşi aduse aminte de o străduţă transversală care străbătea muntele, pe care o remarcase la venire. Era mai curând o cărare pietruită în fundul unei virogi decât o stradă. Exact ce-i trebuia. Dar cât mai aveau până la ea?

Soarele începuse să apună, înroşind cerul care părea o placă din fier supraîncălzită. Şi, deodată, recunoscu locurile, după ce

luă o curbă care îi ascundea de privirea urmăritorilor lor. Când ajunse în dreptul străduţei dintre două stânci, băgă într-a treia. Luă curba într-un derapaj controlat, care ridică un nor de praf galben. Fără să încetinească deloc, Corolla se angajă în coridorul strâmt.

O văzu cu colţul ochiului pe Petra pălind, pierzându-şi echilibrul şi agăţându-se de scaun. Dar fata era îndrăzneaţă. În ciuda panicii care o cuprinsese, se întoarse ca să-i supravegheze pe urmăritori. Peste o secundă, anunţă:

— Ne urmăresc, Nike. Nu a mers. Probabil că au văzut norul de praf ridicat de Corolla.

— Cel puţin, ştim ce intenţii au. E clar, pe noi ne urmăresc.

Ajunseră la capătul defileului. Trase de volan şi maşina sări de pe cărare. Începură să se zgâlţâie printre bolovani uriaşi care erau presăraţi pretutindeni. Norul de praf ascundea acum jeep-ul urmăritorilor. Dar Forest ştia că nu va avea mult timp un avantaj pe acest teren. Riscau ca în orice clipă să facă pană sau să rămână într-o groapă. În sfârşit, găsi ce căuta. Doi bolovani imenşi printre care era destul loc pentru ca micuţa maşină japoneză să treacă. Băgă într-a patra şi acceleră la maximum. Corolla se clătina, sărea, dar Mercenarul nu părăsi o clipă direcţia. Ceasul de bord arăta deja suta de kilometri la oră, când Petra înţelese ce voia să facă Forest.

— Nu! urlă ea înnebunită de frică. Nu va trece!

— Taci! Va trece! îi răspunse bărbatul.

Nu era convins. Dar trebuia să creadă că maşina va trece printre cei doi bolovani. Oricum, decizia fusese luată. Nu avea altă şansă să scape de Nissan-ul puternic de pe urmele lor.

CAPITOLUL IX

Cu mâinile încleştate pe volan, cu piciorul crispat pe acceleraţie, Forest văzu cum cei doi bolovani defilau de o parte şi alta a maşinii. Imediat ce ajunse de cealaltă parte, trase de volan şi execută un cerc acrobatic, aducând botul maşinii spre bolovani. Apoi frână. Ca să refuleze toată tensiunea pe care o acumulase în timpul periculoasei manevre, scoase un urlet prelung asemănător strigătului de atac al unei căpetenii indiene, menit să mobilizeze oamenii înainte de asalt.

Nu durase decât câteva secunde.

Orbit de praf, Iskander Mehmud nu-şi dădu seama că gaura era prea strâmtă pentru jeep. De fapt, îşi dădu seama, dar prea târziu. În clipa în care călcă pe frână, ridicându-se aproape în picioare în încercarea disperată de a opri Nissan-ul, jeep-ul se înfipse între bolovani.

În Corolla, Mercenarul îşi scosese Tokarev-ul, gata să deschidă focul. Petra era în stare de şoc, părând paralizată. Aplecându-se deasupra ei, deschise portiera şi o împinse cu putere afară, strigându-i:

— Adăposteşte-te repede în spatele maşinii!

Apoi deschise portiera de pe partea lui şi se postă în spatele ei, folosind-o drept scut. Când praful începu să se risipească, stătea cu Tokarev-ul aţintit spre jeep, gata să deschidă focul. Dar spectacolul care li se înfăţişă înaintea ochilor era amuzant, dacă ar mai fi fost în stare să râdă în urma emoţiilor prin care trecuseră. Mergând cu peste o sută de kilometri la oră, Nissan-ul se înfipsese practic ca o pană între cei doi bolovani. De sub capota contorsionată în urma impactului, ieşeau aburi rău prevestitori în lumina roşiatică a amurgului. Parbrizul se spărsese în urma impactului cu capul lui Iskander, care se prăbuşise peste volan, aparent scos din luptă. Pe banchetă, nebun de furie, Abdul se zbătea zadarnic să deschidă cu umărul portiera blocată de stâncă.

— Fereastra este deschisă chiar înaintea ta, murmură Mercenarul printre dinţi.

Ca şi cum îl auzise, Abdul îşi dădu seama că Nissan-ul nu mai avea parbriz, şi se zbătu să iasă pe această cale. Cu colţul ochiului, se asigură că Petra se adăpostise. O zări întinsă pe jos în spatele Toyotei. Când îşi îndreptă din nou privirea spre Nissan,

Abdul se afla în picioare pe capotă.

În aer, pluteau încă praful şi nisipul, ceea ce nu-i permitea lui Forest să-l vadă prea bine pe Abdul. Nu-şi dădea seama dacă pakistanezul avea sau nu armă. Ucigaşul aflat în solda lui McLinder sări pe acoperişul jeep-ului, şi Mercenarul crezu că voia să fugă trecând peste automobilul imobilizat.

— *Hands up! Freeze!* strigă el.

Ştiind că Abdul nu se va conforma, se ridică uşor în spatele portierei pe jumătate deschisă, gata să tragă în picioarele celuilalt. Voia să-i facă pe nemernicii ăştia să vorbească, să audă din gura lor că erau trimişi de McLinder.

— *Hands up!* strigă el din nou.

Abdul se întoarse spre el şi abia atunci îi ghici intenţiile. Individul scosese cuiul unei grenade şi se pregătea s-o arunce. Nu ca să fugă se căţărase el la înălţime, ci ca să aibă o mai bună poziţie de tragere.

Mercenarul reflectă rapid. Nu în picioare. Pakistanezul se va prăbuşi înainte şi, dacă grenada amorsată se rostogolea pe capota Toyotei, Petra şi Forest vor fi terminaţi. Nici în cap. Pakistanezul risca să-şi continue din reflex gestul. Într-un interval prea scurt ca să poată fi măsurat electronic, Mercenarul viză spre abdomenul celuilalt şi apăsă pe trăgaci. O singură dată.

Calculase corect. Forest îşi dădu seama de asta când îl văzu pe Abdul ducându-şi mâinile la burtă şi scoţând un urlet de durere. Instinctiv, omul strângea la piept grenada amorsată. Se lăsă în genunchi şi se chirci. Grenada explodă când se rostogoli pe acoperişul Nissan-ului. Corpul lui Abdul fu expediat în aer şi căzu pe un bolovan, cu burta sfâşiată.

Iskander fu şi el aruncat din maşină. Forest îl văzu sărind câţiva metri în sus, ca un om-ghiulea de la circ, şi căzând pe nisip, în faţa jeep-ului.

Durerea îl trezi. Nu durerea aterizării. O durere mult mai crâncenă. Când ieşise prin ce mai rămăsese din parbriz, ucigaşul lui Rahim Khan îşi lăsase ambele braţe în Nissan. Un urlet de durere sfâşie tăcerea asfinţitului, urmat de un urlet isteric. Era Petra care clacase. Văzuse prea multe grozăvii în ultimul timp. Era mai mult decât putea îndura. Iar spectacolul lui Iskander cu cele două cioturi din care se scurgea un şuvoi de sânge era picătura care umpluse paharul. Forest îi trase o palmă care o ameţi. Nu era timp să se poarte cu mănuşi. Petra tăcu pe loc. Stând în genunchi în nisipul care se înroşea, Iskander imploră:

— Ucide-mă. Te rog. Milă...

Milă. Era ultimul lucru pe care îl simţea Mercenarul în privinţa nemernicului. Lui îi fusese milă când înfipsese stiletul în inima lui Rahim Khan? Căci, nu mai încăpea îndoială, el era ucigaşul. Forest îl recunoscuse.

— O.K., spuse el, îndreptând Tokarev-ul spre tâmpla lui Iskander. Te ucid, dar numai dacă-mi spui cine te-a trimis.

— McLinder, răspunse pakistanezul. Repede, ucide-mă.

— Este singur sau are complici? întrebă americanul.

Dar Iskander Mehmud nu răspunse. După cum nu va mai răspunde niciodată la o întrebare. Gura lui căscată rămăsese imobilă, privindu-l fix pe Forest şi se prăbuşi pe spate. Inima îi cedase. Hemoragia se opri instantaneu. Sprijinită de aripa Toyotei, Petra plângea în hohote.

Fără să piardă timpul, americanul duse cele două cadavre în interiorul Nissan-ului – împingându-le prin parbrizul spart. Se scotoci prin buzunare, unde dădu peste câteva rezerve de gaz pentru brichetă pe care le sparse şi le aruncă în autovehicul. Aprinse bricheta Zippo, dădu foc unei bucăţi de hârtie şi o aruncă prin parbriz. Mâna îi tremură uşor atunci când îşi aprinse cu aceeaşi flacără o ţigară. Se terminase. Îşi putea permite acum să fumeze. Aşteptă ca focul să se întindă în tot Nissan-ul şi se întoarse spre Petra. Tânăra nu mai plângea şi între timp îşi ştersese frumoşii ochi verzi.

— Îmi pare rău, spuse el, nu aveam de ales.

Nemţoaica zâmbi slab.

— Mic îmi pare rău. Am fost... de-a dreptul jalnică.

Forest o ajută să se aşeze în Toyota şi se instală la volan.

— Nu vorbi prostii, Petra. Ai fost curajoasă. Doar că ai nevoie de odihnă. Profită de restul drumului ca să dormi puţin.

Tânăra se ghemui în scaun şi închise ochii. Forest tăcu şi porni motorul. Nissan-ul ardea în mijlocul flăcărilor şi al fumului negru printre cei doi bolovani. Era timpul s-o şteargă.

Soarele tocmai dispăruse în spatele munţilor când Mercenarul se întoarse pe drumul principal şi aprinse farurile, în spate, lumina roşiatică dovedea că Nissan-ul mai ardea. Chiar dacă, printr-un miracol, cineva ar fi ajuns acolo şi ar fi stins flăcările, nu şi-ar fi putut da seama ce se întâmplase. McLinder putea să-şi aştepte oamenii toată noaptea. Mercenarul intenţiona să regleze conturile cu el chiar a doua zi de dimineaţă.

*

* *

Mercenarul deschise ferestrele din susul pereţilor şi aerul serii

aduse puţină răcoare. Petra dormise tot restul drumului. Părea odihnită şi aprecia perniţele de pe covor. Nici prin minte nu-i trecea să plece. După ce ascultase relatarea biografiei fetei ca studentă în Germania de Est, bărbatul simţi venind inevitabila întrebare:

— Dacă nu sunt indiscretă, pot să aflu ce-ai păţit la ochi?

Mercenarul îşi aprinse o ţigară şi ridică din umeri, indiferent.

— Dacă te aştepţi la fapte de vitejie, vei fi dezamăgită. Mi s-a întâmplat când aveam doisprezece ani.

Trase din ţigară şi tăcu un moment, după care spuse:

— Pe atunci, locuiam într-un sătuc de munte din Adirondacks şi într-o zi un coleg m-a tras după el spre o baracă din lemn, unde tăietorii de lemne se strângeau ca să se distreze în ziua de leafa. Era un bar unde se făcea *striptease.* Pe scurt, simbolul tipic al decadenţei capitaliste.

Petra râse.

— Bineînţeles, la vârsta noastră, nu ni se permitea să intrăm în acest loc al pierzaniei, continuă Mercenarul, trăgând din ţigară. Dar amicul meu mi-a spus că găsise o gaură în perete, un nod care ieşise din scânduri, şi că puteam zări fetele. Sigur că l-am urmat şi m-am urcat pe un butoi pe care îl pusese sub gaură. Îmi lipesc ochiul de gaură. Privesc înăuntru. Şi nu văd altceva decât întuneric.

Petra asculta atentă, încruntată.

— Dacă aş fi ştiut... oftă bărbatul cu banta neagră. O secundă mai târziu, vedeam roşu înaintea ochilor. Adică sângele meu.

Tăcu.

— Ce se întâmplase? întrebă Petra.

Forest suflă fumul spre tavan, după care continuă pe un ton fatalist:

— Patroana barului descoperise gaura din perete. Şi, ca s-o ascundă, n-a găsit ceva mai potrivit decât să pună peste ea placa de tras la ţintă.

Petra adoptă un aer înţelegător şi ridică din umeri. Se uită un moment cu ochii ei de felină fix în ochiul verde-cenuşiu al bărbatului. O expresie enigmatică strălucea în privirea ei. Apoi, brusc, se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, spunând:

— Am poftă de-o bere. Vrei şi tu?

Mercenarul încuviinţă din cap şi o privi dispărând în cealaltă cameră. Nu numai că era frumoasă, dar avea o eleganţă înnăscută, care atrăgea invariabil privirea spre partea unduitoare a anatomiei sale.

O clipă mai târziu, se întoarse cu două cutii de bere. Îi întinse o cutie Mercenarului şi se lăsă în genunchi pe perne, lângă el.

— Când eram copil, începu ea cu o voce stranie, voalată, îl auzeam pe bunicul meu spunând că într-o zi va pleca în concediu şi că nu va pierde ocazia să treacă prin Vest.

Mercenarul stinse ţigara, luă o înghiţitură de bere şi se întoarse spre ea.

— La televizor, nu se uita decât la emisiunile despre Vest. Nu vorbea decât de Occident. Nu visa decât să ajungă în Occident.

Petra Liebknecht tăcu o clipă, apoi continuă:

— A murit acum doi ani. În Est. Am înţeles atunci că nu era decât un vis care-l ajutase să reziste toţi aceşti ani. De fapt, nu intenţionase niciodată să ajungă în Occident. Era de ajuns să vorbească despre el. Mie nu-mi este de ajuns, însă. Am decis să trăiesc altfel.

— Şi ai făcut tot posibilul, comentă Mercenarul, derutat de ciudata mărturisire.

— De câteva zile, am înţeles că trebuie să trăiesc cu intensitate fiecare clipă, căci moartea poate lovi oricând.

Petra luă încă o înghiţitură de bere, tăcu, apoi se strânse la pieptul lui Forest, murmurând:

— Vreau să facem dragoste, pentru prima dată în viaţa mea.

Era o cerere prea politicoasă. Ar fi însemnat să fie un adevărat bădăran ca să respingă o rugăminte atât de amabilă.

CAPITOLUL X

Prima rază de lumină tocmai atinse unicul ochi al Mercenarului când cineva ciocăni la uşă. Era ritmul convenit cu Jack Collins.

Forest se ridică, o trimise pe Petra în baie şi-i ascunse hainele sub perne. Abia avu timp să-şi pună nişte indispensabili şi să ajungă la uşă, când Collins bătu din nou.

— Bună ziua, Nike. Nu eşti prea matinal pentru cineva care vrea să ajungă la Darra dis-de-dimineaţă.

Mercenarul închise cu o lovitură de picior uşa în spatele lui Collins, care intră cu o valiză metalică.

— Aici ai tot ce-ai cerut, spuse el, zâmbind.

Mercenarul ezită. Să-i relateze ultimele evenimente?

Hotărî să nu-i spună nimic. Nu că nu ar fi avut încredere în Collins, dar nu vedea motivul.

Găsi în valiză un Kalaşnikov AK-47 tip comando cu crosă pliantă, patru încărcătoare rapide şi suficiente cartuşe ca să pornească un adevărat asediu.

Trezit de-a binelea la vederea materialului de calitate, Mercenarul luă arma, o examină, apoi o puse în valiză, după ce-i verificase mecanismul.

— Perfect, Jack, aprecie el. Cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Jack Collins. Trebuie să fug. La o întâlnire. Un şofer ţi-a adus maşina în faţa porţii, adăugă el întinzându-i nişte chei. Este un Nissan Patrol cu motor cu şase cilindri, cel mai mare model. E bine?

— Foarte bine, Jack, răspunse Mercenarul, gândindu-se că era urmărit peste tot de această marcă de maşină.

Collins plecă. Mercenarul se uită la ceas. Ora şapte fără un sfert. Se decise să mai doarmă şi se aruncă pe perne. În ajun, eleva Petra Liebknecht se arătase tot atât de înzestrată pe cât era de exigentă şi de pofticioasă în ce privea amorul. Iar iniţiativele ei fuseseră de-a dreptul lăudabile.

Închise pleoapa, astfel încât nu auzi uşa de la baie deschizându-se. N-o auzi pe Petra venind uşor şi lăsându-se în genunchi lângă el.

Dar îi simţi mâinile care îi scoteau încet indispensabilii. Mormăi şi încercă să scape, dar ea îl prinse cu fermitate. Părea hotărâtă să înveţe şi mai mult decât în seara precedentă. Şi găsi argumente convingătoare care să-i trezească dorinţa. Degetele

ei fine începură să-l maseze uşor. Râse înfundat când îl văzu pe Nike încordându-se, apoi îi şopti numele.

Deschise ochiul şi zâmbi când o văzu străduindu-se să-i provoace plăcere. Fata era învelită într-un prosop alb. În ciuda dimensiunii prosopului, acesta nu reuşea să-i ascundă rotunjimile.

Se ridică în şezut, o prinse pe Petra de umeri şi o aruncă pe spate pe perne. Ea îl privi zâmbitoare. Aştepta. Forest urmări cu vârful degetelor conturul buzelor ei lărgite în zâmbet. Apoi se aplecă înainte, mângâindu-i gâtul, şi nodul prosopului se desfăcu, eliberând un sân alb cu un sfârc roz întărit. O sărută delicat pe sfârc. Petra gemu şi pronunţă câteva silabe nearticulate. Corpurile li se atinseră şi scoaseră în acelaşi timp un suspin voluptuos.

Forest simţea sub pântecele lui pe cel al Petrei unduindu-se într-un ritm rapid; pe spate simţea răcoarea care pătrundea prin fereastră, iar între picioare, mâinile fetei care îl trăgeau spre ea. Nemairezistând, îşi strecură o mână sub corpul ei, o ridică uşor şi o penetră brusc. Ea îl aştepta şi scoase un geamăt prelung:

— Nike... Nike...

Corpul ei atletic se cambră, ridicându-l aproape de la pământ. Îşi redresă capul şi începu să-l muşte de gât, ceea dezlănţui ardoarea Mercenarului. Apucă un sân şi începu să-l maseze energic.

Ea scoase un oftat profund, de eliberare, se încordă din toate puterile sub atacul repetat al bărbatului, apoi scoase un strigăt ca şi cum era surprinsă de senzaţiile sublime şi absolut noi pe care le trăia. Îşi încolăci picioarele musculoase în jurul lui ca să-l simtă mai bine în ea, apoi se abandonă fără rezerve orgasmului.

După care îl însoţi cu o grijă mişcătoare pe Mercenar până când atinse şi el culmea plăcerii, legănându-l cu tandreţe şi murmurându-i cuvinte dulci la ureche.

După aceea luară un mic-dejun frugal, apoi Petra făcu un duş, se îmbrăcă şi-l sărută pe Forest.

— Trebuie să ajung la Ebneseena, spuse ea.

— Du-te mai întâi să ceri azil politic în RFG, o sfătui Forest.

— Am legitimaţie de refugiat.

Mercenarul nu-şi putu reţine un zâmbet cinic.

— De ce nu ceri cetăţenie pakistaneză din moment ce eşti aici? Ar fi şi mai bine dacă te-ai mărita cu un localnic. Nimic nu este mai plăcut decât viaţa într-un harem.

Fata se răzbună dându-i un bobârnac pe burtă şi ieşi în stradă.

*

* *

Sean McLinder se plictisise în cele din urmă să-i mai aştepte pe Iskander şi Abdul. Obosit, ameţit de alcool, adormise pe şezlongul din seră.

Soarele era sus când un urlet îl trezi din somn. Era alarma de la poarta exterioară a proprietăţii sale. Imbecilii de Iskander şi Abdul probabil că făcuseră vreo manevră greşită când se întorseseră.

Mac se frecă la ochi şi se îndreptă conştiincios spre ecranul de control din salon. Nu se întâmpla pentru prima dată. Şi probabil nu va fi nici ultima dată. În cazul unui atac, avea în casă patru gorile înarmate. Îşi simţi gura năclăită. Nu era în stare să meargă repede. Când apăsă butonul şi ecranele se aprinseră, era prea târziu. Văzu poarta deschisă, zări două gărzi de corp inerte; celelalte două gorile se năpustiseră în ajutorul primilor şi fuseseră ucişi pe peron. Un camion necunoscut tocmai se oprise în faţa intrării clădirii principale. Sean McLinder se simţi cuprins de panică. Se năpusti spre seră să-şi ia pistolul Smith & Wesson, lăsat din neglijenţă pe masa din marmură.

Doi oameni îşi făcură apariţia în grădină. Dându-şi seama că era atacat de un comando de profesionişti rapizi şi eficienţi, fostul agent CIA consideră că era mai prudent să nu opună rezistenţă. Oricum, masa pe care era revolverul se afla prea departe. McLinder se pregăti să-şi negocieze viaţa contra unei sume importante de bani.

Totul avea un preţ. Iar Sean McLinder ştia asta mai bine ca oricine. Ridică liniştit mâinile deasupra capului şi aşteptă.

Afară, John Lessing şi Zap Domino ajunseseră aproape lângă geamul serei când îl văzură pe McLinder ridicând mâinile.

— Atenţie! şuieră Lessing. Ce face?

— Este un vulpoi, spuse Domino. Doar am fost avertizaţi. Aruncă-te la pământ şi trage în acelaşi timp cu mine.

John Lessing şi Zap Domino se aruncară simultan la pământ şi deschiseră focul cu armele lor Colt 45 echipate cu amortizoare Sionics. McLinder zâmbea. Şi brusc, geamul serei sări ţăndări. Zgomotul geamului spart fu ultimul zgomot pe care-l mai auzi. O fracţiune de secundă mai târziu, glonţul lui Domino îi străpunse cutia toracică în timp ce glonţul lui Lessing îl atinse în gură. Glonţul tras de jos în sus îi sparse dinţii, îi traversă capul şi-i zbură partea de sus a craniului, care se roti în aer şi se lipi pe tavan.

*

* *

Modelul Nissan Patrol ultimul răcnet era o bijuterie. Pe drumul spre proprietatea lui Sean McLinder, Mercenarul dădea impresia unui puşti de bani gata care se mândreşte cu jucăria lui nouă. Aproape îi părea rău că distrusese în ajun o maşină identică – cea a lui Iskander şi Abdul.

Rememorând indicaţiile date de Collins, coti la dreapta şi opri maşina. Urma un kilometru de mers pe jos până la proprietatea lui McLinder.

Soarele se aprinsese nemilos deasupra câmpiei şi americanul ajunse la poartă, năduşit. Stupoare. Poarta era deschisă. Collins, care descrisese locurile ca pe un adevărat buncăr, exagerase probabil ca să-l convingă să fie prudent. Forest se gândise la început să facă o mică plimbare de recunoaştere a locurilor. Dar ocazia era prea frumoasă ca să nu afle mai multe. Privi în stânga, apoi în dreapta. Nimic suspect. Ridică siguranţa Tokarev-ului şi îl strecură în centură sub haina lungă a *shalwar kamiz*-ului. Veştmintele indigene nu erau soluţia ideală atunci când era vorba să scoată rapid arma, dar erau perfecte ca să treacă neobservat. Traversă drumul. Privi spre grădini. Nu se vedea nimic în afara unui camion parcat în faţa peronului. Forest făcu încă un pas, lipindu-se de zid.

Atunci zări sângele de pe aleea de pietriş. Forest scrâşni din dinţi. McLinder fusese atacat. De către cine? Mercenarul reflectă o clipă. Probabil membrii triadelor din Hong Kong care, anticipând exilul forţat din 1997, începeau să se implanteze în alte zone, eliminând concurenţa cu blândeţea lor binecunoscută. Conform unui raport recent al DEA, Peshawar era o mină de aur pentru răufăcătorii de toate genurile. Se estima că cincizeci la sută din heroina vândută pe piaţa americană proveneau de fapt din Semiluna de Aur.

Mercenarul nu se temuse niciodată de pericole. Cu toate acestea, nu avea înclinaţii sinucigaşe. Să se arunce de unul singur într-o luptă dintre bande rivale, chiar atunci când miza erau armele sau drogurile, era cel mai sigur mijloc să sfârşească sub lama unui brici.

Se răsuci ca să se îndrepte spre maşină şi să se întoarcă la Peshawar, când o voce îi ordonă scurt:

— *Hands up! Don’t move or I’ll blow your brains out*[21]*!*

[21] Mâinile sus! Nu mişca sau îţi zbor creierii! (n. tr.).

Erau zile în care norocul era de partea lui, dar alte zile...

Forest îşi dădu seama că cel care vorbise stătuse ascuns în spatele gheretei de la intrare în timp ce el examina locurile. Îl observase probabil de când sosise şi văzuse că era înarmat.

— *Drop your gun, man*[22]*,* adăugă omul. Aşa era, îi văzuse arma.

Atunci conştientiză Forest că fusese interpelat nu într-o limbă locală, ci în engleză. Şi cu un arhicunoscut accent ce provenea din Deep South. Aruncă prudent Tokarev-ul, apoi îşi încercă norocul:

— *Hey, man, you're an American, ain't yah*[23]*?*

— Şi ce dacă, Ducon? Te-am întrebat eu dacă bunică-ta are sifilis?

Dăduse greş. Cu un stil mai elevat, ar fi obţinut mai mult. La fel şi cu un ton mai glumeţ.

— Întoarce-te încetişor, spuse glasul americanului. Ai înţeles ce ţi-am spus? Dacă mişti un deget, te ciuruiesc.

Forest se întoarse, respectând sfaturile celuilalt. Brusc, se gândi la altă posibilitate. Posibilitate care nu se va potrivi cu misiunea sa, dar care îi permitea să trăiască mai mult decât dacă ar fi căzut peste o bandă de traficanţi sau un comando trimis de triade.

Statura atletică a omului pe care-l descoperi la celălalt capăt al revolverului Smith & Wesson model 29 îi confirmă bănuiala.

Modul caracteristic în care ţinea enormul revolver Magnum 44 era încă un element în favoarea presupunerilor sale.

Probabil o altă divizie a Serviciilor Secrete americane primise ordin să-l elimine în bârlogul lui pe Sean McLinder. Fapt care nu era o garanţie pentru bărbatul cu banta neagră că va scăpa cu viaţă. Adeseori, ucigaşii angajaţi de Serviciile Secrete nu erau cu nimic mai buni decât cei pe care trebuia să-i lichideze. Între ei exista o singură diferenţă – lucrau în slujba unei mari puteri democrate, iar victimele lor erau nişte proscrişi. Dar, dacă Forest îşi juca bine cartea, putea obţine cel puţin o amânare. Putea încerca să le explice, doar nu-l vor doborî fără drept de apel, ca pe un răufăcător.

— Înapoi! ordonă omul cu Smith & Wesson. Opreşte-te la trei metri de arma ta.

Mercenarul tocmai vru să deschidă gura să-i explice tipului că

[22] Aruncă arma, amice! (n. tr.).

[23] Hei, amice, eşti american, nu? (n. tr.).

apăra interesele SUA, când se auzi un zgomot de paşi furişaţi, în spatele lui, făcându-l să se întoarcă instinctiv.

Nu-şi termină însă mişcarea de rotaţie. În aceeaşi clipă, capul îi explodă sub impactul unei dureri atroce, însoţită de o strălucire albă orbitoare. Se prăbuşi într-un vârtej de bolovani, arbori, cer albastru şi de raze orbitoare.

Rămase întins pe spate, ameţit, dar conştient, încercând să oprească dansul stelelor roşii din faţa ochiului, scânteile albe şi soarele care îi ardea retina.

Încercă din nou să explice:

— *I... I am a...*

— Da, mormăi omul înarmat. Ştim că eşti american din SUA, şi ni se fâlfâie.

Apoi spuse către confratele său care îl lovise pe Forest pe la spate:

— Mai înmoaie-i puţin oasele, Zap. Văd că are capul tare şi nu i-a ajuns.

Un alt junghi îi sfâşie craniul, smulgându-i un ţipăt. Stelele roşii se înmulţiră. Apoi dispărură în spatele unui ecran complet negru.

CAPITOLUL XI

— Opriţi-vă, dracilor!

Urletul îl trezi pe Mercenar şi trecură câteva secunde până când îşi dădu seama că el urlaşe. Îi era cald aşa cum nu-i mai fusese niciodată. Haina sa afgană era udă de transpiraţie. Nu vedea clar, dar distingea deasupra capului frunzişul tropical de pe care şiroia apa. Ce căuta în junglă? Apoi îşi dădu seama că nu era o junglă, ci o seră. Şi îşi aminti ce se întâmplase. Proprietatea lui Sean McLinder. Tipul cu Smith & Wesson. Loviturile în cap cu patul armei.

— La cine te referi? întrebă o voce care graseia.

Mercenarul se întoarse cu mari eforturi ca să vadă cine se afla la sursa poluării fonice şi nu-şi putu reţine o tresărire de dezgust când îl văzu pe proprietarul vocii. Omul era un monstru uriaş, cu mâini cât două la un loc, cu ochi de peşte şi cu un profil ce semăna uluitor de mult cu cel al unui porc mistreţ.

— Am visat, spuse Forest. Am avut impresia că mă ciuguleau de cap sute de păsări.

— Asta din cauza lui Zap, spuse intelectualul de serviciu, când loveşte, nu glumeşte.

Zap. Un nume de reţinut.

Vederea Mercenarului începea să se limpezească şi făcu turul împrejurimilor. Un geam al serei era făcut ţăndări, dovadă că avusese loc o încăierare. Ridicându-se puţin, Forest descoperi şi alte indicii, mult mai grăitoare. Cinci cadavre erau întinse pe jos, în stânga. După haine şi statura înaltă, îl recunoscu pe Sean McLinder, care zăcea mort alături de gorilele sale. Nu l-ar fi putut identifica după figură, pentru că gloanţele de calibru mare îi zburaseră jumătate din cap.

Mâna dreaptă a Mercenarului era legată cu cătuşe de o conductă de apă. Nu era o poziţie prea confortabilă, dar avea ceva liniştitor. Doar poliţiştii foloseau cătuşe.

— Aş zice că ai avut noroc, spuse omul cu chip de mistreţ. Dacă ar fi fost John cu noi, acum erai la fel de rece ca ceilalţi.

— John?

— O să vezi... evită omul să-i răspundă, pe un ton cu subînţelesuri.

*

* *

Strada Bibi Mehru era înţesată de soldaţi afgani, în uniforme militare şi cu chipiuri de culoarea nisipului, şi tineri recruţi din armata sovietică îmbrăcaţi în uniforme verde-oliv. Imobilele părăginite de două şi trei etaje aminteau mai curând de arhitectura est-europeană decât de cea asiatică. Încă de la începutul războiului, populaţia din Kabul ajunsese de la şapte sute cincizeci de mii la două milioane de locuitori şi străzile gemeau de oameni prost îmbrăcaţi.

După ce plecă de la aeroport, jeep-ul lui Gulbuddin Babrakzai ajunse în cartierele din nord-estul oraşului şi porni spre vârful colinei unde se afla *Pall.* Calitatea sa de ofiţer KHAD îi aduse un salut respectuos din partea soldaţilor din cele trei posturi de control care păzeau hotelul. În sfârşit, şoferul opri în faţa hotelului şi Gulbuddin intră într-un hol ce amintea de decorul abandonat într-un studio de cinema. Holul slab luminat era pustiu, dar se vedeau peste tot dovezi ale faptului că odinioară aici fusese un hotel. Pe ici-pe colo, panouri îngălbenite anunţau: „ACCEPTĂM CARDURI AMERICAN EXPRESS”. Biroul lui Pan Am era intact, dar plin de praf. În buticul cu cadouri şi suveniruri se mai vedeau vechi cărţi poştale şi reviste.

Gulbuddin trecu prin faţa recepţiei goale şi se îndreptă cu paşi siguri spre birourile conducerii, care erau acum ocupate de Faizl Ghazni.

Oameni îmbrăcaţi în *shalwar* de culoare galbenă stăteau de gardă în faţa uşii. Îl recunoscură imediat pe Gulbuddin Babrakzai şi-l lăsară să intre fără să-i ceară permisul.

Ghazni era un om viclean şi deosebit de inteligent care ştiuse întotdeauna să iasă basma curată din situaţii delicate. Avea probabil şi alte calităţi din moment ce ajunsese să deţină un post de responsabilitate în cadrul Serviciului Secret afgan, în ciuda peripeţiilor războiului şi a loviturilor de teatru ale Moscovei, ultima de acest gen fiind înlocuirea lui Babrak Karmal de la conducerea partidului comunist din Afganistan.

Dar acum Ghazni era agitat şi stupefiat. Ascultă fără un cuvânt relatarea lui Gulbuddin, apoi comentă:

— Bungalovul lui Deterding era sub supraveghere. Ceea ce înseamnă că CIA a primit întăriri. Ai aflat ce s-a întâmplat acasă la McLinder?

— Nu am putut afla nimic, răspunse Gulbuddin. Uşile sunt supravegheate şi cunosc dispozitivele de protecţie a proprietăţii. Crede-mă, nu ar fi putut să intre nimeni fără să fie observat. Sunt camere de luat vederi peste tot.

Faizl Ghazni era un bărbat înalt, cu barbă, şi masiv, de cincizeci de ani. Se ridică şi se plimbă de colo-colo prin birou, fără un cuvânt. Apoi brusc se aşează pe un colţ al biroului şi se întoarse spre Gulbuddin.

— Ai dreptate, spuse el, nu poate fi decât mâna CIA. Probabil că au mirosit ceva. Poate chiar l-au suprimat pe McLinder. Ceea ce nu-mi convine absolut deloc acum...

— Dimpotrivă, îl corectă Babrakzai. Dacă privim lucrurile din altă perspectivă, este mai bine aşa.

Omuleţul cu cap de viezure nu mai dăduse dovadă niciodată de o asemenea insolenţă faţă de superiorul lui. Faizl Ghazni îl privi atent, încruntându-se.

— Explică-te, Gulbuddin.

Babrakzai îşi adună gândurile şi spuse:

— Am discutat mult cu Omar Rahmatullah despre asta şi am ajuns la o concluzie care mi se pare evidentă. Cum CIA îşi dăduse seama că filiera sa care-i aproviziona cu arme pe mujahedini avea breşe, era mai bine să-l scoatem pe McLinder drept ţap ispăşitor. Ne gândisem chiar să accelerăm procesul, făcându-l să pară mai vinovat decât este. Compatrioţii lui au fost însă mai rapizi decât am plănuit. Bag mâna-n foc că, în clipa în care vorbim, McLinder nu mai este pe lumea asta.

— Şi RPG-7 pe care le aştept? întrebă Ghazni, iritat de satisfacţia subordonatului său.

— Va trebui să le aşteptăm mai mult decât prevăzusem, spuse Gulbuddin. Dar, dintre două rele, trebuie să-l alegem pe cel mai mic. Fie aşteptăm ca succesorul lui McLinder să binevoiască să trateze cu noi, fie ne schimbăm furnizorul. Dar nu vă ascund că ultima variantă ne va costa mult mai scump decât prima.

— Şi de ce crezi că succesorul lui McLinder va accepta să facă afaceri cu noi?

— Nici un american nu poate rezista ispitei de a câştiga bani frumoşi, răspunse Babrakzai pe un ton filosofic. Mai ales un asemenea câştig.

*

* *

— Uite că John şi Zap se întorc, spuse Mistreţul.

Forest îşi întoarse privirea spre uşa serei. Îi văzu pe cei doi intrând; unul dintre ei era Zap, cel care-l lovise, iar celălalt, amicul lui, John Lessing cu faţa numai zâmbet.

— Salut, Nike, spuse Lessing. Gata siesta?

— Nemernicule! mormăi Mercenarul. Ce naiba învârţi aici?

Înainte să răspundă, Lessing îşi aprinse o ţigară Camel, pe care o strecură pe sub mustaţa bărbatului cu banta neagră, după care rânji:

— Fumează, amice. Ştiu că ai draci când rămâi fără tutun.

Se lăsă pe vine, desfăcu cătuşele şi făcu prezentările.

— Ernst, spuse el, arătând spre Mistreţ. Şi Morris, specialistul în arme albe.

În aceeaşi clipă, în seră intră un alt om, care spuse:

— Nimic. Nici o dovadă că sustrăgea arme.

Mercenarul înţelese.

— Blake, adăugă Lessing, dar... cred că voi doi vă cunoaşteţi...

Forest încuviinţă. Era individul care îl luase prin surprindere la poartă.

— Şi Zap Domino, încheie John Lessing, arătând spre ultimul venit, un brunet cu o mustaţă la fel de stufoasă ca a Mercenarului.

— Salut, Zap, spuse Forest pe un ton jovial. Se pare că tu eşti cel care mânuieşte atât de bine patul armei.

Îşi masă capul şi se strâmbă.

— Ei... spuse Zap Domino. Nu... aveam de unde să ştiu că suntem colegi.

Îi întinse mâna, spunând:

— Hai, Nike, fără resentimente...

Mercenarul se apropie, masându-şi încheietura mâinii, şi, când ajunse lângă Domino, pumnul său porni ca din puşcă. Lovitura îl nimeri pe Domino drept în bărbie şi-l aruncă pe spate în mijlocul vegetaţiei luxuriante din seră.

— Fără resentimente, spuse Forest.

Lessing izbucni în hohote.

— Şi acum, continuă Mercenarul, aş vrea s-aud ceva mai multe informaţii.

— Vino, spuse Lessing.

Cei şase oameni intrară în camera alăturată.

— Iată, începu Lessing, aşezându-se pe un fotoliu din paie. Contrar a ceea ce credea Consiliul Naţional de Securitate, Direcţia Operaţiuni a CIA conducea o anchetă discretă privind breşa apărută în filiera de aprovizionare cu arme a mujahedinilor afgani. În urma anchetei, s-a aflat rapid că defunctul nostru amic McLinder era responsabil de sustragerea de arme.

— Bine, interveni Forest, nu-i nevoie să intri în amănunte. Cu subtilitatea care o caracterizează, Divizia de Operaţiuni în Asia a trimis apoi o echipă care avea sarcina să-l elimine pe

responsabil. Iar echipa sunteţi voi.

Lessing încuviinţă din cap.

— Bandă de imbecili! spuse Forest. Scopul nu este să-l lichidăm pe McLinder. Trebuie să distrugem întreaga reţea prin care sunt sustrase armele. Altfel totul va începe imediat după numirea succesorului lui.

— Ei! Uşor... spuse John Lessing. Fii mai politicos. Dacă nu ţi-aş fi recunoscut mutra şi n-aş fi trimis un mesaj la Langley, ai zăcea acum lângă McLinder...

Mercenarul trase furios din ţigară şi-i adresă lui Lessing un zâmbet care aducea mai mult cu o strâmbătură.

— OK, John. Ştiu că nu ai nici o vină. Mă înnebuneşte compartimentarea asta a Serviciilor Secrete. CIA a acţionat din nou pe furiş, fără să spună nimănui...

Lessing dădu din umeri, cu un aer resemnat.

— Astăzi au luat legătura cu Consiliul Naţional de Securitate, răspunse el, aprinzându-şi o ţigară. Am primit răspunsul lor. Tu ţii acum frâiele, mercenar de doi bani. Eu şi cu oamenii mei îţi stăm la dispoziţie.

Forest trase adânc fumul în piept. Ştia că scăpa. Ieftin. Dacă Lessing nu ar fi avut iniţiativa să-i contacteze pe cei de la Langley, şi dacă cineva de la Langley n-ar fi înţeles că era esenţial să se pună de acord cu Consiliul Naţional de Securitate, bărbatul cu banta neagră devenea un martor incomod. Drept urmare, ar fi fost suprimat de omul cu chip de mistreţ sau de Zap Domino. Din raţiuni de stat...

— Mulţumesc, John, spuse el cu simplitate.

John Lessing răspunse cu aceeaşi simplitate:

— Dacă odată vom fi în poziţia celuilalt, sper că-ţi vei aduce aminte de ce-am făcut pentru tine.

Forest dădu din cap. Cei doi se înţelegeau fără multe vorbe. Mercenarul ştia că Lessing tocmai îi salvase viaţa. Lessing ştia că Mercenarul îşi va achita datoria faţă de el când va veni momentul.

— Trebuie să găsim ceva, acum când martorul nostru numărul unu a dat ortul popii, spuse el, strivind chiştocul ţigării într-o scrumieră verde.

— Îţi stăm la dispoziţie, repetă Lessing.

Şi, deodată, Forest sări de pe fotoliu. Găsise ce căuta.

— John, spuse el, există un singur mijloc să reparăm prostia pe care aţi făcut-o eliminându-l pe McLinder. Şi chiar am nevoie de tine. Pregăteşte-mi o biografie detaliată a lui Sean McLinder.

Apoi...

Lessing îl întrerupse:

— Precis există şi altă cale, Nike. Gândeşte-te. Ai toate şansele să-ţi laşi pielea într-o asemenea acţiune. Rahmatullah este un pathan, un om crud. Cât despre KHAD, nu-i nevoie să-ţi mai spun nimic...

Un zâmbet sălbatic apăru pe faţa Mercenarului. Nici pathanul şi nici KHAD nu-l vor putea opri. Mujahedinii afgani îşi meritau armele.

— Las-o baltă, John, spuse el decis. Pregăteşte-mi ce ţi-am cerut. Începând de mâine dimineaţă, sunt prietenul apropiat al lui Sean McLinder. Voi fi în primele rânduri la ceremonia funebră. Şi, bineînţeles, eu voi fi cel desemnat din întâmplare de CIA să-l înlocuiesc pe fidelul furnizor de arme care a fost asasinat cu laşitate de... de...

— Să zicem că de triade... sugeră John Lessing.

— De ce nu? răspunse Mercenarul.

Era plauzibil şi corespundea întocmai cu gândurile lui Forest înainte să-şi fi dat seama că Mistreţul şi colegii săi erau trimişi de CIA.

CAPITOLUL XII

Graţie informaţiilor furnizate de Lessing, Forest cunoştea trecutul lui McLinder pe din afară. Mulţumită lui Collins şi a unui prieten al unui prieten de-al lui, care deţinea un post important în Divizia Specială, ancheta ajunsese la concluzia că la mijloc fusese mâna triadelor. Şi, datorită talentului său actoricesc, Mercenarul jucase convingător în rolul prietenului profund afectat în timpul funeraliilor lui Mac.

Trecuseră de atunci trei săptămâni şi se instalase în casa răposatului McLinder. Cu greu îi adormise neîncrederea lui Rahmatullah şi, mai ales a lui Babrakzai. Dar reuşise în cele din urmă. A doua zi, pathanul avea întâlnire cu „înlocuitorul" lui Sean McLinder în filiera de livrare a armelor de către CIA. Acum, Mercenarului nu-i mai rămânea decât să organizeze o reuniune la care să fie prezenţi toţi cei interesaţi în sustragerea de arme, şi să-i elimine.

Cum avea nevoie de oameni, iar rebelii afgani erau cei mai afectaţi de dispariţia armelor, decise să apeleze la ajutorul lor.

Mercenarul opri Nissan-ul la o sută de metri de cartierul general al FNIA şi continuă drumul pe jos, cu Tokarev-ul ascuns la subţioară într-un toc Alessi furnizat de Jack Collins. Era ora două după-amiaza. O căldură sufocantă încărcată cu umiditate cotropise întregul oraş şi conferea o aparenţă şi mai părăginită casei de la periferic. Zidurile erau crăpate. Tencuiala de culoare galbenă care căzuse de pe pereţi zăcea printre buruienile care invadaseră fâşiile de pământ din curte. Pe stradă, la acea oră, era puţină lunie. Câţiva bărbaţi se adăposteau sub umbra cedrilor înalţi de pe marginea străzii plină cu hârtoape. Nici o femeie.

În faţa grilajului sediului FNIA, şase tineri se plimbau de colo-colo liniştiţi. După pielea lor mai albă decât cea a pakistanezilor, Mercenarul îşi dădu seama că erau afgani. Umflăturile care anunţau prezenţa discretă a armelor sub vesta hainei afgane dovedeau faptul că erau mujahedini însărcinaţi cu paza sediului. Privirile nonşalante, dar în realitate foarte atente cu care-l urmăriră în timp ce se apropia, îi confirmară bănuielile. Nu aşteptă să ajungă lângă ei ca să-şi anunţe intenţiile:

— Am venit să-l văd pe Tawiz Sherzai.

Un mujahedin care nu avea mai mult de douăzeci de ani îi

făcu semn să se oprească şi să se lase percheziţionat.

— Tawiz Sherzai, repetă Mercenarul. Am venit să vorbesc cu el. Am întâlnire cu el.

Mujahedinul se apropie de el, neîncrezător. Nu spuse nimic, ca şi cum Forest nu merita un răspuns. Deşi îl înţelese, atitudinea celuilalt începea să-l scoată din sărite pe Mercenar. Simţea că-i sare ţandăra.

— Ia spune, tinere, mormăi el. Dacă aşa îi primeşti pe prieteni...

În clipa în care rosti fraza, văzu doi mujahedini ieşind din grădină pe o portiţă care dădea spre o alee ce înconjura casa. Era clar că FNIA nu lăsase nimic la voia întâmplării. În agitaţia din Peshawar, unui rebel afgan îi era imposibil să se ascundă. Chiar dacă şi-ar fi schimbat lunar sediul, se făceau imediat remarcaţi de mulţimea de curioşi pe care prezenţa lor o atrăsese în oraş. Nu le rămânea decât să asigure protecţia şefilor lor, în loc să încerce să păstreze un secret care nu putea fi păstrat mult timp.

Cei doi mujahedini dădură ocol grilajului şi se apropiară de Mercenar, prin spatele său. Tânărul stătea la câţiva paşi de el, pe trotuarul crăpat. Alţi doi tineri păzeau poarta principală. Ceilalţi trei se plimbau pe stradă, cu un aer detaşat. În caz că o patrulă de poliţie ar fi sosit pe neaşteptate. Forest observă şi faptul că pakistanezii care stătuseră de vorbă sub arbori dispăruseră. „Imposibil!” îşi spuse el. Doar nu va fi obligat să deschidă focul împotriva rebelilor afgani în mijlocul unei străzi din Peshawar!

— Sherzai! exclamă el. Înţelegeţi sau ce naiba? Am venit să vorbesc cu comandantul Sherzai!

Tânărul afgan îl privea, ţinând un ochi închis. Forest cântări ce şanse avea. Şansele erau extrem de puţine împotriva a opt rebeli bine antrenaţi care îl încercuiseră deja.

— Tawiz Sharzai! Îţi spune ceva?

Nici o reacţie. Probabil că pronunţa greşit.

Nici nu se gândea să plece fără să se întâlnească cu şeful afgan. După ce reperă poziţia fiecărui om, Forest se decise să-l atace pe cel care se afla mai aproape de el, şi anume tânărul care-i făcuse semn să se oprească. Dacă se mişca rapid, îl putea apuca de poalele hainei şi să-i lipească de tâmplă Tokarev-ul înainte să aibă timp să-şi scoată arma. Rămânea apoi de văzut care va fi reacţia celorlalţi. Dacă erau rezonabili, îl vor lăsa să intre în sediu însoţit de colegul lor ca ostatic. Dacă nu erau rezonabili, vor fi doi morţi pe trotuar. Frumoasă perspectivă, având în vedere că el urma să fie unul dintre cei doi morţi!

Mercenarul făcu un pas înainte, decis să încerce tot posibilul. Îl văzu pe afgan ducând mâna spre umflătura de sub haină. Tânăr, dar avea reflexele unui profesionist. Americanul se încordă gata să sară şi să-l prindă din zbor, când o voce care venea din grădină îl făcu să întoarcă privirea într-acolo.

*

* *

— Te ştiam mai neîncrezător, Omar, spuse Gulbuddin Babrakzai. De unde ştii că tipul nu a fost trimis de CIA?

Omuleţul cu figură de viezure mergea în sus şi-n jos, nervos şi încruntat.

— *Este* trimis de CIA, rânji pathanul. Ca să-l înlocuiască pe Mac. Ce-ţi trebuie mai mult?

Ofiţerul KHAD se aşeză la masa din marmură stil Napoleon, un obiect de lux de neînchipuit într-o ţară în care nouăzeci şi nouă la sută din populaţie nu aveau nici măcar un scaun în casă.

— Ascultă, Omar, am trimis oameni în recunoaştere. Are cinci gărzi de corp. Casa este o adevărată fortăreaţă.

— Este fortăreaţă încă de pe când trăia nefericitul nostru prieten McLinder, observă Omar Rahmatullah.

Gulbuddin îl privi cu atenţie. Avu impresia că în privirea verde a pathanului vede simbolul dolarului. Ştia că nu putea face nimic ca să-l readucă pe Rahmatullah pe calea prudenţei.

— Şi Roy Deterding? spuse el. Şi cei doi oameni ai mei care au fost ucişi când i-au vizitat bungalovul?

— După cum spune Nike Forest, Deterding era cu adevărat ziarist la *Washington Post* şi ancheta dispariţia armelor furnizate de CIA rebelilor afgani. Un ziarist mai aventurier şi mai plin de sine decât alţii, asta-i tot.

— Ceea ce nu i-a purtat noroc. Şi cel care i-a eliminat pe Aqa Mohammad Sehtu şi Nazar Nasrudin tot ziarist era?

Pathanul se ridică şi se întinse cu insolenţă, ca pentru a-i demonstra lui Gulbuddin diferenţa de înălţime dintre ei.

— Mă întâlnesc cu Forest mâine dimineaţă, spuse el cu autoritate. Se pare că are probe care dovedesc faptul că Deterding era ziarist. Cred că poate explica şi motivul pentru care în bungalovul lui se afla cineva după moartea sa.

— Să sperăm, mormăi Gulbuddin, înmuindu-şi buzele în ceaşca cu ceai negru. Dacă nu, nici nu poate fi vorba să se întâlnească cu Faizl Ghazni.

Rahmatullah izbucni într-un râs asurzitor care îl ţintui pe Gulbuddin pe scaun.

— Aşa, deci, piticule, tu decizi! Forest intenţionează să continue afacerile lui Mac. Pare grăbit, ceea ce mie mi se pare un semn bun. Un american care vrea să facă bani este întotdeauna grăbit. Numai că...

Pathanul tăcu o clipă.

— Numai că, reluă el, vrea să ştie cu cine are de-a face. Este normal. Îşi asumă riscuri mai mari decât noi. Iată de ce, dragă Gulbuddin, te rog să-l informezi pe Faizl Ghazni că doresc să ne întâlnim cu Nike Forest, eu, tu şi cu el.

Pe maxilarul lui Gulbuddin Babrakzai, începu să se zbată un muşchi.

— OK, spuse el în cele din urmă. Nu-mi rămâne decât să-i transmit mesajul, deşi nu sunt atât de încrezător ca tine, Omar. Dacă acest Forest este convingător, cred că putem să acceptăm să ne întâlnim cu el. Dar există o condiţie la care nu vreau să renunţ nici în ruptul capului. Nici vorbă să ne întâlnim în fortăreaţa lui de lângă Peshawar. Oricum, Ghazni n-ar accepta niciodată să se aventureze atât de departe pe teritoriul pakistanez. Întâlnirea va avea loc în ascunzătoarea noastră din Teri Mangal, şi nu altundeva.

— Cum vrei, acceptă Rahmatullah. Dacă Forest este onest, nu are de ce să refuze propunerea noastră.

— Şi bineînţeles că nu voi veni singur cu Faizl Ghazni, preciză omuleţul cu chip de viezure. Voi veni cu suficienţi oameni KHAD care să înconjoare casa.

— Se înţelege de la sine, admise Rahmatullah, pentru care cupiditatea nu presupunea neapărat şi stupiditate.

*

* *

— Fatah! exclamă vocea lui Lal Wardak.

Tânărul afgan se opri pe loc.

O clipă mai târziu, Wardak ajunse la grilajul ruginit şi apoi lângă american, pe trotuar.

— Îmi pare rău, căpitane Forest, spuse el cu un aer care numai părere de rău nu exprima. Oamenii nu-şi fac decât meseria de santinelă, au consemne riguroase şi...

— Logic, îl întrerupse Mercenarul cu umor. Oricum, aţi fi putut să-i avertizaţi în legătură cu sosirea mea.

— De asta am venit, îi explică Wardak. Abia am fost anunţat de Tawiz. Nu a putut să mă anunţe mai devreme. A stat toată dimineaţa pe telefon.

Mujahedinii se regrupaseră pe trotuar, neacordându-le atenţie

celor doi, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Vecinii pakistanezi ieşiseră din nou pe stradă şi începuseră să discute.

Locuitorii din Peshawar erau de-a dreptul uimitori. Încă o dată, Mercenarul admiră capacitatea oamenilor să se adapteze la orice situaţie. Cât despre el, simţi că îl trec apele. Din cauza temperaturii de peste cincizeci de grade la umbră.

— Urmează-mă, spuse Lal Wardak.

Americanul îl urmă în direcţia casei.

*

* *

Erau cel puţin şaizeci de grade în camera de la mezanin care-i servea de birou lui Tawiz Sherzai. Lal Wardak dispăruse, lăsându-l pe Mercenar pe o banchetă din scai. La o masă veche de lemn, un om de treizeci de ani vorbea în urdu la un telefon şi în dari la alt telefon. Tawiz Sherzai, ofiţer al Frontului Naţional Islamic din Afganistan şi responsabil cu operaţiunile militare din provincia Panjshir, precum şi cu securitatea şi adăpostirea mujahedinilor din FNIA în zona de graniţă din nord-vestul Pakistanului. O responsabilitate colosală pentru un om atât de tânăr, dar Mercenarul ştia prea bine că Tawiz Sherzai doborâse recordul în ce privea speranţa de viaţă a unui rebel afgan obişnuit.

Părul negru cu reflexe albăstrui se unea cu o barbă enormă, stufoasă, conferindu-i lui Tawiz înfăţişarea unui leu blând. Deşi stătea pe scaun, era foarte înalt, şi pe sub haina afgană se conturau umeri şi bicepşi puternici, care-i dădeau o înfăţişare herculeană. Când lăsă un telefon ca să vorbească la celălalt, îi făcu semn Mercenarului că-i părea rău. Forest îi răspunse dând din cap că-l înţelegea. Dar începu să se întrebe dacă nu se va deshidrata complet în următoarele zece minute.

Obrajii îi deveniseră stacojii şi simţea hainele lipindu-i-se pe piele. Sherzai părea să se simtă foarte bine în atmosfera de cuptor. Se întrebă dacă diavolii de afgani nu făceau cumva parte dintr-o rasă extraterestră ca să suporte o asemenea căldură. Fapt care explica şi rezistenţa lor atât de îndelungată în faţa armatei sovietice. Un curent de aer care străbătu căldura sufocantă îl făcu să întoarcă privirea spre uşă. Era Lal Wardak care-i aducea o sticlă de Pepsi rece.

Mercenarul, care detesta băutura carbogazoasă cu gust dulceag şi fad, acceptă sticla cu privirea recunoscătoare a unui naufragiat în faţa unui colac de salvare.

Aşteptă până când ieşi Lal Wardak, luă o înghiţitură, după care

plimbă sticla pe faţă şi pe frunte ca să se răcorească.

— Te simţi mai bine?

Forest tresări. Nu-l auzise pe Sherzai închizând ambele telefoane. Se opri.

— Îmi pare rău, spuse omul FNIA, trebuie să primim ordine în privinţa ofensivei comuniştilor. Este infernal.

Americanul încuviinţă cu un aer înţelegător. Tawiz Sherzai se ridică şi se apropie zâmbind, cu mâna întinsă.

Avea probabil doi metri şi zece, părând un halterofil şi, în timp ce mâna îi fu cuprinsă de pumnul imens al afganului, Mercenarul ridică privirea ca să-i răspundă la salut. Era un gest pe care, dată fiind statura sa impozantă, Forest nu-l făcea deseori.

Şeful rebelilor îi întinse un pachet de Pall Mall. Forest refuză. Să fumeze în acest birou i se părea un gest sinucigaş. În timp ce Tawiz Sherzai îşi aprinse ţigara, americanul bău toată sticla. Afganul se aşează cu familiaritate lângă el, pe bancheta udă de transpiraţie care, în ciuda pantalonilor, i se lipise de fese.

Afganul suflă un rotocol de fum albăstrui în cămăruţa supraîncălzită, apoi îşi drese glasul.

— Sper că nu vor mai interveni neînţelegeri, începu el.

Forest ridică din umeri şi puse sticla goală jos, între picioare.

— Nu ştiam cu cine avem de-a face, continuă Tawiz Sherzai.

Părea că se simte cu adevărat stânjenit. Mercenarul ştia că stânjeneala se datora atât faptului că nu avea obiceiul să-şi ceară iertare, cât şi erorii care îl costase viaţa pe Rahim Khan.

Se aşternu tăcerea pentru o clipă. Tăcere pe care americanul o întrerupse:

— Să revenim la motivul venirii mele aici.

Tawiz dădu din cap, cu o sclipire de interes în adâncul ochilor săi inteligenţi.

— De câţi oameni dispuneţi? întrebă Forest.

Afganul păru stupefiat.

— Pe teren, răspunse el după ce se concentră o clipă, avem probabil zece mii în regiunea Panjshir, douăzeci şi cinci de mii în...

— Nu asta te-am întrebat, îl întrerupse Forest. De câţi oameni dispui aici?

— În Peshawar? Dar...

— La cartierul general, precizează americanul.

— Vreo patruzeci, răspunse Tawiz Sherzai. Uneori sunt chiar cincizeci-şaizeci. Depinde de situaţia de pe teren.

În ciuda căldurii, Mercenarul simţi că păleşte. El, care cu

douăzeci de minute mai devreme, intenţionase să intre cu forţa în sediu, nu ştiuse la ce se expunea atacând mica garnizoană.

— Poţi să-mi dai zece oameni?

Sherzai dădu din cap în timp ce fuma.

— Nici o problemă. Despre ce este vorba?

Mercenarul îi explică pe scurt cum voia să se debaraseze de principalii responsabili cu dispariţia armelor.

— Pentru o asemenea acţiune, spuse Sherzai, sunt gata să-ţi pun la dispoziţie douăzeci şi cinci, chiar treizeci de oameni, dacă vrei. Înarmaţi până-n dinţi.

Un zâmbet scoase şi mai mult în evidenţă ridurile de pe faţa americanului.

— Zece sunt de ajuns. Dar vreau să fie specialişti în acţiuni de comando. Şi să ştii că nu sunteţi furaţi doar de intermediari de genul lui Rahmatullah şi de duşmani ca Ghazni, ci şi de oameni care pretind că luptă alături de voi împotriva opresorului sovietic.

— Cine? întrebă ofiţerul FNIA pe un ton agresiv.

— Hezb-i-Islami care cumpără arme furate cu banii daţi de Khomeyni, răspunse Forest. Dar fii atent, domnule Sherzai. Fără represalii. Mă voi supăra rău de tot dacă din cauza voastră ratez lovitura. Mă ajutaţi mai întâi să-mi duc la îndeplinire misiunea, şi apoi vă reglaţi conturile cu Hezb-i-Islami.

Îl auzi pe Tawiz Sherzai rostind câteva cuvinte dezarticulate, printre care distinse „nemernici” şi „fanatici nedemni să lupte alături de Rezistenţă”, după care ofiţerul FNIA îl asigură:

— Promit. Fii liniştit, căpitane Forest. Dar... Ai dovezi în ce-l priveşte pe Rahmatullah?

O luminiţă maliţioasă se aprinse în privirea bărbatului cu banta neagră.

— Bineînţeles, răspunse el, mângâindu-şi mustaţa. Guvernul american a plătit pentru ele o sută de arme Oerlikon, câteva tunuri antiaeriene şi avioane de vânătoare F-16, dar acum Pakistanul ne este prieten şi cooperează cu noi. Ca să spun adevărul, nu mi-a fost greu să-l conving pe Rahmatullah. Este atât de lacom de bani, încât ar accepta orice numai să câştige câteva milioane de dolari. Dar eu şi Collins ne-am gândit că ar fi bine ca Divizia Specială să intervină. Pakistanezii vor răspândi anumite informaţii în stare să-l convingă şi pe cel mai neîncrezător agent KHAD.

Privirea afganului se aprinse.

— Pentru că vrei să-i încolţeşti în acelaşi timp pe Ghazni, Babrakzai şi Rahmatullah?

— Exact, răspunse Mercenarul.

— În cazul ăsta, poţi fi sigur că-ţi voi găsi peste o sută de voluntari.

— Zece sunt de-ajuns, repetă Forest. Am deja cinci oameni foarte experimentaţi. Consider că cincisprezece este numărul ideal ca să acţionez cu discreţie.

Tawiz Sherzai era atât de încântat de ideea de a-l încolţi, în sfârşit, pe Gulbuddin Babrakzai, torţionarul, trădătorul, câinele comunist, că era în al nouălea cer.

Mercenarul se întrebă dacă în religia musulmană exista un al nouălea cer.

— Că veni vorba, adăugă el, cum am fost numit executorul testamentar al regretatului Sean McLinder şi cum nefericitul ne-a părăsit fără să lase moştenitori, mă gândesc să las FNIA bunurile defunctului. Aşa ar fi corect.

Tawiz Sherzai era în extaz. Apoi faţa i se întunecă şi redeveni omul eficient pe care-l descoperise Forest când intrase pe uşă.

— Nici gând.

— Cum?! exclamă Mercenarul, stupefiat. Dar banii sunt ai voştri! V-au fost furaţi...

— Nici gând să-i acceptăm pentru noi, preciză Tawiz Sherzai. Banii sunt ai tuturor rebelilor afgani. Propun să fie desemnat ca moştenitor Consiliul de coordonare a grupărilor de rezistenţă. Hezb-i-Islami trebuie exclus însă. Pentru cazul în care banii îi vor tenta pe fiii ăştia de căţea să se împace cu celelalte grupări de gherilă...

— Înţeles, promise Mercenarul. Voi da ordine imediat în acest sens.

Peste o jumătate de oră, când părăsi sediul FNIA, Fatah îl salută. Americanul zâmbi.

Pusese totul la punct ca să-i încolţească pe hoţii de arme care provocau asemenea pierderi guvernului american şi gherilei afgane.

— Forest simţi cum sânii Petrei îi umplură căuşul mâinilor, cu sfârcurile umflate de dorinţă, care se întindeau spre el cerând să fie mângâiate. O rază de lună traversă sera şi inundă cu o lumină albăstruie camera vastă unde stăteau culcaţi pe perne. Forest o privi pe tânără. Trăsăturile ei diafane aveau în lumina albăstruie reflexe de fildeş. O sărută pe gât, mirosind cu nesaţ parfumul fetei.

Afară, oamenii lui Lessing stăteau de pază. Forest acoperise camerele de luat vederi care supravegheau sufrageria. În ciuda

întunericului, nu dorea ca privirea Mistreţului sau a lui Zap Domino să le vadă siluetele pe ecran.

O străfulgerare brăzdă cerul, aruncând asupra corpurilor goale umbrele distorsionate ale plantelor lui McLinder. Se auzi zgomot de paşi pe pietriş. Forest ştia că era un om al CIA care-şi făcea rondul, dar totuşi încremeni cu urechile ciulite.

Petra deschise ochii.

— Ce este, Nike? Te simt încordat. Parcă nici n-ai fi aici.

Nu-i răspunse. Gândul la întâlnirea de a doua zi cu Rahmatullah era mai puternic decât voinţa lui. Trei săptămâni de avansuri discrete făcute traficantului dăduseră, în sfârşit, roade. Rahmatullah nu mai era neîncrezător. Acceptase ca Mercenarul să intre în joc.

— Şi eu mă gândesc la asta, spuse Petra ca şi cum îi citise gândurile. Dar nu-i un motiv ca să stricăm ultimele clipe pe care le petrecem împreună.

Obţinuse azil politic în Republica Federală Germană şi pleca a doua zi spre Heidelberg, unde se înscrisese la universitate.

Forest se redresă.

— De unde ştii despre asta? întrebă el.

— L-am auzit pe Zap adineaori vorbind cu tipul cu chip de porc. Nu vorbeau cu mine, dar i-am auzit.

— Imbecilii, mormăi bărbatul. Bine că stau tot timpul aici.

Petra îşi trecu mâna prin părul lui cu un gest matern.

— Linişteşte-te, Nike, murmură ea. Ce contează?

Avea dreptate. După un moment în care se concentră intens, alungă tensiunea care-l cuprinsese. Zâmbi în penumbră.

— Nu de porc, Petra, spuse el, punându-i mâna pe şolduri. De mistreţ. Ernst are mutră de mistreţ.

— Da, da... oh, da... gânguri Petra.

Dar Mercenarul ştia că nu capul lui Ernst era cauza gânguritului fetei. Îl invita, pur şi simplu, să-şi continue investigaţia.

Îşi coborî mâna încet şi îi mângâie fesele rotunde. Apoi îi înconjură coapsa, atinse pântecul şi căută mica breşă umedă acoperită de păr blond. O masă cu vârful degetelor în timp ce cu cealaltă mână îi mângâia un stare.

— Oh! Nike! Nike! şopti Petra, mişcându-se în ritmul mângâierilor lui.

Mercenarul începu să se onduleze eu o încetineală deliberată, smulgându-i tinerei nemţoaice mici suspine de satisfacţie. Îşi coborî capul spre ea şi apucă cu buzele celălalt sân din care se

înfruptă. Petra scoase de data asta un lung oftat voluptos.

— Nike... oh, Nike, e atât de bine... Prea bine...

Vocea fetei era un murmur abia auzit. S-ar fi putut crede că plângea. Forest gâfâia în timp ce se înfrupta pofticios din sfârc. Treptat, ritmul deveni tot mai rapid. Cu mâinile pe şoldurile lui, fata îl trăgea spre pântecul ei în timp ce scotea mici strigăte răguşite.

La lumina unui fulger, îi zări ochii verzi voalaţi de dorinţa fierbinte şi corpul cu rotunjimi încântătoare care păreau de aur. Abandonându-se plăcerii, Petra îşi cambra cu violenţă coapsele în întâmpinarea celor ale Mercenarului. Sub mâna lui, simţea pântecul fierbinte al fetei. Brusc, se întinse ca un arc şi şopti sacadat:

— Nike... Oh, dragostea mea...

Un spasm îi sfâşie pântecul, şalele, urcând până spre ceafa. La capătul puterilor, Forest scoase un mormăit animalic şi jetul de sămânţă izbucni violent. În aceeaşi clipă, picioarele atletice ale Petrei se arcuiră pe perne şi-l ridicară de la pământ. Simţi cum corpul partenerei era parcurs de vibraţii intense, sporindu-i propria plăcere. Petra spuse aproape strigând:

— Nike... Oh, Nike... *Ich liebe dich...*

Apoi se destinse, epuizată, scăldată de sudoare în noaptea fierbinte din Peshawar. Forest aşteptă câteva secunde să-şi recapete suflul, apoi zâmbi contemplând în lumina albăstruie a lunii corpul superb al fetei care-i oferise o ultimă noapte de dragoste în Pakistan.

O altă străfulgerare inundă sera lui McLinder, ca pentru a puncta culmea plăcerii, apoi picături mari de ploaie se auziră bătând în geamuri.

Forest se desprinse de Petra, se rostogoli lângă ea şi-o sărută pe gât.

— Nike, şopti ea cu o voce nespus de blândă, vei veni să mă vizitezi la Heidelberg?

— Bineînţeles, promise Mercenarul.

Dar ştia foarte bine că nu se vor revedea niciodată. Şi era ferm hotărât să profite din plin de această ultimă noapte pe care o petrecea cu tânăra nemţoaică. Începu din nou să-i mângâie pielea de satin, ceea ce o făcu pe Petra să toarcă asemenea unei pisici.

CAPITOLUL XIII

Echipa lui era formată din Blake, cel tăcut, Morris, specialistul în arme albe, Zap Domino, cu mustaţa sa stufoasă asemănătoare cu cea a Mercenarului, Ernst, poreclit Mistreţul de Forest, şi bineînţeles, prietenul său John Lessing.

Afganii erau în număr de zece, aşa cum se înţelesese cu Tawiz Sherzai. În fruntea lor se afla un ofiţer al FNIA, care-l înlocuise pe Lal Wardak, un om competent, experimentat în lupta de teren şi de toată încrederea. Printre afgani, Forest îl recunoscu pe tânărul Fatah şi pe un anume Homayun cu care făcea de gardă în ziua în care americanul se dusese la sediul FNIA. Toţi oamenii lui Lal Wardak erau de un calm olimpian. Nişte duri, îi catalogă Mercenarul. Şi era cel mai în măsură s-o spună. Oamenii veniseră foarte devreme ca să ocupe cele mai bune posturi de observaţie din jurul ascunzătorii de la Teri Mangal. Călătoria cu Nissan-ul de-a lungul zonei tribale fusese dificilă din cauza drumurilor desfundate şi acoperite de un praf alb-cenuşiu în care roţile se afundau până la jumătate.

Noaptea se aşternuse peste Teri Mangal. O briză caldă încărcată de umiditate năclăia feţele şi mâinile oamenilor. Undeva, afară din oraş, câinii vagabonzi se încăieraseră pentru mâncare. Lătrături furioase şi urlete lugubre sfâşiau întunericul. Cu ajutorul presiunilor făcute de guvernul american, prietenii prietenilor prietenilor lui Jack Collins degajaseră un perimetru important din jurul casei lui Rahmatullah. Collins nu era cu ei. Din două motive. Nu trebuia să-şi asume riscul să fie ucis pentru că el urma să rămână la Peshawar. Ca să-l înlocuiască pe McLinder şi să asigure pe viitor aprovizionarea cu arme a războinicilor afgani. În al doilea rând, Collins era mult prea ocupat. De când Washington-ul îi încredinţase noul rol, petrecea zile întregi încercând să reconstituie filiera organizată de McLinder. Trebuia să descopere oamenii de legătură, producătorii, intermediarii, şi apoi să le câştige încrederea. O muncă uriaşă, care necesita cel puţin câteva luni.

Mercenarul scoase din buzunar ochelarii cu infraroşii, fapt care, bineînţeles, îi atrase glumele proaste obişnuite.

— De ce nu-i tai în două, rânji Lessing. Ai avea doi ochelari.

— Gura! mormăi Forest. Uite o maşină.

Sistemul amplificator al luminii îi permise să vadă imaginea

verzuie a unei maşini 4×4 pe care o recunoscu imediat ca fiind cea a lui Rahmatullah.

— Primii clienţi. Spune-le tuturor, adăugă Forest. Ceilalţi nu vor întârzia să apară.

— OK, se declară de acord Lessing.

Şi brusc tresări, ca şi cum cineva i-ar fi tras o săgeată în fese.

— John! şopti Mercenarul, îngrijorat. Ai păţit ceva, John?

— Nu, răspunse celălalt american, scărpinându-se energic. Cu nenorocita asta de umiditate, toate tufişurile mişună de purici înfometaţi.

Forest abia se stăpâni să nu râdă.

— Şi iată primul puric care şi-a luat porţia de J&B, comentă el, punându-şi ochelarii.

— Ce risipă, ochelari pentru un chior! şopti Mistreţul, mai spiritual ca niciodată.

La remarca lui Ernst, Lal Wardak scoase un chicot discret. Ceilalţi afgani nu făcură nici un comentariu pentru simplul motiv că nu înţeleseseră nici boabă.

— Tăcere! le porunci Forest. Mai vin şi alţii.

— Cine anume? întrebă Zap Domino.

— Sunt de dincolo de graniţă. Se pare că sunt amicii noştri din KHAD. Toţi vin mai devreme, după câte văd.

Câteva secunde mai târziu, se observă clar că erau cei din KHAD. Forest îl recunoscuse pe Faizl Ghazni. Gulbuddin Babrakzai posta oamenii în jurul casei, în colţuri ascunse privirilor, care se vedea că fuseseră alese cu grijă dinainte. Din poziţia lor care domina locurile, afganii şi americanii înregistrau în minte locurile în care se postaseră oamenii Khemadat-a-Atlaat Dawlati.

— Dumnezeule! nu se putu împiedica Forest să nu şoptească. I-am prins! Gata! I-am prins în capcană!

Lângă el, Lessing jubila, frecându-i în continuare instinctiv acea parte a anatomiei sale care stârnise pofta micilor insecte.

— Cred că te bucuri, spus el abia auzit. Îmi închipui ce plăcere resimţi să vezi că planul dă rezultate. Pentru că, trebuie să recunosc, era totuşi cusut cu aţă albă.

— Da, mormăi Forest care observa în continuare amplasarea oamenilor lui Gulbuddin. Încep să înţeleg ce a simţit Dumnezeu privindu-i pe protagoniştii de la Little Big Horn ocupându-şi poziţiile cu puţin înaintea masacrului.

O ciupitură violentă din interiorul coapsei drepte îl readuse brutal cu picioarele pe pământ. Începu să se scarpine furios,

înjurând.

— Spre deosebire de tine. Dumnezeu are noroc, îl luă Lessing în zeflemea. Pe El, puricii nu-l deranjează în momente atât de grandioase.

Forest luă din nou ochelarii şi aşteptă ca agenţii KHAD să-şi ocupe poziţiile. Apoi se întoarse spre John Lessing şi ordonă:

— Trimite-l pe Morris împreună cu afganii. Să elimine cât mai mulţi oameni cu arme albe. Mă interesează şefii complotului şi, ca să ajung la ei, trebuie să trecem de bariera umană care-i înconjoară.

Ordinele se transmiseră de la om la om, cu voce joasă. Morris împreună cu opt oameni FNIA specializaţi în atacul cu arme albe coborâră în tăcere spre Teri Mangal şi casa lui Rahmatullah. Zece minute mai târziu, Mercenarul văzu braţele înarmate ridicându-se spre cer, semn că inamicul era atacat. De când fuseseră nevoiţi să-i înfrunte pe Spetsnaz, mujahedinii afgani se adaptaseră împrejurărilor, specializându-se în intervenţii silenţioase. Făcuseră mari progrese în privinţa discreţiei atacurilor lor. Forest numără. În nici cinci minute, şaisprezece inamici erau deja morţi.

Mercenarul îşi consultă ceasul. Mai erau cincisprezece minute până la ora la care fixase întâlnirea. Urmărea să ajungă cu o întârziere de cinci minute. Cu cât afganii şi Morris neutralizau mai mulţi agenţi KHAD, cu atât scădeau şansele ca afacerea să se termine pentru el sub forma masacrului de la Little Big Horn. Forest plănuia să meargă la întâlnirea cu Omar Rahmatullah, Faizl Ghazni, Gulbuddin Babrakzai şi apoi să aştepte asaltul. Trebuia să adoarmă neîncrederea traficanţilor. Mercenarul ştia că, cu cât mai puţină lume era afară atunci când trupele sale vor ataca, cu atât mai puţin risca să-şi lase pielea pe câmpul de bătaie. De fapt, nu ţinea deloc să aibă aceeaşi soartă ca generalul Custer.

Pe când se gândea la toate acestea şi privea cu ajutorul ochelarilor terenul care se întindea în faţa lor, brusc, un zgomot difuz venind dinspre graniţă îi atrase atenţia. Privi într-acolo. Două vehicule sovietice de teren, pe trei osii, intrau în Pakistan.

— Ce e? şopti Lessing care îşi scosese ochelarii la rândul său.

Forest privi atent înainte să răspundă:

— Spetsnaz. Vreo treizeci.

Nu era nevoie de alte explicaţii. Ştia că Lessing înţelegea. Era clar ca lumina zilei. Sovieticii îşi trimiseseră forţele speciale împotriva lui Faizl Ghazni. De când organizase comerţul cu arme

cu McLinder, Faizl sfârşise prin a fi reperat. La urma urmei, exista o justiţie. Justiţie care, pentru moment, nu-i convenea Mercenarului. Spetsnaz veniseră acolo ca să-i elimine pe Ghazni, Babrakzai şi pe complicii lor pakistanezi. Dar urmau să dea nas în nas cu afganii aflaţi în misiune.

Planurile îi erau date peste cap. Forest reflectă câteva clipe.

— Dă-mi un M-79, John, spuse el.

Lessing reacţionă prompt. Peste două secunde, Mercenarul ţinea în mâini bazooka.

— Ai o portavoce la tine, John? întrebă el.

Lessing încuviinţă.

— Gata? spuse Forest.

Ştia că nu trebuia să fie mai explicit.

— Gata, răspunse Lessing.

— *Go!* strigă Mercenarul, ridicându-se între doi bolovani cu arma pe umăr, aţintită spre primul vehicul sovietic.

— Toată lumea la pământ! urlă John Lessing în portavoce.

Mai întâi în engleză, apoi în pachtu. Fără să fie rasist, avea anumite priorităţi peste care nu putea trece.

Într-o fracţiune de secundă, toţi afganii şi oamenii lui Morris se aruncaseră la pământ. Stupefiaţi, agenţii KHAD se ridicară din ascunzătorile lor.

În aceeaşi clipă, Forest apăsă pe trăgaciul armei. Peste câteva secunde, deflagraţia se auzi asurzitoare în vârful promontoriului stâncos. Întunericul fu sfâşiat de un fulger orbitor. Pământul se cutremură. Primul vehicul al Spetsnaz se volatiliză într-o minge gigantică de foc. Bucăţi de cadavre săriră în aer în toate părţile şi căzură pe pământ; un braţ căzu cu un pocnet sinistru pe acoperişul casei lui Rahmatullah.

În ciuda lipsei comunicaţiilor radio, Morris şi mujahedinii îşi dăduseră seama de situaţie. Şi se adaptară rapid. Armele lor Kalaşnikov AK-47 scuipară gloanţe aducătoare de moarte spre oamenii postaţi în jurul casei.

În interiorul clădirii, luminile se stinseră. Efectul surpriză fusese ratat. Forest înjură, înţelegând că nu-i mai rămânea decât să-i elimine cât mai rapid şi pe traficanţi, şi pe sovieticii care porniseră la atac.

Viză al doilea vehicul şi trase. Nimeri din prima. Cel de-al doilea jeep explodă într-o spirală de foc aureolat de un fum negru. Dar imediat ce focul se stinse, Mercenarul avu ocazia să observe că sovieticii îşi meritau reputaţia. Toţi oamenii săriseră din maşină înainte de impactul grenadei. Se năpusteau acum

spre războinicii din FNIA, strecurându-se prin tufişurile care erau presărate pe câmpul de bătaie. Îi smulse portavocea lui Lessing şi urlă:

— La atac! Tăiaţi-i bucăţi!

Apoi aruncă portavocea spre Lessing şi-i spuse:

— Tradu afganilor şi vino după mine, John!

Începuse să coboare panta, când auzi peste zgomotul împuşcăturilor vocea lui John Lessing bubuind prin portavoce. Ajunse în dreptul lui Ernst şi Zap Domino care trăgeau spre un grup de sovietici încolţiţi în spatele unui arbore şi urlă:

— Urmaţi-mă!

În pragul casei, gărzile de corp pakistaneze ale lui Rahmatullah se lăsaseră pe vine ca să iasă pe cât posibil din raza de acţiune a gloanţelor sovieticilor. Înarmaţi cu AK-47 ca şi agresorii lor, trăgeau în tot ce mişca. Mercenarul ajunse la loc deschis. Aruncă bazooka peste umăr, desfăcu patul rabatabil al Kalaşnikov-ului de comando şi începu să facă slalom printre cadavrele sovieticilor doborâţi de rebelii afgani.

În spate, în stânga, auzi strigătul mujahedinilor:

— *Allah u akbar! Mordabak shuravi!*

La vederea sovieticilor, dăduseră uitării ordinele primite în privinţa tăcerii.

Mercenarul îşi îndreptase arma spre un pakistanez din uşa casei când zări cu coada ochiului o umbră silenţioasă ţâşnind spre el. Un sovietic. Apăsă pe trăgaci. Pakistanezul se prăbuşi cu un urlet care acoperi pentru câteva clipe trosnetul armelor, în aceeaşi clipă, Forest se rostogoli la pământ.

Cu pumnalul de luptă în faţă, sovieticul execută un spectaculos zbor planat pe deasupra corpului adversarului său. Mercenarul apăsă din nou pe trăgaci. De două ori. Un glonţ se afundă în figura schimonosită a sovieticului, care se transformă într-o masă însângerată. Cadavrul îşi continuă totuşi zborul şi un alt glonţ al Mercenarului se înfipse în trecere în pântecul sovieticului.

Forest se repezi spre casă, mitraliind totul înaintea sa. Ultimele gărzi de corp pakistaneze se prăbuşiră în praful înroşit de sânge.

La zece metri de uşă, Mercenarul se opri în plin câmp deschis. La stânga, mujahedinii din FNIA se luptau corp la corp cu sovieticii. Dar ştia că John Lessing şi restul oamenilor alergau în ajutorul lor.

Luă arma M-79 şi viză uşa construcţiei.

Nu mai avea timp de detalii. Trebuia să-i suprime pe toţi înainte de sosirea trupelor pakistaneze, care nu vor întârzia să apară alertate de zgomotul luptei.

În clipa în care era pe punctul să arunce grenada, americanul văzu uşa deschizându-se şi observă o umbră înaltă în prag.

— *Don't shoot*! strigă Rahmatullah. *I got money*. I *will*[24]...

Pe figura Mercenarului se contură un zâmbet sălbatic. Cel puţin, pathanul nu voia să moară degeaba. Înţelese ce urmărea. Nu-i dădu ocazia să meargă până la capăt cu propunerea. Deflagraţia grenadei acoperi sfârşitul frazei lui Rahmatullah, pulverizâ lampa cu gaz din tavan şi incendiul cuprinse întreaga casă.

Mercenarul trase alte două grenade spre casa în flăcări şi se întoarse pe câmpul de luptă.

Lupta corp la corp luase sfârşit. Prinşi sub focuri încrucişate, ale mujahedinilor din primul val şi ale celor care coborau de pe munte cu John Lessing şi americanii, sovieticii fuseseră decimaţi. Totul se petrecuse repede, prea repede pentru Mercenar.

— Săriţi în automobilele în stare de funcţionare! urlă el.

Casa ardea de parcă fusese construită din paie. Nici unul dintre cei trei traficanţi nu putuse să scape din acest rug.

În timp ce Lal Wardak traducea ordinul pentru afgani, Forest sări în Nissan. Tocmai era pe punctul de a demara când Lessing se năpusti spre el şi sări pe scaunul din dreapta.

— La drum, şofer, spre Peshawar!

Forest demară, rânjind.

— Nici vorbă, amice, am întâlnire în altă parte!

— Cum? şopti Lessing, stupefiat. Nu s-a terminat?

— Eu am terminat, nu şi tu, spuse Forest. Îl vei căuta pe Collins şi-i vei spune să-i alerteze pe prietenii prietenilor prietenilor lui să percheziţioneze domiciliul şi sediile diverselor societăţi ale lui Omar Rahmatullah ucis în această noapte de un comando de sovietici care a violat teritoriul naţional pakistanez. Tipii vor raporta apoi persoanei în drept şi astfel situaţia filierei care furnizează arme mujahedinilor va fi clarificată.

— Şi tu? întrebă Lessing.

— Te las la Peshawar, mă aranjez puţin şi iau primul avion spre Islamabad.

În lumina albăstrie a lunii, Forest îl văzu pe Lessing întorcând capul spre el cu o întrebare mută în priviri.

[24] Nu trage! Am bani. Voi...

— Ei da, râse el încetişor. Voi prinde la ţanc cursa spre Republica Federală Germană. Intenţionez să petrec câteva zile de concediu la Heidelberg.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....20

CAPITOLUL III.....27

CAPITOLUL IV.....40

CAPITOLUL V.....48

CAPITOLUL VI.....56

CAPITOLUL VII.....65

CAPITOLUL VIII.....76

CAPITOLUL IX.....85

CAPITOLUL X.....90

CAPITOLUL XI.....96

CAPITOLUL XII.....102

CAPITOLUL XIII.....113

CUPRINS.....120

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

Filiera Pakistaneză W.72
02 82276 92035 4
Preţ 42.000

MERCENAR MERCENAR

Mercenarul avea o singură şansă să scape cu viaţă. Îşi strecură mâna sub pernă în clipa în care Sehtu se ridica şi se pregătea să se repeadă spre el, ca să-l lovească în carotidă.

-You bloody kafir, scrâşni el arţăgos.

Apoi vocea i se transformă într-un gâlgâit sinistru când se înfipse în cuţitul pe care Forest abia avu timp să-l scoată de sub pernă. Lovitura celuilalt îşi atinse ţinta cu mult mai puţină forţă decât fusese prevăzut. Pe jumătate ameţit, Mercenarul simţi cum afganul se destinse cu un spasm. Instinctiv, aşa cum învăţase cândva în timpul exerciţiilor, apăsă arma în rană. Cu un gest reflex, Aqa Mohammad Sehtu încercă să se agaţe de pat, apoi scoase un horcăit şi se prăbuşi peste Forest, acoperindu-l cu cearceafurile de care se agăţase. În bungalow se răspândi un miros fetid. Venindu-i să vomite, americanul împinse deoparte cadavrul, se ridică şi îşi scutură capul ca să-şi adune gândurile. Apoi recuperă cuţitul lui Deterding din cadavrul lui Sehtu şi îl şterse pe un cearşaf curat.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA
ISBN 973-9127-39-X Lei 42000